

Witter dan sneeuw

„Was mij en ik zal witter zijn dan sneeuw”. Ps. 51: 9b (1).

Er zijn drie dingen in deze woorden die de aandacht vragen:

- 1e. de behoefte van de zondaar aan reiniging;
- 2e. het gereinigd worden, dus de passiviteit bij de zondaar;
- 3e. de uitwerking der reiniging.

1. De zondaar behoeft reiniging. Van nature is hij onrein. Wat uit vlees geboren is, is vlees en innerlijk onrein. Wie zal een reine geven uit een onreine?

Om van deze onreinheid gereinigd te worden, baat geen uiterlijke reiniging met water. Er is een innerlijke reiniging nodig. Niet het lichaam moet gewassen worden, maar de inwendige mens, het hart. Dit is verontreinigd door de zonde en ongeschikt om voor God te verschijnen.

Wij allen zijn als een onreine, Jes. 64: 6. Daarom moeten we gewassen worden. En om ons onze onreinheid te tonen, plaatst God ons voor de spiegel des Woords. Daarin zien we ons zondige beeld.

2. We kunnen onszelf niet reinigen. Dit gaat wel met uiterlijke onreinheid. Niet bij de innerlijke. We moeten gereinigd worden. Velen trachten zichzelf te reinigen. Ze streven naar zondeloosheid en willen door een deugdzaam leven het verleden trachten uit te wissen. Op zichzelf is dit prijzenswaardig. Maar voor God kunnen we daarmee niet verschijnen. Daarvoor is wat anders nodig. Gelukkig degene die dit mag gevoelen. Zichzelf reinigen kan hij niet, maar hij kan met David bidden of God het wil doen.

De onmacht voert hier tot de oplossing, uit het verlies in eigen betrouwen op zichzelf, wordt de winst van het vertrouwen in God geboren. Uit het zich onrein weten, komt de begeerte op naar reiniging en het zich wenden tot Hem, die de onreinheid kan wegnemen.

Was mij. Dan, kan men komen onder het dierbaar bloed van Christus dat reinigt van alle zonden.

Deze wassing gaat verder dan alleen vergeving van zonden, Ze is dieper, wat blijkt uit de uitwerking. In wezen is het rechtvaardiging, al wordt dit woord in onze tekst niet genoemd. Het is het omzetten uit een staat van zonde in een staat van gerechtigheid.

Dit kan alleen God doen. Allen die dit proces zelf willen ondernemen, gaan aan God voorbij en zullen daarom niet slagen. Hun zonde blijft. Hoe goed ook bedoeld, zij zoeken hun behoudenis in zichzelf en niet bij Hem in Wie alleen het heil is. Laat niemand zichzelf bedriegen. Er is geen reiniging buiten Christus.

Mogelijk zal men wijzen op Paulus' woord, dat we onszelf te reinigen hebben van alle besmetting van vlees en geest, 2 Kor. 7: 1. Het is hier een andere zaak. Er is hier sprake van besmetting, opgelopen op onze levensweg. Wie gewassen is, heeft steeds weer voetwassing nodig, Joh. 13: 10. De eigenlijke wassing is die van God, de andere is een reiniging van besmetting.

3. De uitwerking der reiniging is deze: een wit worden als sneeuw. Welk een wonder. Een Moor-

man kan, ook al wast hij zijn huid met zeep, zijn zwarte kleur niet veranderen. Maar God kan de figuurlijke Moorman, de zondaar, dusdanig wassen, dat hij wit als sneeuw wordt.

Jesaja wijst, zij het in wat ander beeld, ook hierop in hfdst. 1: 18: *“Al waren uw zonder als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw”*

God zet het zwart der zonde, het voor de mens onuitwisbare (dit wordt door Jesaja uitgedrukt door de woorden scharlaken en karmozijn) om in het blinkende wit.

Sneeuw is de witste kleur in de schepping. Ze daalt neer van boven alsof ze ons zeggen wil dat de hemel de plaats der volkomen zuiverheid is. Het sneeuw wit is een wonderlijke kleur, veel witter dan een mens maken kan. Een blank gewaad ziet geel als men het op de witte sneeuw legt.

Hoe rijk is de gedachte van Jes. 1: 18: wit als sneeuw. Welk een smetteloze blankheid wordt hiermee al niet uitgedrukt.

Lezer, weet u of God dit al aan u gedaan heeft. Weet u of Hij uw bezoedeling omgezet heeft in een blankheid waarin geen enkele vlek meer te zien is? Dan heeft Hij al een machtig werk aan uw hart gedaan. Dank Hem er overvloedig voor. P.

De biddende Zoon Gods

door G. J. P.

Nr. 1

VOORWOORD.

In 1858, verscheen van de hand van Ds. J. C. Zaalberg een werk onder de titel:
„DE BIDDENDE JEZUS”.

Beschouwing van de Zoon in Zijn gemeenschapsoefening met den Vader.

Op zeer gevoelvolle wijze en in een zeer dichterlijke stijl gaat de schrijver daarin het gebedsleven van Christus na. Wilden we dit eerst opnieuw in zijn geheel uitgeven, we kwamen daarvan terug en terwille van de omvang, 432 blz., en terwille van de breedte en terwille van hier en daar wat afwijkende visie. We geven er nu een verkorte bewerking van, waar bij we veel gedachten aan dit uitnemende werk ontleenden. De stijl hebben we vereenvoudigd, maar op meerdere plaatsen nagevolgd of naar het oorspronkelijke weergegeven en getracht en terwille van het onderwerp, het gebedsleven onzes Heren, en terwille van de navolging van Ds. Zaalbergen, die het verhevene hierin zo fijn aanvoelde, deze op de markante plaatsen hetzelfde te doen uitdrukken als hij het oorspronkelijk vertolkte, om te trachten dezelfde sfeer te scheppen, die uit het genoemde werk uitstraalt: een eerbiedig inleven in en tevens overdenken van 's Heren gebedsleven.

Het bidden van Gods Zoon. Hoe innig behoren zij bij elkaar. Het gebed was Zijn leven en niemand bad als Hij. Wie nadert niet met eerbiedige belangstelling tot de Zoon in Zijn gemeenschapsoefening met de Vader. Wie wenst niet de heilige gebeden van de Heiland te verstaan.

In de beschouwing ervan ligt een dubbele winst. We leren Hem nader kennen en leren van Hem bidden en meer in Hem geloven. In het licht van Zijn geheel unieke omgang met God zien wij door het gebed Hem en het gebed door Hem verklaard en verheerlijkt. We slaan tegelijk een blik in de heilige diepten van het innerlijke leven van de Zoon van God en tevens in die van het gebedsleven. Welk een aantrekkelijk, aandoenlijk en roerend, altijd verheven en heilig onderwerp. Het is er een

dat eigenlijk onze krachten te boven gaat. Wie toch kan het hoogheilige van de Unieke onder de mensenkinderen ten volle verstaan en beschrijven. Hoe diep en hoog is het toch, waar Gods Geest ons Christus' gebeden meedeelt en laat horen en Hij ons daardoor uitnodigt dichterbij te komen, ze te beluisteren en te overdenken, daar willen we met heilige schroom en ontschoeide voet intreden in het geopende heilige der heiligen en niet alleen de gebeden van de Heiligen bij uitnemendheid overdenken, maar daardoor te meer Hem leren kennen. Opdat wij voor de biddende Zoon Gods neerknielen. Opdat wij zouden leren op de goede wijze te bidden. Want ook hierin is Hij de overste Leidsman, die ons voorgaat. Het gebedsleven van de Zoon is het heerlijke voorbeeld voor het gebedsleven der kinderen Gods.

Wij hopen dat ook dit werk de lezers nader moge brengen tot het kennen van de Here Jezus Christus.

INLEIDING,

Eenmaal zei de Heer tot Ananias aangaande Saulus: Zie, hij bidt. Het licht dat hem de lichamelijke ogen verblind had, had hem het licht in zijn ziel doen opgaan. Toen stortte hij in de eenzaamheid in de straat de Rechte in de opperzaal van Judas, zijn hart voor God uit. Saulus bad; En Christus zag uit de hemel vol welgevallen neer op de verblinde maar biddende Saulus. „Zie, hij bidt”. Hoezeer behaagde hij nu God hierin. Hier was een mens, die gemeenschap oefende met God.

De biddende gestalte is een der verhevenste die de mens Gods kan aannemen. Als hij bidt, toont hij zich verheven boven het dier en verwant met God. In de mens, die gemeenschap met de Onzienlijke oefent, zien wij de adel van ons geslacht, de alles te boven gaande grootheid der menselijke natuur.

Als de mens zich in het gevoel van zijn afhankelijkheid en kleinheid voor God neerbuigt, is hij in waarheid verheven en groot. Dan vertoont hij de trekken van het beelddrager Gods zijn. Dan staat hij in gemeenschap met een onzichtbare wereld, neen, wat meer is, met de Onzienlijke, indien hij althans echt bidt en het geen omhaal en veelheid van woorden of pure gewoonte is. Als er ware aanbidding is, in geest en waarheid, zoekt God deze.

Telkens ontmoeten we in de Bijbel biddende personen en horen wij de stem van hun gebeden. We zien ons binnenleiden niet alleen in de openlijke en gemeenschappelijke Godsverering, maar ook in de binnenkamers van het godsdienstig leven der vromen van O.T. en N.T. We horen hen bidden, klagen of jubelen, hun ontmoedigingen en hun ontboezemingen van vertrouwen opstijgen tot God.

We willen in dit opzicht thans de Schrift niet nagaan, maar de Enige gaan beschouwen in Zijn omgang met de Onzienlijke.

Wezen, werking en gevolgen der zonde

door G. J. P.

No. 1

VOORWOORD.

We willen enige stukken over het wezen, de werking en de gevolgen der zonde schrijven. Veel, zeer veel is al over deze dingen geschreven en hierbij is voortreffelijk werk te vinden. Waar dit niet zo voor allen toegankelijk is en toch telkens over deze dingen gesproken wordt, meenden we er goed aan te doen, een en ander voor onze lezers in het kort uiteen te zetten, te meer, omdat we in „Uit de Schriften” nog weinig hierover hebben gesproken. We hopen later in staat te zijn tegenover de zonde Gods genade uiteen te zetten.

I. DE OORSPRONG DER ZONDE.

De geestenwereld.

De Schrift leert, dat de oorsprong der zonde bij het schepsel is te zoeken. Dit wordt van Satan en van de zonen Gods en van de mens geleerd. Het is nodig deze drieërlei sfeer te onderscheiden.

Niet in de mensenwereld is de zonde het eerst ingekomen maar in de wereld die er voor deze was. Te beginnen bij Satan. We menen dat hij de overdekkende cherub van Ez. 28 is. Zie hiervoor ons werkje: *Het Anti Goddelijke Trio*, Hij was de „Verzegelaar der som”, het eind en de kroon van de toenmalige wereld, vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid. Hij was in Eden, Gods Hof. Dit is niet de Hof van Eden waarin Adam was, maar in het Eden van een voorwereld, waarin allerlei schoon edelgesteente was. Hij woonde op Gods heilige berg en wandelde te midden van de vurige stenen, Ez. 28: 1-14. En dan gaat 15 voort:

„Gij waart volkomen in uw wegen van den dag af dat gij geschapen zijt: totdat er ongerechtigheid in u gevonden is.” En in vs. 16: **“Gij hebt gezondigd”**.

Men ziet hieruit, dat de zonde hier aan Satan wordt toegeschreven.

Voor hen die hierin Satan niet zien, zijn er andere Schriftplaatsen, die er op wijzen, dat de zonde met en in hem begint.

Joh. 8: 44 zegt volgens de S.V. **“dat hij in de waarheid niet is staande gebleven”**. Naar het Grieks is dit niet geheel juist overgezet: er staat: **„dat hij in de waarheid niet staat”**. Dit wil echter niet zeggen dat hij er nooit in gestaan heeft, zoals zij leren die zeggen dat God Satan als zondaar geschapen heeft. De Schrift leert, dat hij zondigt **„van den beginne”**. Joh. 8: 44 Het **„van den beginne”** der S.V. is niet vanaf het begin van zijn bestaan, maar vanaf een begin, vanaf een zeker tijdstip in zijn bestaan (zie hiervoor het genoemde werkje). Sinds die tijd staat hij niet meer in de waarheid. **„Want geen waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zo spreekt hij uit zijn eigen want hij is een leugenaar en de vader der leugen”**, Joh. 8: 44. Hiermee wordt de auteur der zonde duidelijk aangewezen.

De zonde is opgekomen in het hart van wezens van wie wij slechts geringe kennis bezitten en onder verhoudingen, die ons zo goed als geheel onbekend zijn. Toch wordt duidelijk aangewezen, waarin ze bestaan heeft. Naar Jes. 14, waarin onder de Morgenster ook Satan is te verstaan, is het hoogmoed geweest. **„Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhogen, en ik zal mij zetten op den berg der samenkomst aan de zijden van het noorden; ik zal boven de hoogten der wolken klimmen, ik zal den Allerhoogsten gelijk worden”**. Vs. 13 ,14. Dit wordt bevestigd door 1 Tim. 3: 6, waarin Paulus de nieuweling waarschuwt, niet. opgeblazen te worden en in het oordeel des Duivels te vallen.

Satans zonde is dus met hoogmoed begonnen. Hij heeft zich willen verheffen. Hij heeft ten hemel willen opklimmen en heeft zijn troon boven die der sterren Gods, de engelen, willen verhogen, ja zelfs aan God gelijk willen worden.

De Schrift openbaart nog meer van de hogere wezens. Jud. 6 en 7 spreekt van de engelen die hun beginsel niet bewaard, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, dat is, in hun heerlijkheidsfeer niet gebleven zijn en ander vlees zijn nagegaan. Dit zijn wel de engelen van 2 Petr. 2: 4 die gezondigd hebben. Deze zijn in de „hel” de Tartarus geworpen. Dit zijn de zonen Gods van Gen. 6: 1 die tot „de dochteren der mensen”, letterlijk: „de dochters van Adam” zijn ingegaan en een ras van reuzen verwekt hebben. In 1 Petr. 3: 19 lieten zij de geesten in de gevangenis. Tot hen heeft Christus

nu Zijn opstandig gepredikt. Hier schijnt zinnelijkheid de zonde te zijn waardoor zij verleid zijn.

Verder geeft de Schrift nog een groep aan, n.l. de overheden en machten, de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, de geestelijke boosheden (niet in de lucht, zoals de S.V. zegt, maar) in de bovenhemelse gewesten. Ef. 6: 12. Col. 1: 16 spreekt over de schepping van tronen, heerschappijen, overheden en machten Een deel daarvan is gevallen, wat blijkt uit Ef. 6: 12 en ook uit Col. 1: 20, dat leert dat zij eenmaal verzoend zullen worden. Wat hun zonde is geweest, meldt de Schrift niet rechtstreeks. Uit Col. 1: 20 vergeleken met vs. 21 en Ef. 2: 12 volgt het echter. Er is vijandschap tegen God in hen gekomen.

Zo vinden we als zonden in de geestelijke wereld: hoogmoed bij Satan, zinnelijkheid bij engelen, vijandschap bij overheden en machten. Van alle drie draagt niet God, maar het schepsel de verantwoordelijkheid.

De mensenwereld.

Laat ons nu zien wat van de mens wordt meegedeeld.

Oorspronkelijk geschapen als levende ziel, men lette er op dat er niet staat dat hij een ziel kreeg, maar dat de mens een levende ziel **werd**, is hij niet in die staat gebleven, maar daaruit gevallen. Waarschijnlijk niet lang na zijn schepping, heeft hij God verlaten, de Bron des Levens. Hiervan schrijft Paulus: Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood“, Rom. 5: 12. De afwijking van de goede weg is in het begin zeer gering geweest, een gedachte slechts heeft het hem gedaan, maar heeft geleid tot een totale doelmissing.

Jakobus onthult de oorsprong der zonde, het is ***de begeerlijkheid***. De zonde is daarvan de vrucht. „***Maar een iegelijk wordt verzocht als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt; daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde en de zonde voleindigd zijnde, baart de dood***“. Jak. 1: 14, 15.

Hier worden duidelijk drie dingen aangegeven:

1e. het afgetrokken worden;

2e. het verlokt worden;

3e. dat zonde het product der begeerlijkheid is en tot de dood voert.

Wat Adam betreft geldt dan: hij werd afgetrokken van God, de Bron des levens, hij werd verlokt eigen begeerte na te volgen en dit voert tot zonde, die uitloopt op de dood.

Over de gevolgen in het wezen van de mens spreken we nader. Het gaat hier over de oorsprong der zonde.

Meestal zoekt men Adams zonde in het eten van de boom der kennis van goed en kwaad. Dit is onjuist. Eva is verleid en in overtreding geweest, 1 Tim. 2: 13, 14 en Adam ongehoorzaam en eveneens in overtreding, Rom. 5: 14 en 18, maar dit zijn beide gevolgen van de oorspronkelijke zonde, Adams zonde ligt dieper, ligt vóór het eten van de boom, ligt vóór de verleiding van Eva, ligt zelfs voor Eva's schepping. Want de Schrift zegt, dat door ***één*** mens de zonde in de wereld is ingekomen.

Eén is in Rom. 5: 12 niet het onbepaalde lidwoord een of 'n; er staat dus niet dat door ***'n*** mens de zonde in de wereld is ingekomen, maar: door ***één*** mens. En evenzo als de genade Gods is door één mens, Jezus Christus, wat er geen twee zijn, zo is ook de zonde door één mens en niet door twee.

Men zegge niet dat Eva in Adam begrepen wordt. Het gaat in Rom. 5 zuiver over de tegenstelling van twee Adams, de eerste en de laatste. Hieruit volgt, dat Adam gezondigd had toen hij nog alleen

was, toen Eva nog niet geschapen was. Men zal zeggen: Daarvan lezen we dan niets in Genesis 2 en 3. Rechtstreeks niet. Zijdelings wel In Gen, 1:27 is sprake van tweeërlei schepping. Eerst schiep Gods de mens, Hebr. "Ha Adam", Dit is de ene mens die het mannelijke en vrouwelijke in zich had. Deze ene mens is geschapen naar het Beeld Gods. Dit is naar Christus, die het Beeld Gods is, 2 Cor, 4: 4. Hij leek lichamelijk op Christus gestalte.

Men weet dat Christus de zich in menselijke vorm openbarende Jahweh van het O. T. is. Adam is eerst alleen geweest. Hij werd geplaatst in de Hof van Eden, Gen. 2: 8, Daar moet de begeerlijkheid in hem opgekomen zijn, de begeerlijkheid naar een vrouwelijk wezen. Die begeerlijkheid heeft ontvangen, is door zijn wil versterkt, hij heeft zich naar zijn ik daarachter gesteld en ze niet door dat ik uitgedreven, zodat de ontvangenis uitbleef. Toen had de geestelijke bevruchting plaats en is de zonde gebaard: hij ging zoeken. Dit volgt uit Gen, 2: 20. Maar hij vond geen hulpe. Toen kwam de zonde in de wereld, en het gevolg was de dood. Om die te remmen en het menselijk geslacht mogelijk te maken, heeft God ingegrepen. Hij liet een diepe slaap over Adam komen, symbool van de dood, schiep de ene gezondigd hebbende mens om in twee. „*Man en vrouw schiep hij ze*”. Gen, 1: 27, Dit is de tweede, de secondaire schepping.

Over deze achtergrond werpt Genesis een sluier, Israël kon dit niet verstaan! Hun werd alleen het monogaam huwelijk geleerd, de secondaire schepping. Dit was voor hen nodig. Er waren dingen die verborgen moesten blijven, die ze niet dragen konden. Het mysterie waarom eerst één mens geschapen werd en daarna nog een schepping van man en vrouw nodig was, werd hun niet geopenbaard. Dit doet Paulus echter en is een der verborgenheden en openbaringen des Heren hem bekend gemaakt (2 Cor. 12),

„Pas langzamerhand wordt bij het voortschrijdend licht der openbaring de diepte, der duisternis onthuld. Schijnbaar onschuldig begonnen, wordt de zonde in haar wezen en macht pas in de loop der geschiedenis bekend, De afwijking van de rechte weg is in het begin klein en nauwelijks merkbaar, maar zet zich voort in een geheel verkeerde richting en leidt tot een totaal verkeerde uitkomst, Daaruit is ook te verklaren, dat de Schrift beide in Oud en Nieuw Testament, betrekkelijk zelden naar het verhaal van de val terug ziet“

Bavinck, Geref. Dogm. Dl. III blz. 8.

Prof. Bavinck schrijft dit naar aanleiding van Gen, 3, Wij citeren het hier, daar het niet minder opgaat.

Ook bij de mens stelt de Schrift al in de genoemde teksten vast, dat de zonde uit hem is. Wie verder bewijs wil hebben, vindt dat in tal van andere Schriftplaatsen. We citeren slechts enkele:

„*Het geen uitgaat van de mens, dat ontreinigt de mens. Want van binnen uit het hart der mensen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen, dieverijen, gierigheden, boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog, lastering, hovaardij, onverstand. Al deze dingen komen voort van binnen en ontreinigen den mens*”. Mk. 7: 20-23.

„*Daarom is het bedenken des vleses vijandschap tegen God*”. Rom. 8: 7.

„*De mensen hebben de duisternis liever dan het licht*”, Joh. 3: 18 en doen „*den wil des vleses en der gedachten*”, Ef. 2: 3.

„*Deze wil onderwerpt zich der wet Gods niet*”, Rom. : 7.

„*Arglistig is het hart, meer dan enig ding. ja dodelijk, wie zal het kennen*”, Jes. 17: 8.

Zonde en ongerechtigheid komen volgens het Woord op uit de mens en het overige zedelijke scepel.

Geloofsgenezingen (I)

door S. v. M.

Aangezien we over genezingen spreken, is het logisch, allereerst iets te zeggen vanuit geneeskundig standpunt.

Laat ons in de eerste plaats de „zielsziekten” of „psychosen” nagaan. Men heeft hier te doen met psychische en fysieke storingen.

In de eerste reeks rangschikt men verstandsstoringen (zoals ijlen, storing van het voorstellingsvermogen, van het geheugen, van de aandacht), waarnemingsstoringen (zoals hallucinaties), gevoelsstoringen (zoals driftigheid, bangheid, obsessie), gewetens- en personaliteitsstoringen enz.

In de tweede reeks plaatst men de storingen van het zenuwstelsel, van de slaap, van de organische functies (zoals bloedsomloop, ademhaling, spijsvertering).

Als we de ernstige ziekten, die door bijzondere methoden behandeld worden, weglaten, kan men zeggen, dat men dikwijls genezingen ontvangen heeft, hetzij door een heropvoeding van de wil, door uit te leggen dat de ziekte niet organisch is en door de ziekte zelf overwonnen kan worden, hetzij door suggestie, hetzij door de zieke bewust te laten worden van gedachten waarvan hij min of meer onbewust was en die misschien oorzaak van zijn ziekte waren. Zeer dikwijls is de aandacht van de zieke te veel op zichzelf gericht en moet men trachten deze op iets anders te vestigen.

Daar er in veel gevallen geen belangrijk organisch gebrek was, kan de genezing plotseling geschieden en dus een miraculeus karakter hebben. Men moet er ook rekening mee houden dat dergelijke zieken allerlei pijnen kunnen voelen, die kunnen doen denken aan de een of andere organische ziekte, al lijden ze in werkelijkheid niet aan die ziekte. Bij de genezing der zielsziekte kan men dan denken dat die vermeende organische ziekte ook door een wonder genezen is.

Heeft de zieke kwetsuren, dan zullen deze blijven bestaan na zijn psychische genezing, maar ze kunnen op hun beurt spoedig verdwijnen, omdat de zielstoestand van de patiënt nu beter is.

We herinneren er ook aan, dat alle zieken, ook buiten enige psychose, sneller genezen als ze een goede stemming hebben. Sombere gedachten, verdriet, enz. kunnen het lichaam even goed vergiften als de microben dat doen.

In het kort, om de zieke (en dan in het bijzonder de zielszieke) te helpen, moet men trachten hem er toe te brengen, minder aan zijn ziekte te denken, dus zijn aandacht vestigen op uitwendige dingen; hem door suggestie beïnvloeden, hem overtuigen dat hij kan genezen, als dit werkelijk het geval kan zijn.

Laat ons nu in het kort nagaan hoe die middelen in de praktijk kunnen werken.

Dikwijls gaat er van de dokter of genezer, buiten zijn wil, een werking uit. Zijn vermaardheid, zijn goed ingerichte kliniek, zijn indrukwekkende toestellen kunnen een grote invloed hebben. Een goed georganiseerde reclame, een handig opgesteld prospectus, het van ouds bekend zijn van een kuur, het modern zijn van een methode, al dergelijke dingen kunnen medewerken tot genezing. Daarbij kan de dokter of de genezer nog op bewust en methodische wijze van de macht der suggestie gebruik maken.

Het is een bewezen feit dat de suggestie een verbazende invloed kan hebben. We onderschatten meestal de kracht die onze geest op ons stoffelijk lichaam kan uitoefenen. Zijn werking is niet begrensd tot de genezing van sommige vage zenuwstoringen, doch kan zich ook uitstrekken tot gevallen van verlamdheid, blindheid, storing der ingewanden, gezwellen en zweren.

De suggestie is vooral dan werkzaam, als ze van een emotie begeleid is. Het is daarom dat haar uitwerking zo afdoend kan zijn als men beroep doet op bovennatuurlijke tussenkomsten. Men weet welk een buitengewone indruk een zogenaamde bovennatuurlijke verschijning op de massa uitoefent en de onmiddellijke toeloop der zieken, waarvan sommigen wellicht genezen. In andere gevallen hebben genezingen plaats in vergaderingen van godsdienstig karakter en de eerste genezingen verwekken er soms andere.

Als we voorlopig de dingen nog van zuiver geneeskundig standpunt uit bezien, kunnen we de algemene invloed van het (ware of vermeende) bovennatuurlijke gemakkelijk uitleggen, want men beschikt hier over bijzonder krachtige middelen om de tot de genezing gunstige omstandigheden te verwezenlijken: de aandacht van de zieke afleiden en hem doen geloven aan de mogelijkheid ener genezing.

Als men met dit alles rekening houdt, is het niet te verwonderen dat genezingen van miraculeus karakter in de meest verschillende omstandigheden en onder toedracht van de meest uiteenlopende stelsels en godsdiensten hebben plaats gehad. Men denke aan de wonderbare genezingen in christelijke (roomse en protestantse) kringen, in het Boeddhisme, door de Fakirs, het spiritisme, het hypnotisme, de sympathie, de „Christian Science”, de radiesthesie (wichelroede en slinger) enz.

Hieruit volgt, dat een genezing, zelfs van miraculeus karakter, niets bewijst ten voordele van één dezer stelsels.

Inderdaad, vóór alles moet men geloof in de genezing verwekken. Als dit het geval is (welk ook het middel daartoe zij), dan volgt de genezing vanzelf. Al wat een dergelijke genezing dus bewijst, is, dat het middel om tot dat geloof te leiden, afdoend geweest is. Uit (het feit der genezing volgt niet dat God tussenbeide gekomen is, of dat het stelsel dat het geloof in de genezing verwekt heeft, werkelijk goed is. We moeten in omgekeerde richting redeneren: de genezing is goed als het stelsel goed is. Vóór alles moeten we dus het stelsel beoordelen.

Laat ons nu de dingen bekijken vanuit het standpunt van een christen, die zich ten volle op de Schrift baseert. Voor hem bestaat er geen twijfel dat in de eerste plaats een gezond geestelijk leven, een ware gemeenschap met God van belang is. Daarbij weet hij dat ook zijn lichaam eens veranderd zal worden en zijn behoudenis dan volledig zal zijn. Maar intussen bevindt zich zijn lichaam nog in een stoffelijke bestaanswijze en is een goede fysieke gezondheid van even groot belang voor hem als voor wie dan ook. Hij zal echter zijn geestelijk leven niet verzwakken om een betere gezondheid te verkrijgen en de ondervinding leert hem, dat een ziekte bron van zegen kan zijn voor de zieke zelf en voor zijn omgeving. Inderdaad, een dergelijk bewijs onzer zwakheid kan onze natuurlijke hoogmoed breken, hoogmoed die er ons toe leidde Gods genade te weerstaan, en kan onze gedachten in meerdere mate vestigen op het absoluut goede. Die ziekte kan van ons een voorbeeld van geduld en geluk maken, niettegenstaande de ongunstige stoffelijke omstandigheden.

Die gelovige weet ook dat, omgekeerd, genezingen soms een nadelige invloed gehad hebben op het geestelijke leven. Hij heeft kunnen waarnemen dat een genezing, als is ze nog zo wonderbaar, zelden een ware bekering tot gevolg heeft gehad. Hij heeft ook kunnen opmerken dat de massa wel door het wonderbare aangetrokken wordt, doch niet tot God. Men wil voor alles genezen, zelfs ten koste van een hoger goed.

Ook de christenen die de „geloofsgenezing” verdedigen, erkennen dit alles en een hunner vermeldt zelfs het volgende geval. Een meisje, dat door haar geloof ook haar familie tot zegen geweest is, ligt op sterven. Haar vader bidt God om genezing, doch dringt als het ware zijn eigen wil op. Hij bedreigt God zich van Hem af te wenden, indien ze niet geneest! Het wonder geschiedt en de genezing is bijna ogenblikkelijk. Doch enige jaren later keert het meisje zich tot de wereld en verloochent haar „geloof”. Men zou talrijke voorbeelden van dezelfde aard kunnen aanhalen.

Behalve wat hij uit eigen ondervinding of uit die van anderen heeft geleerd, weet onze gelovige, dat ook de Schrift ons zegt dat het soms beter is ziek dan gezond te zijn. Een kenschetsend geval is dat van de Apostel Paulus, die niet van zijn „doorn in het vlees” verlost werd niettegenstaande zijn herhaalde gebeden, en aan wie de Here deed verstaan dat dit ten goede werkte, dat op deze wijze zijn hoogmoed terneergedrukt zou blijven en Gods kracht dan in zijn menselijke zwakheid volbracht zou kunnen worden (2 Kor. 12: 7-8).

Uit dit alles volgt, dat onze gelovige inziet dat het niet steeds goed is te genezen en dat het voor ons uiterst moeilijk, of zelfs onmogelijk is te oordelen wat we moeten verkiezen voor ons ware goed.

Doch er is meer. De ondervinding leert ook dat het gevaarlijk kan zijn door de een of andere „genezer” geholpen te worden, dat men na een schijnbare verbetering tot erger vervalt en men soms de indruk heeft van een werking van boze geestelijke wezens. Hij die de Schrift gelooft, weet inderdaad dat dergelijke wezens niet alleen bestaan, doch dat ze ook een invloed op de mens kunnen uitoefenen. Toen we over „psychosen” spraken, hebben we meerdere storingen vermeld, waarbij hallucinaties. Behalve wat er „natuurlijk” is in dergelijke verschijnselen, is het steeds mogelijk dat ook geestelijke wezens, demonen, tussenkomen en inwerken op de vorming van de gedachten en de wil, op het „onderbewuste”, op het zenuwstelsel. Ze kunnen ook invloed hebben op de gewaarwordingen. Als ze ophouden in te werken, kan men de indruk hebben dat de zieke genezen is, doch men herinnert zich het geval van Mat. 12: 43-45, waar een onreine geest een mens verlaat (die dan „geveegd”, d.w.z. rein of genezen is), doch later terugkeert, vergezeld van zeven andere.

Voor een gelovige kunnen genezingen op drie wijzen verkregen worden:

1. door een „natuurlijke” oorzaak,
2. door een goede „bovennatuurlijke” oorzaak,
3. door een boze „bovennatuurlijke” oorzaak.

Wel te verstaan bestaat of gebeurt er niets buiten God, die we nooit uit de fysieke wereld moeten sluiten, want volgens Hand. 17: 28 „*leven we en bewegen we ons en zijn we*” in Hem. Als we over zuiver „natuurlijke” genezingen spreken, willen we slechts zeggen dat God in dergelijke gevallen niet op een bijzondere wijze tussenkomen, doch op gewone wijze, door middel van „natuurlijke” oorzaken werkt.

Hoe meer de gelovige er aan denkt en des te meer wordt hij zich bewust dat:

- 1e. alle genezing niet noodzakelijkerwijze goed is,
- 2e. alle genezing niet door God bewerkt en gewild is.

Om boze geestelijke inwerkingen te vermijden denkt hij misschien dat het voldoende is Gods naam of de Drie-eenheid in te roepen. Ook hier heeft men echter geen waarborg. Als de genezer geen christen is, gebruikt hij die naam zoals hij elk ander „toverformulier” zou uitspreken. Is hij een waar gelovige, dan kan hij toch nog zeer goed tegen Gods wil handelen. Men kent talrijke gevallen waar christenen, die eerst zeer zuivere bedoelingen hadden, hoogmoedig geworden zijn door de verkregen genezingen, geloofd hebben dat ze door God gezonden zijn en geleidelijk onder de invloed van boze machten gevallen zijn.

Wat moet dan de toetssteen zijn voor een Schriftgelovige? Voor hem is een ding slecht dan waarlijk goed, als het in overeenstemming is met Gods wil. Dus ook in het geval van een genezing, moet men zeggen dat ze slechts dan goed is als God ze wil. Een mens zal slechts dan goede genezingen voortbrengen, als zijn werking met Gods wil overeenstemt.

Vraagt men of het niet vanzelf spreekt dat God wil dat alle mensen een goede gezondheid zouden hebben, dan herinneren we aan hetgeen we al onderzocht hebben en waaruit blijkt, dat een ziekte soms „goed” en een genezing schadelijk kan zijn. Inderdaad, weliswaar wil God de ganse schepping tot volmaking brengen en zal er, als dit doel bereikt is, ook geen ziekte meer zijn. Doch we zijn ver van dit doel verwijderd. De Apostel Paulus zegt zelfs, dat we ons tegenwoordig in een boze eeuw (aioon) bevinden (Gal. 1: 4) waarvan Satan de god is (2 Kor. 4: 4). Nu al kunnen we behouden, wedergeboren; gerechtvaardigd en zelfs in Christus volmaakt worden, doch dat zijn geestelijke werkelijkheden en deze betreffen in niets ons lichaam. Tot aan de opstanding (of verandering), blijft ons lichaam in een toestand van „verderfelijkheid”, „oneer” en „vernederig” (1 Kor. 15: 4; Fil. 3: 21). Al wil God uiteindelijk een volledige afwezigheid van ziekte en zwakte, toch kan het nu voor sommigen goed zijn ziek en zwak te blijven.

Verwijst men naar de talrijke voorbeelden der Schrift waar sprake is van genezing of waar de gave der gezondmaking aan de mens gegeven is, dan vragen we of deze genezingen en deze gave niet deel uitmaken van de kenmerken van een bijzondere tijd en of het Gods wil is dat ook in onze tegenwoordige tijd dergelijke genezingen zo talrijk zouden zijn en velen die gave zouden hebben. Het antwoord op die vraag moet ons geleverd worden door een ernstig onderzoek der Schrift en niet door een menselijke redenering.

Nu menen sommigen zich juist op de Schrift te kunnen beroepen om vol te houden:

1e. dat God tegenwoordig alle mensen, of dan toch alle gelovigen, gezond wil zien;

2e. dat de gave der genezing zowel nu zou moeten bestaan als gedurende de tijd der Apostelen. Daaruit zou volgen, dat elke gelovige zou moeten geloven in zijn genezing en nooit aan zijn bede zou mogen toevoegen: „indien het uw wil is”. Want dan zou hij tonen, niet overtuigd te wezen dat God zijn genezing wil.

Men zegt daarbij dan gewoonlijk, dat we een uitdrukkelijke belofte van God hebben dat Hij ons zal genezen en dat bijgevolg elke tussenkomst van een arts, elk gebruik van geneesmiddelen of van gelijk welk fysiek middel uitgesloten moet zijn.

Laat ons hun argumenten onderzoeken, doch eerst goed bepalen waarover het gaat, want er bestaat dikwijls verwarring als men over geloofsgenezing spreekt. Men moet inderdaad goed voor ogen houden wat het voorwerp van het geloof is. Is het een geloof waardoor God of de Here Jezus-Christus kan genezen, d.i. dat Hij er de macht toe heeft, of is het een geloof, volgens hetwelk Hij *wil* genezen en een bepaalde zieke nu geneze.

In het eerste geval is men niet verzekerd dat God nu wil genezen en men zegt dus: „indien het uw wil is”, want men verlangt niets dat in strijd zou zijn met Gods wil.

Doch zij die we hier willen terechtwijzen, verdedigen een soort geloofsgenezing volgens het tweede geval en zeggen dus dat we deze voorbehoudende uitdrukking niet bij ons gebed mogen voegen, dat we in de genezing moeten geloven, omdat dit Gods wil is.

Om de twee gevallen te onderscheiden zou men kunnen spreken van „genezing door gebed” en van „genezing door geloof in de genezing.

We willen nu de Schriftplaatsen onderzoeken waarop onze tegenstanders zich beroepen. Men verwijst naar Jes. 53: 4, 5: „**Waarlijk hij heeft onze krankheden op zich genomen en onze smarten, die heeft hij gedragen; doch wij achtten hem, dat hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is hij verbrijzeld, de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden**”.

Dat betreft in de eerste plaats de zonde en de behoudenis, doch hetgeen Christus op het kruis volbracht heeft mag men ook uitstrekken tot de fysieke gezondheid. Deze tekst bevestigt, wat niemand in twijfel trekt, namelijk dat de Here de macht heeft om te genezen, doch zegt absoluut niet dat Hij alle mensen of alle gelovigen nu wil genezen.

Men dring echter aan en beweert dat de Here evengoed onze lichamelijke krankheden gedragen heeft als onze zonden. Laat ons dus nog wat ander onderzoeken hoe des Heren werk op ons Zijn toepassing vindt. Door ons geloof in Christus hebben we met Hem een geestelijke gemeenschap, die tot gevolg heeft niet alleen de vergeving onzer zonden, doch ook onze rechtvaardiging. In de geest heeft de gelovige deel aan de dood van Christus en dan ook aan Zijn gerechtigheid. Doch er is geen stoffelijke gemeenschap en bijgevolg ook geen tegenwoordige verandering van het lichaam. De gelovige is behouden door zijn geloof in Christus, kan een nieuw schepsel worden, doch zijn lichaam blijft nog in zijn staat van „vernedering” (Fil. 3: 21) tot aan de opstanding. Op dat ogenblik pas zal zijn lichaam „verlost” of „behouden” worden (Rom. 8: 23). Intussen blijft hij zwak en wordt, de „uitwendige mens” van dag tot dag verdorven (2 Kor. 4: 16).

We herhalen dus dat de aangehaalde tekst alleen zegt wat God in Christus gedaan heeft, doch niet spreekt van de tegenwoordige toepassing van dit werk op de gelovigen.

1 Timotheus en Titus.

Nr. 7.

Woorden alleen eigen aan deze Brieven.

We geven nu een lijst van woorden die alleen aan deze Brieven eigen zijn en die bewijzen, dat zij een eenheid vormen wat stijl aangaat. (Nog niet naar hun inhoud).

ANOSIOS (onheilig).

1 Tim. 1: 9, **de onheiligen**, 2. Tim. 3:2, **onheilig**.

Het woord verbindt de sterke waarschuwing van 1 Tim. met de profetische voorzegging van de grote af val aan het eind der bedeling.

ASTOCHEOO (afwijken),

1 Tim. 1: 6, **sommigen afgeweken**, 1 Tim. 6: 21, **van het geloof afgeweken**, 2 Tim. 2: 18, **van de waarheid af geweken**.

De eerste Timotheusbrief verbindt dit afwijken met het zich wenden tot ijdel spreking en het ijdel roepen, de tweede met het ijdel roepen van hen die dwaalleer onderwezen over de opstanding. In 1 Tim. 6: 21 staat de afwijking in verband met het geloof, in 2 Tim. 2: 18 met die van de waarheid.

DIABOLOS (lasteraar(ster)),

Tit. 2: 3 en 1 Tim. 3: 11 **lasteraars**, 2 Tim. 3: 3 **achterklappers**.

Dit woord dat vele malen in het N.T. voorkomt, dient veelal om Satan aan te wijzen en is dan door „Duivel” vertaald. In de drie Pastoraalbrieven wordt het van mensen gebruikt: twee maal van vrouwen, een keer in het algemeen. De S.V. zet in 2 Tim. 3: 3 „**achterklappers**”, wat te zwak is.

EPIPHANEIA (verschijning).

Tit. 2: 13, *“de zalige (gelukkige) hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en Zaligmaker Jezus Christus”*.

1 Tim. 6: 14 *„tot op de verschijning onzes Heeren Jezus Christus”*.

2 Tim. 1: 10 *„doch nu geopenbaard is door de verschijning onzes Zaligmakers Jezus Christus”*.

2 Tim. 4: 1 *„Jezus Christus die de levenden en doden oordelen zal in Zijn verschijning en in Zijn koninkrijk”*.

2 Tim. 4: 8 *„allen die Zijn verschijning hebben liefgehad”*.

Met uitzondering van 2 Thess. 2: 8 waar sprake is van *„de verschijning Zijner toekomst”* en het woord aan een andere term verbonden is, komt het verder uitsluitend in deze drie Brieven voor.

(wordt vervolgd)

Witter dan sneeuw

„*Was mij en ik zal witter zijn dan sneeuw*”. Ps. 51: 9b (2).

Stonden we de vorige maal stil bij de wassing door God verricht en haar uitwerking, nu willen we nader de hoge graad ervan nagaan.

David bidt maar niet om een reinheid als sneeuw, maar om iets dat nog dieper gaat; „*Was mij en ik zal witter zijn dan sneeuw*”. Men zal vragen hoe dit mogelijk is.

We merken hierover dit op:

a. Hoewel de sneeuw smetteloos wit is, reinigt zij niet wat onder haar ligt; Als men op een stuk woeste grond allerlei oude rommel werpt: vuile inmaakbussen, oude schoenen, smerige kleren enz. en de sneeuw dit alles bedekt, dan ligt er wel een witte wade over, maar het onreine wordt er niet door weggenomen.

Dit meent hij, die zichzelf wil rechtvaardigen. Hij tracht zichzelf aan de buitenzijde rein te maken door goede daden, maar innerlijk blijft de zondige bron. Alleen als God bekleedt met de gerechtigheid van Christus, is men geheel rein

Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde. Als God daarom een zondaar wast, is hij witter dan sneeuw, omdat hij niet maar een uitwendige witte bedekking ontvangt, maar geheel rein maakt.

b. De blankheid der sneeuw is slechts een geschapen iets.

Hoewel sneeuw witter is dan al het andere in de natuur, toch heeft ze niet de allesovertreffende witheid van de Schepper zelf. Als God echter van de zonde reinigt, dan schenkt Hij de zondaar een blankheid, die even rein is als Zijn eigen natuur. Dan geeft Hij hem de gerechtigheid Gods. (Rom. 3: 22a). Zo wordt de zondaar witter dan sneeuw, omdat hij der Goddelijke natuur deelachtig wordt, 2 Petr. 1: 4 en staat in Christus' gerechtigheid, Fil. 3: 9.

c. Hoewel sneeuw smetteloos blank is, blijft ze dit niet. Als de zon schijnt, smelt ze weg. Of het roet van schoorstenen bezoedelt haar. Of de voetstap van wandelaars ontnemt haar de reinheid en maakt haar modderig en vuil. En 's avonds is de sneeuw, die 's morgens zo heerlijk wit was, vies en bijna zwart.

Hoe heel anders is het met de reinheid, die God aanbrengt. Christus' aangebrachte en toegerekende gerechtigheid blijft onbezoedeld, is duurzaam, door niets of niemand weg te nemen.

Toen de krijgsknecht Christus' zijde doorstak, kwam er bloed en water uit, Joh. 19: 34. Dit is symbool van tweërlei zaak: het bloed rechtvaardigt, het water wast rein. Het bloed was er om te voldoen aan Gods gerechtigheid, het water was er om de Zijnen te reinigen. Zo verkrijgt men een blankheid, witter dan sneeuw.

De vraag naar het gewassen- en witter-dan-sneeuw-gemaakt-worden is er een, die opkomt uit een herboren hart, dat zijn zonde althans in beginsel heeft leren kennen. Ze leidt tot rechtvaardiging des geloofs. Gods Geest moet ons eerst onze intense onreinheid doen zien, onze onmacht ons zelf te rei-

nigen doen gevoelen, willen we de hartgrondige bede slaken, die David doet horen. De uit God geborene begint steeds eigen gerechtigheid op te richten, hij wil zichzelf bekleden met Christus' gerechtigheid. Het is echter God, die dit doen kan en moet. Hij is het, die rechtvaardigt. Deze wassing, deze rechtvaardiging is alleen de Zijne, werk de Heiligen Geestes in het hart.

Mogen zij, die deze verkregen hebben, er uit leven en in Gods gerechtigheid voor Hem verschijnen. Mogen zij, die er mee worstelen, zich volkomen aan Hem overgeven. Mogen zij, die ze nog niet hebben, ze begeren. Het hart krijgt rust door Christus. wondere bloed; dat het witter maakt dan sneeuw.

P.

De biddende Zoon Gods

door G. J. P.

Nr. 2.

Voor het strenge kerkgelooft, dat angstvallig de twee naturen in Christus handhaaft, is Zijn bidden een grote moeilijkheid. De Godheid van Zijn Persoon, en het gebed Zijner afhankelijkheid op een bevredigende wijze met elkaar in overeenstemming te brengen, levert een vraagstuk op, welks oplossing verre van gemakkelijk, zoal niet onmogelijk is. Wie er zich aan waagt, zal óf tegen de Kerkleer of tegen de logica en de feiten botsen.

Tegen de strengkerkelijke richting trad het Rationalisme, de richting van het alleen laten heersen van het verstand des vleses, op. De mannen van deze groep schroomden niet voor uitkomsten die in strijd waren met het overgeleverd geloof der Kerk. Zij trachtten alles bijeen te brengen, wat dat geloof ondermijnen kon. Ze zagen er daarom niet tegen op, de door de Kerk aangenomen leer der twee naturen aan te vallen, maar ze plaatsten de Eniggeborene Zoon Gods geheel in de rij der gewone wezens. Ze voelden daarbij geen behoefte te bidden of over het wezen van het gebed te spreken en ze begrepen van een biddende Jezus van Nazareth, de grote opposant tegen de traditie Zijner dagen, niets. Ze kenden het leven met en in God eigenlijk niet en voelden geen behoefte aan de verborgen omgang met. God. Door al het eenzijdig zoeken van het menselijke in Christus, verloren zij oog en zin voor het hogere leven, dat in Hem was. Ze hadden te weinig geloof in Christus, ja, te weinig gevoel voor Hem, om zich te verdiepen in Zijn innerlijk leven.

Wie de Christus der Schriften wil zien, moet zich tot de zuivere bron, de Schrift zelf, wenden. Hij moet zich niet tevreden stellen met de van de vaders overgeërfde leer, maar moet de Schrift laten spreken en daarin het antwoord leren vinden op de vraag, die de eeuwen door tot elk, die Gods Woord aanvaardt, komt: „*Wat dunkt u van den Christus?*” Zo zal men tot een vrijere en van de Kerkleer afwijkende beschouwing komen. Maar tevens het Rationalisme verwerpen. Er is m.a.w. een derde en o.i. uitnemender weg. Deze wordt helaas te weinig betreden.

Een beschouwing van de biddende Christus is voor ons geloof een belangrijke zaak. In het licht van Zijn gebed zullen we Zijn Persoon beter leren kennen en een dieper blik slaan in Zijn natuur en betrekking tot God in de dagen Zijns vleses. Door Hem eerbiedig te volgen, zo dikwijls wij Hem zich zien wenden tot God, en ons luisterend aan Zijn voeten te zetten, telkens wanneer we Hem tot Zijn Vader horen spreken, zullen we gelegenheid vinden menige bijzonderheid uit Zijn leven op aarde te verklaren. De geschiedenis van dit leven zal, uit dit oogpunt beschouwd, een eigenaardige glans voor ons verkrijgen en het zal meer en meer blijken een leven van gebed, een leven met en in God te zijn. Ook met betrekking tot Zijn hart, Zijn geloofsleven, zal toenemen in kennis. Wat de mens voor God is, openbaart zich in zijn gebed. In het ware gebed uit de mens zich gelijk hij innerlijk is. Geldt dit in het algemeen van elk menskind, in de verhevenste zin, van het woord geldt dit van de Zoon des mensen.

Waar wij Hem zien bidden, ontsluit zich voor ons oog het heiligdom van Zijn gemoed en lezen wij in Zijn binnenste.

Eindelijk zal door het beschouwen van de biddende Christus ook onze blik op Zijn werk verhelderd worden, zowel op het werk, dat Hij op aarde volbracht als op de voortzetting ervan in de hemel Zo is deze beschouwing van het grootste belang voor ons geloof.

En dit niet alleen. Ons geloof moet, als het goed is, onafscheidelijk met ons leven, onze wandel, verbonden zijn. Hoe meer het wordt versterkt en verhelderd, des te meer zal ons leven erdoor beziel en geheiligd worden. De vrucht van de beschouwing van het leven van het gebed van de Here Jezus is geen mindere dan dat het onze er door bevorderd, beziel en geheiligd zal worden, onze gemeenschapsoefening versterkt en onze wandel te meer met en in God zal zijn.

Wezen, werking en gevolgen der zonde

door G. J. P.

Nr. 2.

De rechtvaardiging Gods.

Vonden we zo enerzijds dat de zonde uit het schepsel is en kunnen we naar Jakobus' woord alle zonde terugleiden tot begeerlijkheid, in hoofdlijn bij Satan naar grootsheid des levens bij de engelen naar begeerlijkheid der ogen, bij de mens naar begeerlijkheid des vleses (1 Joh. 2: 16), anderzijds rechtvaardigt de Schrift God en leert zij, dat in geen geval Hij de oorzaak der zonde is. Hij is waarheid en geen onrecht, rechtvaardig en recht, Deut. 32: 4; Hij is verre van goddeloosheid en onrecht, Job 34: 10; Ps. 92: 16, Hij is drie maal heilig, Jes. 6 ; 3; te rein van ogen om het kwade te zien, Hab. 1: 13, een Fontein van leven, Ps. 3: 10, een licht zonder duisternis, 1 Joh. 1: 5; niemand verzoekende, Jak. 1: 13; Hij verbiedt de zonde in Zijn wet, Ex. 20 en heeft geen lust aan goddeloosheid, Ps. 5:5; *Hij* heeft gerechtigheid lief en haat goddeloosheid, Ps. 45: 8; Hij toornst tegen de laatste, Rom. 1: 28, 2: 8. De zonde, ongerechtigheid en goddeloosheid komt dus niet uit Hem voort. Noch is Hij de inblazer ervan. Blijft bijgevolg alleen het schepsel over.

De zonde toch uit God?

Hoe moeten we de oorsprong der zonde dan verklaren? Hoe kan een goed geschapen wezen tot zonde komen? Hoe kan de begeerlijkheid ontstaan? .

Veel is er in de eeuwen, in het bijzonder in die der Christelijke jaartelling, over de zonde en haar ontstaan gedacht en geschreven en velerlei mening is naar voren gekomen. Sommigen leiden de oorsprong der zonde naar God terug en leren, dat Hij gewild heeft dat het schepsel zou zondigen. Ze schrijven Hem niet alleen de mogelijkheid tot zondigen van het schepsel toe, maar ook de inzet tot de dadelijkheid. Hij wilde dat de mens zou vallen om hem dan genadig te kunnen zijn. Dit komt hierop neer, dat een vader zijn kind in het water werpt om eens aan te tonen welk een goed zwemmer en redder hij is. Voor hij het echter uit het water haalt, geeft hij het eerst een aframmeling (het oordeel over de zonde) omdat het (buiten zijn schuld) in het water is terechtgekomen. Dan redt hij het en dit tot zelfverheerlijking. Daar komt in wezen de leer dat God de zonde gewild heeft op neer.

Veel haalt men de woorden aan van Rom. 11: 36 dat alle dingen uit Hem, door Hem en tot Hem zijn. De zonde is volgens velen, ook een „ding” uit Hem. Hoe anders kan ze in de schepping zijn gekomen. Veelal vergeten zulken dat 1 Joh. 2: 16 leert, dat niet alles uit God is. „*Want al wat in de*

wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses en de begeerlijkheid der ogen en de grootsheid des levens is niet uit de Vader maar is uit de wereld". Maar indien men dit al toegeeft, dan nog houdt men het er voor dat, de zonde er niet buiten Gods wil, d.i. rechtstreekse inwerking, kan zijn, dat God m.a.w. dus wil dat we zondigen en wil dat we het ene ogenblik kwaad, het andere goed doen. Dit is het reinste Pantheïsme of Fatalisme dat men zich denken kan. Hiermee draagt het schepsel absoluut geen verantwoordelijkheid en heeft Gods oordeel en Zijn straf absoluut geen reden van bestaan. Waarom dan het goede beloond en het kwade gestraft? Hoogstens kan de mens dan voor beide loon ontvangen.

Hiertegenover stellen de aanhangers van die zienswijze dan dit, dat er niets in de schepping kan zijn zonder Gods wil, dus dat de zonde er is met Zijn wil; moge het schepsel ze dan ook bedrijven en er straf voor ontvangen. Men wijst dan vooral op de verharding van Farao's hart op het feit dat de Here David aanspoorde het volk te tellen, op Christus' lijden en dood die naar Gods bepaalde raad en voorkennis Hem door Israël zijn veroorzaakt, op Gods verharden die Hij wil, ja op het ganse voor-nemen der eeuwen waarin de zonde als een onmisbare factor is opgenomen. Zo is de zonde dan met en naar Gods wil, besluit men.

Wel komt Gods heiligheid en absolute zondeloosheid hiermee in het gedrang, maar, zegt men, we kunnen God niet beoordelen en eenmaal zal wel blijken, dat Hij, ondanks dat Hij de zonde toeliet, toch vrijuit gaat. Hij wilde de zonde om er een hoger goed uit te voorschijn te doen komen en daarom is ze te rechtvaardigen.

Zij kunnen hierbij Schriftteksten als bewijs aanvoeren. „*Het is noodzakelijk dat de ergernissen komen*”, Mt. 18: 7. „*Moest de Christus niet al deze dingen lijden en zo tot Zijn heerlijkheid ingaan?*”, Lk. 24: 26. „*Want er moeten ook ketterijen onder u zijn*”, 1 Cor. 11: 19. „*Doch in een groot huis zijn niet alleen vaten ter ere, maar sommigen ter onere*”, 2 Tim. 2: 20.

Er is in deze voorstelling zoveel waars, dat het niet behoeft te verwonderen, dat zij te allen tijde de geesten geboeid heeft. De zonde is niet toevallig of willekeurig, zij is opgenomen in de raad Gods. Zij is zo samengeweven met heel ons bestaan, dat wij van een heilig leven, van een zondeloze geschiedenis ons geen voorstelling kunnen maken. Ze wordt tegen haar wil door God Almachtig dienstbaar gemaakt tot openbaring Zijner deugden en aan de ere Zijns naams. En toch, ondanks al het ware dat in deze voorstelling verscholen ligt, en later nog duidelijker aan het licht zal treden, toch kan en mag ze niet worden aanvaard. We geven hiertegen een citaat.

In de eerste plaats berooft ze de zonde van haar ethisch karakter. De zonde is zeker niet alleen en niet altijd een wilsdaad, gelijk het Pelagianisme zegt, maar wel terdege ook een toestand, een natuur van de wil, doch ze gaat nooit geheel buiten de wil om. Hier echter wordt de zonde op gnostische en theosofische wijze met de fysische (natuurlijke) verschijnselen van duisternis, ziekte en dood geparallelliseerd (gelijkgeschakeld) en geïdentificeerd (gelijkgemaakt), uit het vlees, de materie, het wezen der schepselen, de natuur Gods afgeleid en alzo tot een substantie of tot een noodzakelijke kwaliteit (hoedanigheid), van het bestaan der dingen gemaakt. Daarmee wordt de zonde van haar ethisch (zedelijk) karakter beroofd en tot een fysisch (natuurlijk) verschijnsel verlaagd.

Ten tweede wordt de zonde naar deze voorstelling eeuwig en onoverwinbaar. Omdat zij immers niet ethisch maar fysisch van aard is, is zij noodzakelijk eigen aan al het bestaande, zowel God als de wereld, en is zij voor de existentie (het bestaan) van alles onmisbaar. Het goede is niet alleen noodzakelijk voor het kwade, maar ook omgekeerd het kwade voor het goede. Het kwade is hier niet aan het goede en aan het zijn, maar het is zelf een zijn en zelf een goed, zonder hetwelk ook het goede niet kan bestaan. De mens die naar verlossing van de zonde streeft, zou een goddeloze wens koesteren en werken aan zijn eigen ondergang. Een wereld zonder zonde zou onbestaanbaar wezen, een status gloriae (een heerlijke staat) niets dan een droom.

Ten derde houdt de zonde hiermede op een tegenstelling te zijn, ze wordt een lagere, mindere graad van het goede, op haar plaats even goed als het goede zelf. Ze wordt een altijd voor de verdwijning bestemd en toch nooit verdwijnend moment in het leven en de geschiedenis, een nog niet zijn van wat het schepsel behoort te wezen en toch nooit wordt of worden kan: een zuivere negatie, die eigenlijk geen realiteit heeft, maar alleen in onze gedachten bestaat.

Ten vierde moet op dit standpunt God de auteur der zonde worden. Het Parzisme en Manicheïsme deinsde hiervoor nog terug, stelde het rijk des lichts en het rijk der duisternis recht tegenover elkaar en plaatste aan het hoofd van beide een eeuwig, Goddelijk wezen. De God der natuur is een heel andere dan de God van het goede, de zedelijke macht die in het geweten zich gelden laat. Maar de gnostische filosofie en de theosofie nam de tegenstellingen in het ene Absolute op. God zelf moet, om persoon, geest te worden, een donkere natuur in zich dragen en eeuwig overwinnen. Zelf komt. Hij door een strijd, een proces, tot Zijn Goddelijk bestaan. An sich is Hij Bathos agnootos, donkere natuur, blinde wil en als zodanig Schepper der materie.

Hiertegen getuigt niet alleen de Heilige Schrift, maar komt ook het redelijk besef bij alle mensen in verzet. De zonde moge zijn wat ze wil, maar dit ene staat vast, dat God de rechtvaardige en Heilige is die in Zijn wet haar verbiedt, in het geweten tegen haar getuigt, in straffen en oordelen haar bezoekt. De zonde is niet zedelijk en niet wettelijk, zij is niet voor het bestaan der schepselen, zij is veel minder voor het bestaan Gods noodzakelijk. Het goede is noodzakelijk, opdat zelfs het kwade er zou kunnen wezen, maar het goede heeft niet het kwade, de heiligheid niet de zonde, de waarheid niet de leugen, God heeft Satan niet nodig. Als desalniettemin de zonde toch menigmaal dient om het goede tot meerdere openbaring te brengen en Gods deugden te verheerlijken, dan geschiedt dit niet met en door, maar tegen haar wil, door de wijsheid en de almacht Gods. Tegen haar natuur in wordt dan de zonde gedwongen om aan de ere Gods en aan de komst van Zijn koninkrijk dienstbaar te zijn. Zo bewijst menigmaal het kwade hulde aan het goede, zo wordt de leugen door de waarheid achterhaald, zo moet Satan om te verleiden, menigmaal verschijnen als engel des lichts. Maar dat alles is niet aan de zonde doch aan de almacht Gods te danken, die uit het kwade het goede, uit de duisternis het licht en uit de dood het leven kan doen voortkomen.”

Citaat uit Bavinck, Geref. Dogm. III, blz. 34, 35.

Gods duldning.

Hiermee is nog niet alles gezegd. Er blijft nog na te gaan, hoe God tegenover de zonde staat. Hij is niet haar auteur.

Bestaat zij dan buiten zijn kennis, wil en almacht? Is zij een macht naast God?

Velen spreken hier van toelating. God heeft de zonde toegelaten en laat ze nog steeds toe. Hij wil ze wel niet, maar verzet er zich ook niet zo tegen. Hij verhindert ze niet en laat haar haar gang gaan. Dit vinden we echter een onjuiste voorstelling, Voor iets dat we toelaten dragen we mede verantwoordelijkheid. We vinden het nu wel niet, goed of niet helemaal goed, maar gaan er toch niet zo tegenin dat er van verzet sprake is. Zo is het nu echter bij God en de zonde niet. We geloven dat we tweërlei kunnen zeggen: De zonde is geen macht buiten God in die zin, dat er een wil is buiten Zijn wil waarover Hij niet kan heersen. Ze is echter een macht tegen God ingaande, die Hij duldt. Als we iets dulden, zijn we het er absoluut niet mee eens, maar dragen het, om welke reden dan ook. Zo is het nu met God. Hij, duldt de zonde. Hij verdraagt het leed dat zij veroorzaakt, het verzet dat tegen Hem ingaat, om het op Zijn wijze te behandelen, op te heffen en teniet te doen.

Nog een vraag eist beantwoording. Als God iets duldt, of draagt dat tegen Hem ingaat, waarom heeft Hij dan toegelaten dat dit iets zou komen? Hij heeft voorzien dat Satan zou vallen, dat Adam zou zondigen. Hij heeft de wereld van ellende voorzien, waarvan wij een beetje beleefd hebben en nog beleven en die al eeuwen in haar wezen zo bestaan heeft en nog meer ellende en ongerechtig-

heid te zien zal geven. Waarom heeft Hij Satan niet vernietigd, Adam niet gedood. Hij had dit door Zijn almacht toch kunnen doen. Heeft de Pottenbakker geen macht over het leem? .

We merken op dat hiermee wel de zonde was neergeslagen maar niet overwonnen. We komen hier al op wat we in het volgende hoofdstuk zullen nagaan: het wezen der zonde, maar moeten er hier wat op vooruit grijpen. Het wezen der zonde is in diepste zin een aanranding van Gods Wezen, een uit hun even wicht brengen van Gods eigenschappen of deugden. Het is een tweespalt verwekken tussen Zijn rechtvaardigheid en Zijn liefde, Zijn kracht en Zijn barmhartigheid, Zijn heiligheid en Zijn goedheid. Naar Zijn recht en heiligheid moet Hij de zondaar vernietigen, naar Zijn liefde en goedheid moet Hij hem behouden. Indien Hij dus de weg der vernietiging had gekozen, was Zijn goedheid en barmhartigheid niet bevredigd. Al had Hij het bestaan van het schepsel dus opgeheven, daarmee was Zijn Wezen niet tot rust gebracht. Dat is nu het ontzettende van de zonde, dat het God tegenover God plaatst, Zijn recht met Zijn liefde, Zijn heiligheid met Zijn barmhartigheid in botsing brengt.

Volgens Calvinistische en andere opvattingen heeft God de zonde gewild. Hij wilde dat ze er zijn zou. Niet omdat Hij er welbehagen in heeft, maar in die zin, dat al de kracht, de wijsheid en alle gave, waarmee men zondigt van Hem is. Farao zondigt verder, omdat God hem niet doodt. Israëel kruisigt Christus, omdat de Vader Zijn twaalf legioenen engelen niet zendt. De mens der zonde komt eenmaal, omdat God de krachten door laat werken, die Hij eenmaal in de mensheid gegeven heeft. Indien men de zaak zo stelt, zeker, dan kan men zeggen, dat God de zonde „wil”. In die zin moeten we ook de Schriftuitspraken opvatten, in het bijzonder die van het O.T. die alles aan God toeschrijven, die de gevolgen voor de oorzaak nemen. Is er een kwaad in de stad dat de Here niet doet. God zendt de vijanden in Israëls land. De splitsing van het koninkrijk was uit Hem. En wat hierover verder moge staan.

Maar ook hiermee zijn we er nog niet. We moeten dieper afdalen. Als een dokter iemand opereert, hanteert zijn hand het mes dat de patiënt een wonde toebrengt. Toch keurt men zijn daad goed. Als diezelfde dokter dezelfde persoon met dezelfde hand en hetzelfde mes op dezelfde plaats te lijf gaat, wordt hij wegens moord veroordeeld. Waarin zit nu de zonde? Niet in die hand en in dat mes, zelfs niet in de wonde. Ze zit in de bedoeling. Doodslaan hoeft op zichzelf genomen nog geen zonde te zijn, want wie 's mensen bloed vergiet, diens bloed moet door de mens vergoten worden. Zo is Gods voorschrift. De zonde zit in de bedoeling. Als de dokter de bedoeling heeft de patiënt te helpen, als de ter dood bringer de bedoeling heeft Gods gebod ten uitvoer te brengen, dan zondigt hij niet. Is dit echter niet het geval, dan komen zij schuldig te staan. Wat de zonde tot zonde maakt, is niet de daad, maar de bedoeling. Het zit niet in het gebruikte materiaal; dat is op zichzelf goed: de hand, de arm, het mes, de kracht. De laagste hartstochten zijn slechts de verkeerd gerichte en gebruikte gevoelens en vermogens die op zichzelf en op hun tijd en plaats goed zijn. Het is de richting die er aan wordt gegeven, de bedoeling die ze beheerst. De begeerte die niet door de wet beheerst wordt, zoekt haar doel in zichzelf en wordt begeerlijkheid.

Zonde is ontarding van het goede.

Het licht brengt uit zichzelf de duisternis niet voort; duisternis ontstaat alleen als het licht wordt weggenomen. God is dus hoogstens de negatieve oorzaak der zonde. De positieve ligt in het, schepsel. Zonde is het geven van een verkeerde richting aan de krachten die God gegeven heeft, het is de begeerlijkheid in laten werken op het ik en dit er door laten overheersen. Is dit nu uit God of uit het schepsel? Van Jeruzalem zegt de Heer: ***Gijlieden*** hebt niet gewild. Niet: God heeft het niet gewild. Gaat dit nu buiten God om? Dit ook weer niet.

Ook de zonde ontstaat en ontwikkelt zich naar een vaste wet. Niet naar de wetten der natuur of der logica, maar naar die welke het in het ethische leven zijn ingeschapen en ook in de verwoesting nog doorwerken. Ziekte, ontbinding, dood zijn de antipoden van gezondheid, ontwikkeling, leven, maar zijn niet minder dan deze van het begin tot het einde door vaste wetten beheerst. En zo is er ook een

wet der zonde, die heel haar geschiedenis in mens en mensheid bepaalt. En juist dat wetmatige in de zonde bewijst dat God koninklijk in en over haar regeert. Een mens die zondigt, maakt zich niet los en onafhankelijk van God; integendeel, terwijl hij een zoon was, wordt hij een slaaf. **“Die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde”.**

Bavinck, Geref. Dogm. III, blz. 40, 41.

Ook hiermee is nog niet alles gezegd. De hoofdvraag is nog blijven liggen: Waarom heeft God het met de zonde gewaagd. Was het maar niet beter geweest dan geheel geen schepping te ontwerpen. Hij heeft voorzien dat de zonde inkomen zou, want Hij heeft Zijn voorziening gegeven in Christus. Maar waarom dan toch zulk een schepping daar gesteld?

We komen hier tot de diepste vraag van ons denken. Hierop is alleen te antwoorden, dat God de schepping gewild heeft en dat we daarover met Hem niet mogen twisten. Eenmaal zullen we kennen gelijk wij gekend zijn. Nu is dit nog niet het geval en kunnen we het geheel niet overzien. Hier past ons te zwijgen en te belijden. „*Door Uw wil zijn zij en zijn zij geschapen*”, Openb. 4: 11. En „*Wie heeft den zin des Heeren gekend of wie is Zijn raadsman geweest?*” Rom. 11: 34. „*Met wien heeft Hij raad gehouden die Hem verstand zou geven en Hem zou leren het pad des rechts en Hem wetenschap zou leren en Hem zou bekend maken de weg des veelvoudigen verstands?*” Jes. 40: 14.

God heeft het met deze schepping gewaagd. God komt met deze schepping ook klaar. De zonde is voorzien. Maar ook haar oplossing. En als we over deze dingen spreken, laat ons dan het meest bedenken wat de zonde voor God is. Dan wordt het mysterie nog groter.

1 Timotheus en Titus.

No. 8.

Eusebeia, Eusebeoo, Euseboos

(1. godzaligheid, 2. godzalig leven, 3. godzalig).

(1). Tit. 2: 12 ... *godzalig leven zonden.*

(2). 1 Tim. 2: 2 *in alle godzaligheid*; 3: 16 *de verborgenheid der godzaligheid*; 4:7 *oefen uzelf tot godzaligheid*; 4: 8 *de godzaligheid is tot alle dingen nut*; 6: 3 *de leer die naar de godzaligheid is*; 6: 5 *dat de godzaligheid een gewin is*; 6: 6 *de godzaligheid is een groot gewin*; 6:11 *jaag na, godzaligheid.*

In 1 Tim. 5: 4 is dit woord door „*dankzegging*” vertaald: *met dankzegging genomen.*

(3). 2 Tim. 3:12 *allen die godzalig willen leven.*

Deze woorden komen 13 maal in deze Brieven voor en nergens anders. Zij vallen als het ware samen in het brandpunt: *de verborgenheid der godzaligheid: God geopenbaard in het vlees.* 1 Tim. 3:16, We weten zeer goed dat men voor „God” „*welke wil lezen, dus wil zetten: welke is geopenbaard in het vlees*”, maar deze lezing heeft voor ons geen zin. Een verborgenheid wordt niet gezien van de engelen noch ook opgenomen in heerlijkheid. Het is te bewijzen dat vroegere handschriften Theos (God) zetten waar men nu (h)os (welke) wil lezen.

Zetesis (twistvraag).

Tit. 3: 9 *wedersta de dwaze vragen.*

1 Tim. 1: 4 *welke meer (twist)vragen voortbrengen.*

1 Tim. 6: 4 *hij raast omtrent (twist)vragen.*

2 Tim. 2: 23 *en verwerp de vragen die dwaas zijn.*

Het woord is te vertalen door strijdpunten, kwesties, bepaalde vraagpunten waarop het moeilijk is te

antwoorden en waarover men lang kan twisten zonder tot een oplossing te komen. Tit. 3: 9 geeft aan in welk kader zij ondergebracht kunnen worden: **“Maar wedersta de dwaze vragen en geslachtsrekeningen en twistingen en strijdvoeringen over de wet, want zij zijn onnut en ijdel.”**

Muthos (fabel).

Tit. 1: 14 **tot Joodse fabelen**; 1 Tim. 1:4 **noch zich te begeven tot fabelen**; 1 Tim. 4: 7 **maar verwerp de oudwijfse fabelen**; 2 Tim. 4: 4 **en zullen zich keren tot fabelen**.

De enige andere tekst is 2 Petr. 1: 16 „**geen kunstig verdichte fabelen nagevolgd**”. Het verband zet in elk der teksten deze fabelen tegenover „de waarheid” en wel die, welke bijzonder door Paulus onderwezen wordt.

Pistos ho logos (het getrouwe woord).

Tit. 3: 8 „**Dit is een getrouw woord**”. Zo ook in 1 Tim. 1: 15; 3: “1; 4: 9. Deze term komt weer alleen in deze drie Brieven voor.

Sopkroon (bezonnen) en zijn afleidingen.

Tit. 1: 8 **matig**; 2: 2 **stemmig**; 2: 4 **voorzichtig**; 2: 5, 6, 12 **matig**.

1. Tim. 2: 9 en 2: 15 **matigheid**; 3: 2 **matig**.

2 Tim. 1: 7 **gematigdheid**.

Een der woorden, *sophroneoo*, wordt door Paulus eens in Romeinen en eens in 2 Corinthe gebruikt. De andere 10 keren vindt men alleen in deze Brieven. Men ziet, hoe de S.V. ze overgezet heeft. Er moet wel een reden geweest zijn om deze woorden juist in deze Brieven naar voren te schuiven. De vertaling met „matig” en matigheid vinden we onjuist men leze: **bezonnen en bezonnenheid**. De betekenis is: **doordenkend, wel overdacht**.

Hugiès en hugiainos (gezond en gezond zijn).

Tit. 1: 9 en 2: 1 **der gezonde leer**; 1: 13 **gezond zijn**; 2: 2 **gezond in het geloof**; 2: 8 **het woord gezond en,**

1 Tim. 1:10 en 6: : 3 **de gezonde leer**.

2 Tim. 1: 13 **het voorbeeld der gezonde woorden**; 4: 3 **de gezonde leer**.

De noodzakelijkheid voor gezonde leer leidde de Apostel er toe „zijn” leer en voorbeeld naar voren te brengen; deze noemt hij een voorbeeld.

Hupotupoosis (voorbeeld).

1 Tim. 1: 16 **tot een voorbeeld**

2 Tim. 1: 13 **Houd het voorbeeld der gezonde woorden**.

Om ons onderzoek naar de overeenkomst der woorden die er bestaat tussen 1 en 2 Tim. te vervolledigen, geven we de volgende aanvullende lijst van woorden die alleen in deze twee Brieven en niet in Titus voorkomen. Dit wijst er mede op, dat Titus nog weer eerder geschreven is dan 1 Tim.

Bebèlos (ongoddelijk).

1 Tim. 1: 9 en 4: 7 **ongoddelijke(n)**; 6: 20 **het ongoddelijk roepen**.

2 Tim. 2: 16 **het ongoddelijk roepen**.

Verder alleen nog in Heb. 12: 16 **onheilig**.

Ektrepomai (afwenden).

1 Tim. 1: 6; 5: 15 *afgewend*; 6: 20 *een afkeer hebbend*.

2 Tim. 4: 4 *afwenden*.

In Heb. 12: 13 *verdraaid*.

Kenophonia (ijdel geroep).

1 Tim. 6: 20 en 2 Tim. 2: 16 *ijdel roepen*.

Logomachia (woordenstrijd).

Logomacheoo (woordenstrijd voeren).

1 Tim. 6: 4 en 2 Tim. 2: 14 *woordenstrijd*.

Pages tou Diabolov (strik des duivels).

1 Tim. 3: 7 en 2 Tim. 2: 26.

Parakoloutheir (achtervolgen).

1 Tim. 4: 6 en 2 Tim. 3: 10 *achtervolgd*.

Tupho'omae (opblazen).

1 Tim. 3: 6; 6: 4 en 2 Tim. 3: 4 *opgeblazen*.

Charis, ellcos, eirènè (genade, 'barmhartigheid, vrede).

1 Tim. 1: 2 en 2 Tim. 1:2.

Deze woorden worden weggelaten in de betere teksten van Tit. 1: 4.

(Deze paragraaf is ontleend aan *The Berean Expositor*, Vol 15. Redacteur Ch. H. Welch).

We voegen er nog wat aan toe.

Ten eerste de titels „*mijn oprechte zoon*”, Tit. 1: 3 en 1 Tim. 1: 2; „*mijn geliefde zoon*”, 2 Tim. 1: 2. Deze komen alleen in deze Brieven voor; de eerste verbindt Titus met 1 Tim., de laatste staat apart in 2 Tim.

Ten tweede de verbinding „*Zaligmaker*” (d.i. Behouder) met „*God*”. Christus wordt hier God genoemd. We vinden deze verbinding nergens anders dan hier.

Tit. 1: 3 *naar het bevel Gods, onzes Zaligmakers*.

Tit. 2: 10 *de leer van God, onzen Zaligmaker*.

1 Tim. 1:1 *naar het bevel van God, onzen Zaligmaker*.

1 Tim. 2: 3 *aangenaam voor God, onzen Zaligmaker*.

1 Tim. 4: 10 *de levende God die een Behouder is aller mensen*.

Wie nu een en ander nagaat, moet wel tot de overtuiging komen, dat de drie Pastoraalbrieven nauw verbonden en verwant zijn in tijd van schrijven en daarom geplaatst moeten worden na de drie grote Gevangenschapbrieven Efeze, Colossenzen en Filippensen alsmede na Filemon.

Vraag en antwoord.

Vraag: a. Behoren alle gelovigen van deze bedeling tot het Lichaam? b. Zo niet, waartoe behoren de niet-leden dan. c. Hoe kan men dan weten een Lid des Lichaams te zijn?

Antwoord: a. Naar ons inzicht behoren niet alle gelovigen van deze bedeling tot het Lichaam. Petrus en Johannes, Jakobus en Judas, de eersten leefden zeker nog toen Paulus de openbaring der Verborgenheid ontving, behoren er niet toe. En met hen vele gelovigen uit de Besnijdenis. Was dit omdat zij uit de Besnijdenis waren? Neen, want Timotheus was ook uit de Besnijdenis en die ontving wel de roeping tot deze bedeling. Waarin ligt het dan? Zuiver en alleen in Gods roeping en verkiezing ervoor.

Er zijn gelovigen die leren dat wij door deze voorstelling de eenheid van het Lichaam verbreken. Voor hen gingen allen uit de Handelingen bedeling die tot het Corinthe-Lichaam behoorden over in de bedeling der Verborgenheid. Voor hen lijkt de bedelingsgang op een kalender. Er komt een nieuwe maand, allen rekenen nu volgens de nieuwe maand, allen leven nu in die maand, gaan er in over. Maar zo gaat het bij bedelingen niet. Toen Christus kwam in de volheid des tijds, ging Israël in zijn totaliteit niet over in die bedeling; dan zouden zij Hem aangenomen hebben. Nu deden dit slechts weinigen. Toen de Pinksterbedeling begon, ging Israël in totaliteit niet in deze bedeling over; slechts een deel deed dit en de overigen bleven naar de geest in het oude hangen. Toen Paulus afgezonderd werd tot de bedeling der rechtvaardiging en verzoening (Hand. 13), kreeg hij tegenstand van de ijverars der wet, de vele gelovigen, van Hand. 21. Zij gingen naar de geest niet over. En hetzelfde zien we nu t.o.v. de bedeling der Verborgenheid. Al richtte Paulus ook zijn rondschrijven „Efeze” tot de gemeenten die hij gesticht had, velen bleven naar de geest in de oude bedeling voortleven. En allen die nu in Azië waren, verlieten hem, 2 Tim. Allemaal bewijzen dat bedelingen geen kalendermaanden zijn, geen tijdsbedelingen waarin men als het ware automatisch overgaat omdat God ze opent. Neen, hiervoor is meer nodig. Naast de uitwendige roeping die komt in woord of geschrift, is er een inwendige roeping nodig. Daarom zegt Paulus in 2 Tim. 1: 10 dat God roept naar Zijn eigen voornemen en genade.

De gelovigen die ons verwijten dat wij zo de eenheid des Lichaams breken, breken deze zelf. Zij leren Israëls herstel en brengen daarmee scheiding aan tussen de gelovige Israëlieten van het Koninkrijk en zichzelf. Immers de eersten hebben een andere hoop dan zij: Zij doen hetzelfde tussen Paulus en Petrus. De eerste behoort volgens hen tot het Lichaam, de laatste niet. Maar waarom ons dan iets verweten? Of men nu twee of drie groepen, beter: sferen, onderscheidt, is wat dit betreft hetzelfde: men heeft dan niet één groep welks leden allen hetzelfde heil verwerven.

Het gaat niet om ons, het gaat om Christus' eer. Het heeft God behaagd Hem vele beloften te geven. Nu is God vrij de ene groep hiervoor te bestemmen, de andere daarvoor. Er is wel een grondeenheid maar tevens een topverscheidenheid. Allen worden behouden door één Christus, maar niet allen krijgen gelijke beloften en hebben gelijke verwachtingen. Israëls gelovigen hebben de belofte van het Land, de gelovigen van Paulus' eerste bediening hebben de belofte van het Huis aionisch in de hemelen; de Leden des Lichaams hebben tot belofte met Christus gezet te worden boven al de hemelen. Niet wij leren dit, maar de Schrift. Laat ons nu niet doen als de Westerse theologie en van alles één kerk maken van Adam tot de laatste uitverkorene. En laat ons het ook niet ten halve doen door de grenslijn tussen groep twee en drie te ontkennen, krom te buigen, te verdoezelen of te verplaatsen. God heeft deze scheidingen gemaakt. Niet ter wille van ons, maar tot ere Zijns Zoons. Het is alles Christus' verheerlijking.

Maar heeft de Efezengroep zo dan geen hogere standing?

Zo mogen we de zaak niet bekijken. De Efezengroep heeft een rijkere Christus-openbaring. Maar dat stemt niet tot hoogmoed maar tot ootmoed. En, waar het anders is, deugt het niet. Niemand van

de Efezengroep is uitnemender in zichzelf dan een ander. Wie het meent te zijn, zie toe of hij er wel toe behoort.

In elk geval heeft hij dan deze zonde van hoogmoed af te leggen, zich daarvoor voor God te verootmoedigen en te leren dat hij naar de volmaaktheid moet jagen. En waarin bestaat deze? Niet in een standing, in een stand, maar in een staat: Christus te kennen in de kracht Zijner opstanding.

b. De gelovigen die in deze bedeling niet tot het Lichaam behoren, kunnen behoren tot de gezegenden met Israël of tot de gezegenden met de gelovige Abraham, want de roepingen Gods gaan o.i. ook voor de andere groepen door. Zijn er geen Joden die Christus als hun Messias vinden en nochtans bij Israëls beloften blijven staan? Zijn er niet velen die in Abraham de vader der gelovigen zien en daar in de geest, en daar komt het op aan, bij blijven staan? Zijn er niet velen die niets anders zien dan de opname en daar in de geest bij blijven staan? Daarom menen wij dat alle roepingen door gaan. Maar des te meer zal men dan begrijpen dat een bedeling geen nieuwe kalendermaand is. God kan zeer goed meer dan één ding doen. Zijnerzijds is alles uitverkiezing. Het Lichaam is een uitverkiezing naast andere uitverkiezingen.

c. Tenslotte de vraag: Hoe kan men weten een Lid van het Lichaam te zijn?

Laat men ten eerste letten op de roeping die tot ons komt.

Als men uit Gods Woord heeft leren zien de dingen die verschillen en deze bijzondere tussenbedeling, is daar een uitwendige roeping tot ons gekomen. Hieruit moet ten tweede een wandel volgen in overeenstemming daarmee. Men moet, welke moeilijkheden zich ook voordoen, die roeping willen trachten uit te leven. Bijvoorbeeld door uit te gaan uit zijn gemeenschap, niet wetende waar men komen zal maar vasthoudende aan de openbaring die God gaf. Echter, hiermee is men er niet. Abram ging uit, maar ook Lot. Lot kwam ook in het Land maar was niet de geroepene om het te erven al was hij een rechtvaardige. Er komt nog meer bij. Dat is ten derde dat men door genade klein gemaakt wordt, afhankelijk van God, begeren leert het gevoelen van Christus op aarde te hebben (Fil. 2), En ten vierde, hoe langer hoe meer, ziende op de openbaring van eigen zonde, gebrek, onvolmaaktheid en nietswaardigheid in zichzelf, leert bidden of de Heilige Geest ons in Hem volmaakt wil stellen, d.i. of Hij ons door Zijn genade de beloften wil doen verkrijgen en of we mogen jagen naar de volmaaktheid door Hem te leren kennen in de kracht Zijner opstanding. Al die dingen liggen buiten ons. Ze kunnen alleen ons eigendom worden door het geloof. En dit brengt mede een strijd des geloofs, de goede strijd. Dan werken we met vreze en beven uit wat God inwerkt. (Fil. 2: 12, 13).

Paulus was in Fil. 2 nog niet zeker van de eindoverwinning. Hij had de loopbaan nog niet beëindigd. De prijs zag hij, maar deze was de zijne nog niet. Eerst in 2 Tim. was hij er zeker van. Toen had hij de loop beëindigd, was in het eind overwinnaar geworden.

Laat ons zijn medenavolgers zijn hierin en dan zullen we met hem aan het einde der baan de overwinningsroep kunnen aanheffen: De kroon is ook mij weggelegd.

De biddende Zoon Gods

No. 3.

De vatbaarheid voor het bidden is de mens aangeboren, De behoefte aan gemeenschapsoefening met God is de grondtrek van het menselijk hart, ook al is hij zondaar geworden. Dat hart zoekt rust bij God. Het trekt in vreugde en smart naar de Oneindige heen, al is Deze vaak de grote onbekende God. Maar wat ontbreekt er veelal aan het bidden, ook aan het bidden van alle in God gelovenden.

Het gebed is zo hoog en wij staan dikwijls zo laag. De wereld, ons eigen hart, de omstandigheden trekken ons zo vaak van het bidden af. Allerlei dwaalbegrippen omtrent de ware aard van het gebed belemmeren menigeen om te bidden gelijk het behoort. De vrijmoedigheid om toe te gaan tot de troon der genade ontbreekt menigmaal.

De Geest der gebeden is niet altijd waardig over ons. Daarom is het ons goed van anderen te horen hoe zij in lief en leed, in strijd en vrede, bij diep schuldgevoel en in doodsgerevaren met God gesproken hebben. Hun voorbeeld leert en trekt en heiligt ons. De Hanna's met haar zielenleed en jubelzang, de Daniëls die de wereld niet vrezen, de Hiskia's die zich in de nood tot God wenden, de Manasse's die zich in de kerker voor God verootmoedigen, de Mozessen en de Paulussen die drie maal een bede bidden die niet verhoord wordt, doen ook in ons binnenste de geest des gebeds ontwakken en wij worden te dieper van het wezen en de waarde ervan doordrongen. In diepste wezen is bidden een in gemeenschap treden met God. Het is daarom van het grootste belang voor ons leven Christus' bidden en gebeden na te gaan en te zien hoe Hij in gemeenschap treedt met Zijn Vader.

Christus geeft onderricht t.o.v. het bidden. Hij geeft Zijn discipelen met het oog op de komst van het Koninkrijk het „Onze Vader”. Hij wijst op het bidden in de binnenkamer, waarschuwt tegen het uitwendig bidden, tegen een bidden dat geen bidden meer is, omdat het een ijdel verbaal van woorden is (Mt. 6). Hij dringt aan op een bidden in geest en waarheid d.i. in ware geest (Joh. 4). Hij leert bidden in Zijn naam (Joh. 14). Hiermee opent Hij de leerschool van het gebed.

Maar Hij doet meer. Wat Hij als Leraar doet, doet Hij veel meer nog als Voorganger en Voorbeeld. Is Hij de Weg tot de Vader, ook op de weg van het gebed is Hij de Leidsman tot Hem. Hij heeft Zelf gebeden. Telkens zien we Hem naderen tot God en de beschouwing van Zijn gemeenschaps-oefening, met de Vader leidt ons dieper in het heiligdom van het gebed, dan de aanblik van alle andere bidders tezamen, ja dan zelfs Zijn onderwijs omtrent het bidden het kan.

Het was niet goed dat men vroeger of bij Zijn leer of bij Zijn lijden en sterven bleef staan en Zijn voorbeeld zo zeer vergat. Tegenwoordig legt men weer te veel nadruk op het laatste maar vergeet in deze zeker een belangrijke zijde er van: Zijn bidden.

Kunnen we dit echter wel een voorbeeld noemen? Het is veel meer. Hij heeft niet slechts een voorbeeld nagelaten, Hij is het ideaal, het beeld van de waarachtige Mens. Zijn leven is type van het waarachtige Leven, van dat leven dat uit en in en tot God is

Daarom mogen we niet bij de beschouwing van Zijn uitwendige leven blijven staan, maar moeten trachten Zijn inwendig leven te leren kennen. Hoe meer we dit doen, des te meer zullen we naar Zijn beeld veranderd worden en het gevoelen krijgen dat in Hem was.

Om nu het veelzijdig onderwerp geregeld en geleidelijk te kunnen behandelen, willen we op de volgende punten letten. Ten eerste op de Persoon van de Bidder en hoe het gebed door Hem in het algemeen geplaatst wordt. Ten tweede op wijze waarop Hij bad. Ten derde zullen we stil staan bij de merkwaardige ogenblikken waarop Hij bad. Ten vierde spreken we over de taferelen uit Zijn omgang met God. Ten vijfde over Zijn afscheidsgebed. Ten zesde over Gethsemané. Ten zevende over Golgotha. En ten achtste over Zijn bidden aan 's Vaders Rechterhand.

Wezen, werking en gevolgen der zonde

No. 3.

De mogelijkheid der zonde.

God heeft de schepping gewild om daarin en daardoor niet alleen Zichzelf te verheerlijken maar ook om het schepsel tot heerlijkheid te leiden. God is, als we het zo mogen zeggen, niet de grote egoïst die alles voor Zichzelf opeist. Hij stelt het schepsel, in het bijzonder de mens, over het werk Zijner handen. Ps. 8. Heb. 2. Hij schept het redelijk-zedelijk schepsel met vrije wilskeuze. Dit is een hoge eer het schepsel bewezen. Hij maakt niet alleen mechanische dingen, zonnen die moeten draaien, planeten die in vaste banen moeten lopen, atomen welke elektronen om hun kernen cirkelen, neen Hij schept ook wezens die een eigen verstand, een eigen gevoel, een eigen wil hebben en mogen hebben, die personen zijn, een ikheid bezitten die uit vrije keuze Hem kunnen dienen. En al was de wil door veel dingen beperkt, niettemin was hij vrij om te kiezen.

Hierin lag de mogelijkheid (niet de noodwendigheid) der zonde. Wie meent dat de mens of het redelijk-zedelijk schepsel vallen moest, ontkent daarmee tegelijkertijd de wilsvrijheid en daarmee de redelijk-zedelijkheid. Die maakt het zedelijke leven tot iets mechanisch, een gedwongenheid. Zelfs nu, na zijn val, is er zekere wilsvrijheid, de mogelijkheid ja of neen te zeggen. Laat staan dan voor de val.

God heeft Zich de mogelijkheid der zonde ingedacht. Door Zijn alwetendheid heeft Hij ze ook voorzien. Hij wist dat de zonde moest intreden indien de ingeschapen gevoelens, het begeerteleven, omsloegen in begeerlijkheid, indien deze ging heersen over de ikheid, die diepste kern van het wezen waarin en waardoor de mens zich een eenheid weet en van waaruit hij reageert. Hij voorzag dat die wilsvrijheid, de mogelijkheid van het zich op iets instellen der ikheid, zich kon om keren om een eigen weg te gaan, en het zich niet voortdurend richten op de Schepper om die te verheerlijken kan leiden om zichzelf tot middelpunt der dingen te maken, om daarmee juist zijn doel te missen. Niettemin heeft Hij het gewaagd zulke wezens te scheppen, in hen iets van de vrijheid van Zijn wil te leggen opdat Hij Zich zou kunnen verlustigen in hun vrijwillige dienst en spontaan gebrachte liefde. Hij heeft het gewaagd, het aangedurfd dit te doen.

Niet het er op gewaagd alsof Hij maar zou afwachten hoe het zou gaan. Hij zou dit waagstuk niet ondernomen hebben, indien Hij niet God ware, de Almachtige en Heilige, die, indien nodig, ook hierin zou kunnen voorzien naar Zijn almacht en er boven uit triomferen door Zijn heiligheid. Hij heeft de zonde niet gevreesd. Hij heeft het aangedurfd het, indien ze intrad, een worsteling te beginnen, door te zetten en te voltooien. Meer nog, Hij heeft het aangedurfd het door de zonde van het schepsel tot een botsing Zijner deugden te laten aankomen. Want daar gaat het in hoogste instantie toch om. De zonde slaat als het ware een breuk in God Zelf. Zijn recht en gerechtigheid komen in botsing met Zijn liefde en barmhartigheid. Dit is het vreselijke karakter der zonde. Maar ook dit heeft Hij gewaagd. Of wil men het anders: ook dit heeft Hij voor de verwezenlijking van Zijn doel over, nl. een schepsel in het aanzijn te roepen dat Hij met eer en heerlijkheid wil kronen. Waarlijk, God geeft alles. Hij geeft Zichzelf. Ten volle. Hijzelf is inzet in de schepping met haar mogelijkheid van zonde.

Geloofsgenezingen (II)

door S. v. M.

Verder maakt men veel ophef over de talrijke genezingen, waarvan we lezen in de Evangeliën. We nodigen de lezer uit al deze plaatsen aandachtig te lezen en we veronderstellen, dat hij zal toestemmen, dat men ze als volgt kan indelen:

1. Gevallen waar de zieke (of een ander persoon) gelooft, dat de Here *kan* genezen, doch waar de tekst niet zegt, dat hij gelooft, dat Hij op dat ogenblik *wil* genezen. Mt. 8: 5-11; 9: 27-31; 15: 21-28; Mk. 1: 40-45; 2: 3-12; 5: 25-34; 9: 14-29; 10: 46-52; Lk. 8: 43-48; 18: 35-43; Joh. : 46-54; Hand. 3: 1-11; 9: 32-35; 14: 8-10.
2. Gevallen waar de genezing geheel onafhankelijk is van de houding van de zieke. Men vindt er in elk geval niets over in de tekst. Mt. 8: 16, 17; 12: 10-13; Mk. 1: 29-31, 32-34; 8: 22-26; Lk. 13: 10-20; 9:11; Joh. 9: 1-38; Hand. 28: 8, 9.
3. Gevallen waar men gelooft in het woord des Heren als Hij aangaande een bepaalde zieke zegt, dat hij zal genezen of al genezen is. Mk. 2: 3-12; Joh. 4: 46-54; 5 : 2-16.
4. Gevallen waar de zieke gelooft, dat Jezus de Christus is *na* zijn genezing. Joh. 9: 1-38.
5. Gevallen waar de genezing geschiedt tegen de wil van de zieke. Mt. 8: 28-34; Lk. 8: 26-39.

In verband met No. 1 geeft Mt. 9: 28, 29 uitdrukkelijk aan, dat het hier gaat over een geloof in de *macht* en niet in de *wil*: „**Geloof gij, dat ik dat doen kan? Zij zeiden tot hem: Ja, Heer. Toen raakte hij hun ogen aan, zeggende: U geschiede naar uw geloof.**”

Een andere kenschetsende tekst is Mark 1: 40: „**Indien gij wilt, gij kunt mij reinigen**”. Dit is juist de formule, die door onze tegenstanders veroordeeld wordt!

We zien ook, dat de genezing menigmaal niet afhangt van het geloof van de zieke en dat, ze zelfs tegen zijn wil kan geschieden. In Joh. 9: 1-38 gelooft de zieke, dat Jezus de Christus is *na zijn genezing*.

We zouden hierbij ook nog kunnen herinneren aan het feit, dat Paulus, die zich uitdrukkelijk ons model noemt, in 2 Kor. 1: 9 geenszins geloof hecht aan zijn genezing en zelfs overtuigd is te sterven! Toch geeft God hem weer gezondheid.

Men zal moeten toestemmen, dat de uitslag van dit onderzoek verpletterend is voor de stelling, die we bestrijden. Verre van enige aanduiding te vinden, die zou toelaten te besluiten, dat de Here nu de genezing van allen *wil*, zien we hier ook weer bevestigd, dat de Here kan genezen en dat de zieke kan herstellen zonder enig geloof.

Misschien is het nuttig hierbij nog enige woorden te voegen aangaande Mark 11: 24: „**Alle dingen, die gij biddende begeert, gelooft, dat gij ze ontvangt, en zij zullen u geworden**” Men zou er uit kunnen besluiten; gelooft dat u gezond wordt en u zult het zijn. Onze Bijbelvertalingen werken mede om deze verkeerde gevolgtrekking te maken. In de Griekse tekst van v. 22 leest men, dat er hier sprake is van een heel bijzonder geloof, dat genoemd wordt: „**geloof Gods**” (en niet geloof *in* God) (3). Het gaat hier over een bijzondere gave, die alle gelovigen niet hebben: de door God gegeven zekerheid, dat een bepaalde gebeurtenis zal geschieden als men er de Here om bidt, of nog: de zekerheid, dat hetgeen men biddend begeert, overeenstemt met Gods wil. Uit 1 Joh. 5: 14, 15 blijkt duidelijk, dat het gebed alleen verhoord wordt „**zo we iets bidden naar Zijn wil**”

Zij, die op Mark. 11: 24 willen steunen om te genezen, moeten ook tonen, dat ze bergen kunnen verzetten (v. 23).

We herhalen, dat het hier gaat over een bijzondere gave, die God aanbiedt, als Hij wil en die vooral in de tijd der Evangelien en der Handelingen voorkwam, zoals we ook verder nog zullen zien. Deze bijzondere gave wordt ook vermeld in 1 Kor. 12: 9, evenals andere gaven, die men in onze tijd in de regel niet heeft. Dat het hier niet over het gewone geloof gaat, spreekt vanzelf, aangezien de Apostel zich richt tot gelovigen (zie vs. 1 en 2).

Uit de geschriften van voorstanders van de genezing door geloof in de genezing blijkt meestal, dat ze met allerlei moeilijkheden te kampen hebben en dat ze zichzelf niet zelden tegenspreken. Soms zeggen ze, dat vertrouwen in genezing ook vertrouwen in geestelijke dingen tot gevolg heeft. Soms zeggen ze, dat men eerst een heilige wandel moet hebben vóór men kan genezen. Zelfs als de symptomen van een ziekte slechts ten dele verdwijnen, moet de patiënt toch maar denken, dat hij genezen is!

Laat ons nu de stelling onzer tegenstrevers onderzoeken, volgens welke de gave der gezondmaking nu evengoed moet bestaan als ten tijde der Apostelen. In de eerste plaats had de Here deze gave en Hij kan nu ook nog genezen want: **“Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde, en tot in eeuwigheid”** (Heb, 13: 8). Als men hierop tegenwerpt, dat de Here niet meer op aarde is, antwoordt men met Mat. 28: 20: **„Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der eeuw”**. We zijn niet zeker, dat we juist begrijpen wat men hiermee wil zeggen. Natuurlijk *kan* de Here steeds genezen, doch het is een feit, dat we geen genezingen zien, die lijken op die welke plaats vonden door Hem (d.w.z. in tegenwoordigheid van talrijke personen, dikwijls zonder geloof) doch zonder Zijn zichtbare tegenwoordigheid.

Gedurende de tijd der Apostelen hadden bepaalde gelovigen de gave der gezondmaking. Dat was volgens Gods wil. Als de Here dezelfde is gisteren en heden, dan moet dat nu nog Zijn wil zijn, zegt men ons, en daarbij hebben we de aanduidingen van Mark. 16: 15-18; 1 Kor. 12: 9-30 en Jak. 5: 13-16.

Allereerst willen we nogmaals opmerken, dat er in deze teksten geen sprake is van geloofsgenezing in de zin, waarin onze tegenstanders dit bedoelen. Het is *de genezer*, die moet geloven, van het geloof van de zieke wordt niet gesproken. Al wat men mag zeggen is, dat de zieke waarschijnlijk graag zou genezen.

Vervolgens mag men niet uit Heb. 13: 8 afleiden, dat het nu nog Gods wil is, dat velen de gave der gezondmaking zouden bezitten. Deze tekst, inderdaad, betreft het vertrouwen, dat de Hebreëen mochten hebben geestelijk geholpen te zullen worden in hun leven in het algemeen (Heb. 13: 5-7) en er is hier geen sprake van genezing. Wel is de Here steeds dezelfde Behouder en Helper, doch dit betekent absoluut niet, dat Zijn wil in alle bijzondere stoffelijke zaken steeds onveranderlijk is. Om consequent te zijn zouden onze tegenstanders daarbij ook moeten geloven, dat vanaf de oudste tijden de gave der genezing bestond, aangezien de tekst zegt, dat Hij steeds dezelfde is. We vinden die gave echter niet vermeld in het O.T. De wil van God t.o.v. bijzondere dingen kan zeer goed veranderen en hangt bijv. af van de wijze, waarop Hij de wereld of een volk bestuurt op een bepaalde tijd. We zullen dit verder nog onderzoeken.

Het, is een feit, dat de gave der gezondmaking, evenals andere gaven, nu niet voorkomt, zoals in de tijd der Handelingen. Men tracht dit uit te leggen met de veronderstelling, dat de zonde, het ongehoof, het bederf der Gemeente er de schuld van zijn. Dit kan ons echter niet overtuigen, want er was zeker evenveel zonde en bederf in de Gemeente van Korinthe (zie bijv. 1 Kor. 5 en 6) en toch vond men daar deze gave (1 Kor. 12).

Men meent soms in Mat. 13: 58 een afdoend argument te vinden voor de gedachte, dat ongelooft inzake wonderen, de oorzaak is dat deze zich nu niet voordoen zoals vroeger:

„En Hij deed al daar niet vele krachten om reden van hun ongelooft.”

Als men een tekst, goed wil begrijpen, moet men steeds rekening houden met de Schriftdelen, die voorafgaan en volgen. In bovenstaande tekst moet men er in het bijzonder op letten, over welk ongelooft het hier gaat. We lezen, dat de inwoners van Nazareth, waarover hier sprake is, zich afvroegen van waar die „Jezus” deze wijsheid had, hoe hij deze wonderen kon werken (v. 54, 56). Was hij niet een gewoon mens, zoals zij allen? (v. 55, 56). Hij werd door hen veracht (v. 57). Hieruit volgt dus:

1. Dat de Here al daar krachten deed, al deed Hij er niet, vele.
2. Dat de inwoners van Nazareth in die krachten geloofden.
3. Dat ze echter niet geloofden, dat die „Jezus” de Zoon Gods was.

Het ongelooft, waarvan hier sprake is, betreft dus niet de krachten, de genezingen, doch de godheid van Christus. Hieruit volgt, dat deze tekst niet kan dienen om de tegenwoordige afwezigheid van wonderen uit te leggen, of men nu wel of niet in de godheid van Christus gelooft. Volgens die tekst zou het gelooft *in Christus* juist tot gevolg moeten hebben dat mogelijk ongelooft in die krachten. Dit Schriftdeel toont ons, dat er een radicaal verschil bestaat tussen die tijden en de onze, voor wat betreft de wijze waarop God werkt.

Aan hen, die beweren de gave der gezondmaking te bezitten, kan men vragen, waarom ze ook al de andere gaven niet hebben (bijv. wijsheid, kennis, profetie, 1 Kor. 12: 8-10) en waarom ze het waarschijnlijk niet zullen wagen een dodelijk gif te drinken, of een slang te pakken (Mark. 16: 15-18). En steunen ze op Joh. 14: 12, dan ziet men niet dat ze „grotere werken” doen dan die des Heren. Waarom wekken ze nooit een dode op? Dat staat toch ook in Mat. 10:8. Hebben ze ook maar een melaatse genezen?

Niet alleen weten we uit ondervinding, dat vele dingen nu anders lopen dan in de tijd der Apostelen, doch Gods Woord zelf bevestigt, dat er een grote verandering gekomen is. Is onze aandacht eenmaal hierop gevestigd, dan bemerkt men steeds beter het verschil tussen al wat die tijden kenmerkt en wat de periode na de Handelingen kenmerkt, mede door het lezen van de Brieven, die na Hand. 28: 28 geschreven werden (Ef. Fil. Kol. 2 Tim. Filemon). Voor wat ons onderwerp betreft, vindt men in deze Brieven geen vermelding meer van wonderen en genezingen. Meer nog, het is in deze nieuwe bedeling, en slechts dan, dat we vernemen hoe Paulus, verre van zoals vroeger te genezen, zijn vrienden ziek achterlaat (Fil. 2: 27; 2 Tim. 4: 20).

We willen nu de uitslag van ons onderzoek samenvatten:

1^e. De Schrift zegt niet, dat God nu de genezing wil van alle mensen, of dan toch van alle gelovigen. Ze leert ons het tegenovergestelde, namelijk, dat het in zekere omstandigheden beter kan zijn ziek te blijven. Het is dus niet in overeenstemming met Gods wil, dat we zouden geloven, dat Hij ons steeds wil genezen. We moeten ons aan Zijn wil onderwerpen en niet trachten Hem onze wil op te dringen. We zullen dus om genezing bidden, doch steeds herhalen: „*als het Uw wil is*”.

2^e. De Schrift zegt, dat sommigen de gave gehad hebben anderen gezond te maken. Doch we lezen niet meer over die gave in de Brieven; die na de tijd der Handelingen geschreven werden. Daarbij merken we op, dat de christenen, die deze gave nu beweren te bezitten (gave die ook het deel is van de aanhangers van antichristelijke stelsels en van genezers, die zich op geen bovennatuurlijke tussenkomst beroepen) nooit een dode hebben opgewekt en in het algemeen niet spreken over al de

andere bijzondere gaven der apostolische tijden.

We zijn overtuigd, dat de lezer niet meer kan twijfelen aan de juistheid der eerste conclusie en in deze een zeer klare visie zal kunnen hebben. Voor wat de tweede betreft, is er veel, dat bijdraagt om hem te overtuigen, dat de gave der genezing, evenals andere bijzondere gaven, niet meer door God uitgedeeld wordt aan talrijke gelovigen, zoals in de tijd der Handelingen. We geven echter toe, dat men nog enigszins kan twijfelen. Om zekerheid te verkrijgen, zou men uit de Schrift moeten kunnen aantonen, dat er een goede reden is waarom die gaven in de regel ophielden. We geloven, dat een dergelijke reden bestaat, doch om ze duidelijk en op overtuigende wijze aan te tonen, moeten we meer uitvoerig de kenmerken der tegenwoordige bedeling onderzoeken.

We veronderstellen, dat de lezer enig begrip heeft van Gods plan in het algemeen en dus ook van de profetie der Schrift. Hij weet dus; dat het volk Israël door God is uitverkoren om eens alle volken tot zegen te zijn en met dat doel gedurende ongeveer 2000 jaar door de Wet en de profeten opgevoed werd. Niet tegenstaande hun voortdurende afvalligheid verliet God hen niet en zond ten slotte zijn Zoon als hun Messias. Indien ze zich toen tot Hem gewend hadden, zou God het messiaanse tijdperk hebben kunnen doen beginnen. Doch ze hebben Hem verworpen en gekruisigd en werden enige tijd daarna zelf verworpen. Die verwerping, na zovele eeuwen van geduld, had zeer belangrijke gevolgen in verband met de wijze, waarop God de wereld bestuurt, aangezien tot nu toe Israël in het middelpunt stond. De tegenwoordige administratie, dispensatie of bedeling moet dus in menig opzicht verschillen van die, waarin Israël Gods volk is. Gods beloften moeten zich echter verwezenlijken en eens zal Israël zich als **volk** bekeren en God zal hen dan weer herstellen in zijn uitverkoren positie. We kunnen hier niet verder op ingaan, doch we moeten nu onderzoeken, wanneer Israëls verwerping plaats had en het grote verschil doen uitkomen tussen sommige kenmerken van de tijden vóór en na Israëls verwerping.

Meestal denkt men, dat Israëls verwerping vlak na de kruisiging, of dan toch een paar jaar later, plaats had. Men moet echter toestemmen, dat Israël zijn nationale bestaan behield tot het jaar 70 (dus tot het einde van de periode der Handelingen) en zich dan ook nog steeds in het land bevond. In godsdienstig oogpunt was er ook geen verandering dan bij de verwoesting van de tempel in het jaar 70. Men heeft echter verondersteld, dat dit volk al vroeger door God verworpen was. Hier moeten we nauwkeurig nagaan wat de Schrift hierover zegt.

Luk. 23: 34 geeft een belangrijke aanwijzing. De gekruisigde Here zei: „**Vader! vergeef hun, want zij weten. niet wat zij doen**”. Daar men er niet aan mag twijfelen, dat de gebeden van de Zoon verhoord worden, moeten we hieruit besluiten dat Israël vergeving ontving en dus niet verworpen werd als gevolg van de kruisiging. We merken dan ook op, dat enige tijd later Petrus, in Hand. 3: 17, de volgende woorden uitspreekt: „**En nu, broeders (!) ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk uwe oversten**”.

Overigens toont het gehele boek der Handelingen ons, dat de Apostelen zich nog steeds tot Israël als volk richten zoals vroeger, en het blijven uitnodigen zich tot de Here te keren, opdat de laatste voorwaarde voor de komst van de Messias in heerlijkheid vervuld worde. Men herleze bijv. Petrus' uitnodiging in Hand. 3: 19-21: „**Bekeert u dan, en keert u om ten einde uw zonden mogen uitgewist worden, opdat de tijden der verkwikking mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij moge zenden Christus Jezus, die u te voren verordend is, die de hemelen moet opnemen tot op de tijden der herstelling aller dingen, waarvan God gesproken heeft door de mond Zijner heilige profeten van de aïoon**”. Ook Paulus richt zich steeds in de eerste plaats tot dit volk. Op het einde der Handelingen zien we nog, dat hij de Joden van Rome poogt te overtuigen aangaande Jezus, zowel uit de wet van Mozes als uit de profeten.

Het is eerst als de uitnodiging tot bekering verworpen is in alle grote centra door de Joden bewoond, en ten laatste te Rome, dat Paulus de profetische veroordeling van Jesaja herhaalt (Hand. 28: 26, 27) en dat deze nu ook vervuld wordt. Ziehier dan het juiste ogenblik van Israëls verwerping. Paulus voegt er dan ook bij: „**Het zij u dan bekend, dat het heil Gods tot de volken gezonden is; zij zullen ook horen**” (Hand. 28: 28). Korte tijd daarna wordt Jeruzalem verwoest en Israël verspreid. Dit verzegelt de verwerping van het uitverkoren volk en dan begint de tegenwoordige „**bedeling der genade**” (Ef. 3:2) of ook: de „**bedeling der verborgenheid, die van alle tijden verborgen was in God**” (Ef. 3: 9) en waarvan de profeten dan ook nooit gesproken hebben.

Tegen het einde van de tegenwoordige eeuw (aioon) zal Israël, in Palestina teruggekeerd, zijn nationale bestaan terugkrijgen, zich bekeren en dan zal de profetie weder voortgaan en vervuld worden. Doch tussen het einde der Handelingen en het nationale herstel van Israël heeft men een tijd van ongeveer 2000 jaar, gedurende welke God de wereld op een bijzondere manier bestuurt, geheel verschillend van die betreffende de tijden, waarin Israël Gods volk is.

Laat ons nu enige kenmerken aantekenen van die laatste tijden. In godsdienstig oogpunt heeft men dan een zichtbare groep gelovigen (4), een Tempel en eredienst. Dit betreft zowel de toekomst (op het einde der tegenwoordige aioon en in het Koninkrijk op aarde) als het verleden. Ezech. 40 tot 47 geeft heel nauwkeurig en tot in bijzonderheden de beschrijving van de nieuwe Tempel en van de ceremoniën van die tijd. Het, verschil tussen het verleden en de toekomst ligt in de wijze, waarop de goddelijke voorschriften gevolgd worden. God heeft steeds aangedrongen op het feit, dat uitwendige dingen geen waarde hadden zonder de juiste inwendige houding van de mens. Het Israël der toekomst zal zich tot Christus bekeerd hebben en niet alleen de besnijdenis des vleses hebben (zoals in het verleden), doch ook die des harten (Ezech. 44: 9). Deze toekomstige zichtbare kerk zal ook een zichtbaar Hoofd hebben (Ezech. 43: 7; 44: 3; 45: 7, 17).

Wat verder ook de tijd der Evangelien kenschetste, was, dat het Koninkrijk toen „nabij” was (Mat. 4: 17 enz.). Men denke aan de woorden van Hand. 3: 19—21, die we hierboven hebben aangehaald. Opdat de Christus als Messias zou komen om zijn Koninkrijk op aarde, waarvan de profeten spreken, op te richten, was nog alleen Israëls bekering nodig. Als gevolg van het nabij zijn van dit Koninkrijk, zag men al overal de „**krachten der toekomstige eeuw**” (Heb. 6: 5) in werking. Vandaar al die openbare en indrukwekkende tekenen, krachten en wonderen (5).

Het spreekt vanzelf, dat deze tekenen blijven bestaan gedurende de gehele tijd der Handelingen aangezien Israël steeds Gods volk is en het Koninkrijk nog kan komen. Geheel op het einde van die periode zien we nog hoe Paulus niet gehinderd wordt door de beet van een adder (Hand. 28: 4-6), wat overeenkomt met Mark. 16: 17, 18.

Gedurende die tijd wordt er steeds gesproken van zichtbare tussenkomsten en van engelen (Hand. 5: 19; 12: 7-10; 8: 26, 29, 39; 10: 3, 19, 22; 12: 23) en we lezen over meerdere gevallen van onmiddellijk oordeel (Hand. 5: 5; 12: 23; 13: 11), wat ook een der kenmerken van het Koninkrijk zal zijn.

Zodra Israël verworpen is, kan men niet langer zeggen, dat het Koninkrijk nabij is en al de kenmerken vallen weg. (Dat is dan ook wat men opmerkt in de Brieven, die na Hand. 28: 28 (dus na het jaar 70) geschreven werden, zoals we al vermeld hebben. In de tegenwoordige bedeling, die na het jaar 70 begint, vindt men de **tegenovergestelde kenmerken**:

Israël verworpen en verspreid Geen tempel, geen zichtbare gemeente, geen eredienst naar Gods wil Geen openbare tekenen, krachten en wonderen naar Gods wil Geen zichtbare tussenkomst van engelen

Kol. 2: 16-23 bevestigt, dat de voorschriften betreffende de zichtbare dingen niet van toepassing zijn in de tegenwoordige bedeling. Paulus heeft niet langer de gave der gezondmaking (Fil. 2: 27; 2 Tim. 4: 20). Er bestaat geen door God ingestelde godsdienstige organisatie meer, maar er is veeleer sprake van een *individuele* werkzaamheid (2 Tim. 2:2). Paulus, verre van de massa te bekeren, zoals Petrus bij Pinksteren, wordt door allen verlaten (Fil. 2: 20, 21; Kol. 4: 11; 2 Tim. 1: 15; 4: 16).

In onze dagen zien we nog steeds dezelfde kenmerken bestaan en worden we getroffen door het verschil met de apostolische tijden, doch we begrijpen nu, dat dit verschil niet te wijten is aan het feit, dat dergelijke omstandigheden alleen in het begin van het christendom nodig waren, en ook niet aan ons te zwak geloof verbonden zijn, maar aan het feit, dat we ons in een geheel andere bedeling bevinden. God bestuurt de wereld op een verschillende wijze sinds Israël ter zijde gesteld is. Verre van op zichtbare wijze in alles tussen te komen, van de zonde onmiddellijk te oordelen, toont God Zijn hoogste genade en openbaart aan Paulus, en aan hem alleen, dat allen, onafhankelijk van Israël, niet alleen kunnen komen tot de wedergeboorte en de rechtvaardiging, maar zelfs tot de volmaaktheid in Christus (6). Het is een tijd van zuiver geloof, het middel om zich in de geest al deze genadegaven toe te eigenen. Alle tekenen, al wat zichtbaar is, valt nu weg. De wonderen hadden nooit tot doel op zichzelf de mensen tot God te leiden. Het waren vooral tekenen, dat de messiaanse tijden nabij waren en ze konden dus ook Israëls aandacht vestigen op de noodzakelijkheid zich te bekeren en vertrouwen en aanzien geven aan hen die „evangeliseerden” (7).

We zien vandaag, dat zij, die wonderen beweren te werken, wel veel bijval, doch weinig of geen blijvende geestelijke resultaten hebben. Om niet te spreken van het kwade, dat er uit voortvloeit. Inderdaad, indien *God* niet zichtbaar tussenkomt zoals in de apostolische tijden, dit belet de boze geestelijke machten niet, verder door te werken en we doen goed de Schriftplaatsen niet te vergeten die voor deze „geesten” waarschuwen (8). Door wonderen misleid kan de mens, zonder het in beginsel te vermoeden, meer en meer aan hun invloed onderworpen worden. Om te beginnen moet men zich hoeden voor al wat niet „natuurlijk” is: genezingen, gezichten, profetieën, tongen enz. Zij die aandringen om dergelijke dingen te verkrijgen in een tijd, waar God ze niet geeft, dus tegen Zijn wil, kan ze van de demonen ontvangen tot verderf.

Uit dit alles kunnen we dus besluiten, dat Gods Woord ons zeer goede reden geeft voor het ophouden der wonderen en van de gave der genezing in het bijzonder. We zijn geenszins gerechtigd te hunkeren naar de gaven van Mark. 16: 15-18 en 1 Kor. 12, noch de Joodse ceremonie van Jak. 5 te volgen. Deze zichtbare dingen behoorden tot een bedeling waarin Israël nog een nationaal bestaan had in zijn land.

Elke gelovige zou zich moeten bewust zijn van het grote belang van een ernstige en voortdurende studie van Gods Woord. Het is niet voldoende ons allerlei beloften, die ons goed bevallen, toe te eigenen. Alleen datgene is werkelijk goed, wat volgens Gods wil is en het is dus nodig deze wil te kennen in verband met hetgeen onszelf betreft. Vele dingen in de Schrift zijn voor allen: allen toch zijn door geboorte zondaar, moeten opnieuw geboren worden en door de andere stappen van de weg der behoudenis gaan tot ze de volmaaktheid bereiken. Doch voor wat de niet-persoonlijke en uitwendige dingen betreft, die verband houden met de toestand der wereld, met de bijzondere wijze waarop God ze bestuurt, vraagt Hij bijzondere dingen van bepaalde mensen, bepaalde volken, bepaalde tijden. Ons geloof moet omvatten wat God ons voorstelt en niet wat Hij voor anderen bestemt. Ons geloof moet zich schikken naar Zijn wil en alleen de kennis van die wil kan ons toelaten er mee in overeenstemming te wandelen. Een „eenvoudig evangelie” kan voldoende zijn in het begin, maar na zijn bekering moet de gelovige kennis nemen van al wat God van hem verlangt. In zijn dagelijkse leven zal hij steeds de kans lopen tegen Gods wil te handelen, als hij zich niet laat leren, overtuigen, verbeteren en onderwijzen (2 Tim. 3: 16, 17). Om een door God goedgekeurde mens te zijn, een „*arbeider, die zich niet behoeft te schamen*”, moet hij het woord der waarheid leren recht te snijden (2 Tim. 2: 15). Alleen de kennis der waarheid, der gehele waarheid, kan ons toelaten aan

de strik van de duivel te ontkomen (2 Tim. 2: 26). Dat men zich vooral niet moet laten verleiden door hetgeen een schijn van vroomheid heeft, door de werkingen van hem, die zich als een engel des lichts kan voordoen (2 Kor. 11: 14). De toetssteen om te erkennen, wat in strijd is met de waarheid, werd al door Jesaja aangegeven als hij van bovennatuurlijke verschijnselen sprak: „Tot de wet en de profeten” (Jes. 8: 19-20) d.w.z. men moet de *Schrift*, onderzoeken.

Behalve deze algemene beschouwingen aangaande het gevaar datgene te zoeken, wat niet volgens Gods wil is, hebben we al vermeld, voor wat de genezingen betreft, dat sommigen er toe komen op uitdrukkelijke wijze alle medicinale tussenkomst, alle geneesmiddelen, alle fysische werking te verbieden. „God laat niet toe, dat Zijn heerlijkheid aan een ander worde toegewijd” zegt men. De zieke kan zijn gezondheid dan een beslissende slag toebrengen door gebrek aan zorgen. Dit is in feite een soort zelfmoord. Tenzij de gelovige een bijzondere persoonlijke aanwijzing van God ontvangt, moet hij alle „natuurlijke” middelen toepassen, die God kan gebruiken om hem te genezen.

Voor we eindigen, kan het nuttig zijn hier nog enkele woorden bij te voegen om alle misverstanden te vermijden. Allereerst willen we er aan herinneren, dat, indien niets ons toelaat te geloven, dat God nu alle mensen of alle gelovigen wil gezond maken, we steeds om die genezing mogen bidden, als we er slechts aan toevoegen: „indien het Uw wil is”.

Het is niet onmogelijk, dat God soms op een zodanige wijze tot een zieke spreekt, dat hij van zijn genezing verzekerd is. Dan is er „*geloof Gods*”, waarvan we gesproken hebben, en mag de zieke dus zonder enig voorbehoud in de genezing geloven, aangezien hij nu Gods wil in deze kent.

Voor wat de wonderen en de gave der gezondmaking betreft, geven we toe dat, niet tegenstaande het verschil in bedeling sinds de tijd der Handelingen, er soms bijzondere inwerkingen van God kunnen plaats vinden. Ze zullen echter een geheel ander karakter dragen en veeleer persoonlijk en privaat dan publiek, veeleer bescheiden dan van groot vertoon zijn.

Als algemene regel menen we, dat men voor alle genezing, afgezien van het gebed, dat zich aan Gods wil onderwerpt, zich moet bepalen tot een zuiver „natuurlijke” behandeling, bestuurd door een arts en niet door een ongeschoolde „genezer”. Indien het Gods wil is op „bovennatuurlijke” wijze tussen te komen, dan zal Hij dat wel doen zonder onze uitnodiging. We menen, dat men de medische wetenschap niet tegenover het geloof mag stellen, noch de geneesmiddelen tegenover „natuurmiddelen”. Een geneesheer (zoals Lukas, de trouwe gezelschapgenoot van Paulus), beweert niet Gods plaats in te nemen als hij de zieke helpt, doch hij heeft het voorrecht gehad het menselijk lichaam en zijn ziekten te bestuderen en kan dus des te beter de middelen ter genezing, die God ons aanbiedt, in werking brengen. Hij kan dus zeggen met Ambroise Paré, dat hij de zieke verzorgt en dat God hem geneest.

ALGEMENE CONCLUSIE.

1. De Schrift zegt, dat God kan genezen, maar leert niet, dat Hij nu, steeds wil genezen van alle fysieke ziekte. We weten dus niet van te voren of Hij ons zal genezen, tenzij we hierover een bijzondere openbaring hebben.

2. De Schrift toont duidelijk, dat we ons sinds het einde van de periode der Handelingen in een nieuwe bedeling bevinden, gekenschetst door de tijdelijke verwerping van het volk Israëel, de afwezigheid van tekenen, krachten en wonderen, die de nabijheid van het Messiaanse Koninkrijk aankondigen. Alles duidt ons aan, dat noch de gave der gezondmaking, noch de andere bijzondere gaven nu als regel naar Gods wil zijn. In onze tijd is alle verschijnsel van niet-natuurlijke aard zeer verdacht en men doet goed zich niet alleen voor wonderbaarlijke genezingen, doch ook voor gezichten stemmen en al wat bovennatuurlijk zou kunnen zijn in acht te nemen.

3. De gelovige zal zich tot God wenden om genezing, zal zich geheel aan Zijn wil onderwerpen en verder alleen natuurlijke (in tegenstelling met bovennatuurlijke) behandeling volgen. Indien iemand een andere weg denkt te moeten volgen, dan is dit een geheel persoonlijke kwestie. De Schrift laat niet toe te veralgemenen, van de bovennatuurlijke genezing een stelsel te maken. Wil men tot elke prijs genezen, dan stelt men zich bloot tegen Gods wil te handelen en in de hinderlagen van de Tegenstander te vallen.

4. Indien God oordeelt, dat het in sommige gevallen niet goed is te genezen, dan betekent dit, dat de zieke op deze wijze het best God kan verheerlijken. De ziekte kan hem beter bewust maken van zijn zwakheid en hem tot de bekering leiden, ofwel hem behoeden voor hoogmoed of andere zonden, die zijn geestelijke wasdom of heilige wandel in de weg zouden staan. De ziekte kan voor vele andere tot zegen zijn.

5. De gelovige zal, voor alles, de geestelijke dingen zoeken en trachten naar een Gode welgevallige wandel. Hiertoe is het niet voldoende de eerste stap te doen met zich te bekeren en vervolgens alleen te genieten van enkele geliefde Schriftplaatsen. Men moet voortdurend onderwezen en terecht gewezen worden door een volhardende Schriftstudie. Zo leren we kennen, wat God voor ons deed, wat Hij van ons verlangt. Zo leren we Christus beter kennen. Indien we in overeenstemming daarmee willen leven, zal God ons daartoe kracht schenken, zelfs al blijven we ziek. In dit heilige leven is de fysieke gezondheidstoestand slechts iets bijkomstigs. Indien God wil genezen, hetzij door „natuurlijke”, hetzij door „bovennatuurlijke” middelen, dan zal Hij dat wel doen.

6. God vraagt van ons niet gelijk welk „geloof”. Ons geloof moet omvatten wat Hij ons zegt. Dus niet wat wij of andere mensen zich voorstellen. Ook niet wat God tot anderen zegt of wat in een andere tijd van toepassing is, als God de wereld op een andere wijze bestuurt dan nu. Al wat Hij in Zijn Woord heeft geopenbaard, is niet tot ons gericht, al is het voor ons nuttig. Men moet dus onderscheiden en zich vooral rekenschap geven van het feit dat we nu in een bijzondere bedeling leven, waarin, voor wat de uitwendige, stoffelijke dingen betreft (dus voor het gewone leven van de gelovige), veel verschilt van de tijden, waarin Israël Gods volk is en in zijn land een nationaal bestaan heeft.

AANTEKENINGEN.

(1) In de gelijkenis van Lazarus en de rijke man, zien we ook, dat de bekering door Gods Woord moet plaats hebben en niet door een wonder.

(2) Het is van belang ook in andere gevallen goed te onderscheiden, wat men moet geloven. Men mag zich niet tevreden stellen met menselijke overlevering of eigen gedachte te geloven, maar datgene geloven, wat God ons voorstelt. De mens, die een groot werk wil ondernemen, iets belangrijks wil volbrengen, anderen wil gezond maken, doet misschien niets anders dan zijn eigen gekozen weg volgen. Om van een waar geloofswerk te spreken moet men goed verzekerd zijn, dat **God** wil wat we van plan zijn en dat Hij wil, dat **wij** het uitvoeren. Wat we doen kan al de schijn hebben een „goed werk” te zijn, maar kan misschien toch niet overeenstemmen met Gods wil.

(3) Ziehier de Griekse tekst: exete pistin theou. Theou is in de genitief en van de 600 malen, dat dit woord aldus gebruikt wordt in het N.T., is dit de enige plaats die de vertalingen, ten opzichte, door „in God” weergeven. Het geloof Gods is een geloof, dat door God gegeven is en volgens hetwelk het Gods wil is, dat een bepaalde gebeurtenis zal plaats hebben. Men kan deze uitdrukking vergelijken met die van Joh. 5: 42: „liefde Gods”.

Een der voornaamste handschriften, de Sinaïticus, voegt nog het woord „indien” bij, en leest dus: „**Indien u geloof Gods hebt, voorwaar ik zeg u.**”

(4) Een dergelijke groep Joden wordt al „vergadering” of „gemeente” genoemd in het O.T. Zie Deut. 18: 16; 31: 30; Jos. 8: 35; Richt. 21: 8; Ps. 22: 25, 26.

(5) Een der eerste wonderen was dat der tongen van vuur bij Pinksteren (Hand. 2: 3) en de bijzondere werking van de Heilige Geest bij deze gelegenheid, die hun vreemde talen deed spreken. Het was het begin der vervulling van Joëls profetie (Hand 2: 16).

(6) Zie bijv. Ef. 4:15; Kol. 1: 28; 2: 10.

(7) Zie bijv. Hand. 14:3; Rom. 15:19; 2 Kor. 12: (12; 1 Thes. 1: 5; Heb. 2:: 4; 6:5.

(8) Zie bijv. 1 Tim. 4:1; 1 Joh. 2: 18.

P.S. De schrijver vestigt er de aandacht op, dat hij geen personen of groepen bestrijdt. Hij weerlegt gedachten, die hem on-Schriftuurlijk toeschijnen en die dus slechte gevolgen moeten hebben. Wat dan ook door de feiten bevestigd wordt. Sommige personen en groepen, die deze gedachten verdedigen, kunnen echter in andere dingen, waar ze Schriftuurlijk zijn, veel goed doen.

De schrijver meent op objectieve wijze, dus zonder vooropgestelde mening, uiteengezet te hebben waarom die gedachten niet overeenstemmen met de leer der Schrift, en ieder gelovige, die de waarheid lief heeft, kan zich zelf overtuigen, steunende op de enige vaste basis: de Schrift. We moeten geen slaven van mensen zijn, ook niet van onze persoonlijke gevoelens en ondervindingen, die ons soms in verkeerde banen kunnen leiden.

Uit de Schriften

DEEL XX No. 4 JULI 1948

De biddende Zoon Gods

HOOFDSTUK 1.

Ziet, Hij bidt

1. De heilige Zoon Gods in het gebed.

Eenmaal sprak God tot Mozes: „*Ontbind de schoenen van uw voeten, want de plaats waarop gij staat is heilig land*” Ex, 3: 4. Dit geldt in geestelijk opzicht voor Christus' gebedsleven.

Het eerste wat hierin onze aandacht trekt is de persoonlijkheid van de Bidder. Nu verspreidt de Persoon van de Heer in de dagen van Zijn vlees geen oogverblindende glans. Maar welk een schouwspel is het, Gods Zoon biddende te zien, welk een indruk moet het niet gegeven hebben de mens Jezus Christus te zien bidden, Hem in gemeenschap met God te zien treden.

Als we de schone galerij van de gewijde bidders, die ons in de Schrift voor ogen worden gesteld, doorwandelen, vinden we daarbij eerbiedwaardige namen. Verheven stemmen klinken ons tegen. Edele gestalten ontmoeten we, staande of knielende voor God. Maar, wie van hun is de biddende Zoon Gods gelijk? Welke mens heeft ooit zo tot God gesproken als deze Mens?

De grootste onder alle bidders van het Oude Verbond is wellicht Mozes. Hoe klinkt zijn gebed vol verheffing en gloed op als hij bij de Rode Zee het lied der verlossing doet horen (Ex. 15), als hij midden in de woestijn het lied der vergankelijkheid (Ps. 90) en eindelijk, aan de grenzen van Kanaan, afscheid van Israël neemt en het lied der getuigenis ontboezemt. (Deut. 32). Zo vertrouwelijk is zijn omgang met God, dat hij zelfs durft vragen: „Toon mij nu Uw heerlijkheid” en op deze grote moedige bede het antwoord ontvangen mag: „*Ik zal al Mijn goedigheid voorbij uw aangezicht laten gaan en zal de Naam des Heeren voor uw aangezicht uitroepen*”. Ex. 33: 18, 19. Bij zijn sterfen ontsliep Hij „aan des Heeren mond”. Als een pleitbezorger bad hij voor zijn volk voor Gods troon en „*God sprak met hem van aangezicht tot aangezicht, gelijk een man spreekt met zijn vriend*”. Ex. 33: 11. Maar hoe zinkt zelfs de grootheid van deze vriend Gods weg bij Christus, de Zoon Gods. Laat ons Hem gadeslaan en Hem volgen met heilige schuchterheid in de eenzaamheid.

Hoe verheven is Zijn gestalte, ondanks dat Hij vlees is geworden. Hoe edel is Zijn gelaat. Hoe rein is Zijn oog. Welk een bovenaardse uitdrukking vinden we in Zijn blik als Hij het oog ten hemel slaat. Maar, hoe kan het ook anders. De bidder, die we hier met God zien verkeren, is zondeloos, heilig, volmaakt. Hij behoeft Zich niet te schamen als Hij voor Gods aangezicht staat. Hij behoeft Zijn gelaat niet te bedekken als Hij voor de troon der Godheid treedt. Hij behoeft het oog niet neer te slaan voor de hoogste Majesteit, die in het ontoegankelijk licht woont. Hij is Zelf een licht, waarin geen duisternis is. Geen enkele zondige daad, geen enkel onbedachtzaam woord, geen enkele onreine gedachte zelfs ontsiert Hem in Gods ogen. Niets verbleekt de luister Zijner volmaakte deugd. Alles in Hem is volkomen. Kan Hij het „Onze Vader” aan Zijn discipelen als gebed geven, één bede kon Hij zeker niet overnemen, „*Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren*”. Voor Zichzelf kon Hij niet van vergeving spreken. Waarvoor zou Hij vergiffenis moeten hebben gevraagd? De zonde, die de omgang met God verstoort, ons uit de gemeenschap van God verwijdert, en die zelfs in de heiligste ogenblikken nog als een donkere schaduw tussen onsen

Hem kan treden, Hij kende ze niet. Hij wist van geen gevoel van scheiding. Er was niets tussen Hem en God. Zo was dan Zijn gebed enig en de gemeenschapsoefening volmaakt. De vlekkeloos Heilige naderde tot de vlekkeloos Heilige en sprak tot Hem, zoals geen mens ooit kan doen.

Is het gebed een verheffing der ziel tot God, een zoeken van Gods aangezicht, een verkeren met God, wie was ooit zo dichtbij God als Hij? Wie aanschouwde God zo heerlijk als Hij, die zelf de Heilige was? Al gaan wij vrijmoedig tot de Vaders troon, nauwelijks gevoelen wij ons in de nabijheid van de heilige God of een stem zegt ons: Sla de ogen neer, o mens, want gij zijt niet rein voor God. Maar niet zo Hij, de Christus. De zonde mocht donkere schaduwen over Zijn aardse leven werpen, het was niet Zijn zonde, die er de oorzaak van was, maar die van anderen. Daarom was de omgang met de Vader er een van volkomen zuiverheid en harmonie.

De naam JaHVeH in het boek Esther

NAAR HET ENGELS VAN Dr. E. W. BULLINGER BEWERKT DOOR G.J.P.

INLEIDING.

In het boek Esther komt Gods naam, in een woord geschreven, niet voor hoewel Zijn hand op elke bladzijde te zien is. Dit is des te meer opvallend als we er op letten dat in dit korte Boek van 167 verzen de Perzische koning 190 maal genoemd wordt, zijn koninkrijk 26 maal en zijn naam Ahasveros 29 maal. En nog opmerkelijker wordt het als we er op wijzen, dat het juist gaat over de ware God en Zijn dienst. Daarop richtte Haman zijn aanval. „*Hun wetten zijn verscheiden van al de volken; ook doen zij des Konings wetten niet*”, Esther 3: 8. Het woord „wet”, „doth” wordt in deze vorm slechts gebruikt voor Koninklijke of Goddelijke wetten en heeft hier betrekking op de godsdienstige wetten van het land, zoals in Dan. 6: 5 (zelfde woord doth).

De weglating van Gods naam in het boek Esther is met bovenstaande voor ogen mysterieus. Wie echter dieper speurt, weet dat het stilzwijgen Gods even leerrijk is als Zijn openbaring. De Heilige Geest wordt bijv. niet eenmaal vermeld in het boek Leviticus, hoewel Hij in al de andere Boeken van de Pentateuch (de vijf eerste Bijbelboeken) genoemd wordt. Is dit niet opmerkelijk daar Leviticus toch het boek is dat ons de enige weg toont waarop de zondaar tot God kan komen. De offers er in zijn immers typen van Christus' levende offerande en van Zijn zond- en schuldoffer. Maar, Christus verheerlijkend, spreekt de Geest van Zichzelf niet. Joh. 16: 13. Hij vestigt de aandacht niet op Zijn eigen werk nu Hij het werk van Christus toont.

Even leerrijk is de afwezigheid van de naam JaHVeH in het boek Esther. Er kunnen plaatselijke en tijdelijke omstandigheden geweest zijn die aanleiding gaven om de Perzen niet te laten weten, dat het de God der Hebreëen was, Die zo wonderlijk te hunnen opzichte handelde. Hoe dan ook, God liet Zich niet onbetuigd: het was niet eenvoudig „de Voorzienigheid” of nog minder „het Toeval” dat Zijn volk bevrijdde en bewaarde maar Hij Zelf leidde de dingen zo dat er uitkomst kwam en de tijden veranderden.

Al vinden we nu een der namen Gods aan één woord geschreven, niet in het boek Esther, toch komt er een in voor. De Heilige Geest heeft het zo doen schrijven, dat **de naam JaHVeH er vier keer in naamversvorm in voorkomt**. De Massorah, het Joodse commentaar op de Hebr. Bijbel, heeft een onderdeel waarin hierop gewezen wordt en drie oude handschriften hebben deze naam Gods in groter letters geschreven, zodat hij in het oog valt, De heidense hoorder kon deze vorm niet lezen of horen en toch openbaarde de Heilige Geest zo in beeld Wie alles leidde.

Hoewel duidelijk aangewezen in de Massorah, en bevestigd in drie handschriften, is men aan dit feit tot heden toe bijna onopgemerkt voorbijgegaan. We willen het in dit werkje aanwijzen. Voor we dit doen, geven we de volgende toelichting.

I Het woord J(a)HV(e)H bestaat uit 4 letters die in het Hebr. van achteren uit gelezen worden dus van rechts naar links: HVHJ.

II In elk der vier naamverzen volgen ze elkaar in deze volgorde op en met uitzondering van de eerste keer vormen zij een volledige zin.

III Wat hun constructie betreft, zijn er geen twee aan elkaar gelijk en telkens is er een andere rangschikking.

IV Elk der gedeelten wordt gezegd door een andere spreker. De eerste is Memuchan, de tweede Esther, de derde Haman, de vierde de geïnspireerde schrijver.

V En zijn geen andere naamverzen in Esther te ontdekken. Elk woord is nauwkeurig onderzocht, maar er is geen enkel ander naamvers mogelijk,

VI Hun volgorde is ook volmaakt: de 4 naamverzen zijn in niet minder dan 10 paren gerangschikt. Aldus:

1. De eerste 2 zijn een paar dat de naam vormt door **de beginletters** van de vier woorden die elk een der letters van Gods naam bevat.

2. De laatste 2 zijn een paar dat de naam vormt door **de slotletters**. We hebben dus:

1 en 2 met beginletters.

3 en 4 met de slotletters.

3. Het eerst en het derde paar spellen de naam dus HVHJ.

4. Het tweede en het vierde spellen die van voren uit, dus JHVH.

Dus 1 en 3 achter-, 2 en 4 vooruit.

5. Het eerste en het derde paar (met de naam van achteren uit gelezen) vormen een zin gesproken door een heiden.

6. Het tweede en vierde paar (met de naam van voren uit gelezen) vormen een zin gesproken door een Israëliet.

Dus:

1. Woorden van een heiden (Memuchan);

2. Woorden van een Israëliet (Esther);

3. Woorden van een heiden (Haman);

4. Woorden van een Israëliet (de geïnspireerde schrijver).

7. Het eerst en tweede paar gaan over koninginnen en feestmalen,

8. Het derde en vierde paar betreffen Haman.

Dus:

1. Een koningin (Vasthi) en een feestmaaltijd;
2. Een koningin (Esther) en een feestmaal;
3. Haman;
4. Haman.

9. Het eerste en vierde paar geven woorden weer die gesproken worden **over** een koningin en **over** Haman.

10. Het tweede en derde paar geven woorden weer die gesproken worden **door** een koningin (Esther) en **door** Haman.

Deze 2 paren vormen een omgekeerd parallellisme:

1. Woorden over;
2. Woorden door;
3. Woorden door;
4. Woorden over.

VII We zullen zien dat in twee gevallen, waar de naam gespeld wordt door de **beginletters**, de vermelde feiten een **begin** aangeven, nl. van Gods tussenkomst terwijl ze in de twee andere gevallen waar de naam gespeld wordt door de **slotletters** een **einde** aanwijzen of tot het einde leiden.

VIII Om het onderricht van het achter- of vooruitspellen **te** verstaan, moeten we er op wijzen dat God op tweërlei manier werkt: leidend en beheersend. In de twee gevallen waarin de naam achteruit gespeld wordt, **beheerst** God des mensen wijsheid en verstand en noopt Hij hem te werken naar Zijn wil. In de andere twee waarin de naam vooruit gespeld wordt, **leidt** Hij de zaken. Gods heerschappij is verbonden met de woorden over heidenen geuit, Zijn leiding met die welke Israëlieten spreken.

HET EERSTE NAAMVERS. Esther 1: 20.

JaHVeH voorzag dat Haman op het punt stond zijn plan te maken en Zijn volk wilde verdelgen.

Hij wilde dat bewaren en beheerste daartoe een omstandigheid van een geheel ander karakter. Zo werden de „wraak” van koning Ahasveros en de wijsheid zijner raadsheren zo geleid dat waardoor het instrument bereid werd dat alle plannen vrijdelde.

Vasthi, de koningin, weigert 's Konings feest bij te wonen. Zij wordt verstoten opdat de vrouwen haar mannen niet zullen verachten. Vs. 17, 18. De wijsheid van de mens wordt in 1: 20 getoond: *„Als het bevel des Konings, hetwelk hij doen zal in Zijn ganse koninkrijk (want het is groot) gehoord zal worden, zo zullen alle vrouwen aan haar mannen eer geven, van de grootste tot de kleinste toe”.*

Deze wijsheid werd door God zo beheerst, dat in de persoon der koningin die God zond, een vrouw gevonden werd die haar gemaal zulk een eer gaf, dat hij niet weigerde tot haar feestdis te komen. En hiermee bereikte God Zijn doel.

Het eerste naamvers wordt gevormd door de hierboven onderstreepte woorden: **zo zullen alle vrouwen.**

In het Hebr. staat hier:

2 1
venetti**J** miehsanna**H** lake**V**, i**H**
gelezen:

1 2
Hie Vekal Hannashiem Jittenve

vertaald:

1 2 3
het en al de vrouwen zullen geven.

We willen dit naamvers nu in het Nederlands trachten weer te geven en gebruiken daartoe de Godsnaam **HERE** om dit uit te drukken. Dan krijgen we:

En alle vrouwen zullen **Rechtmatige Eer Haar** (mannen geven).

Men ziet dat de naam **HERE** hier achterste voren staat **EREH**. Zo staat ook de naam **JHVH** in het Hebr., dus **HVHJ**. Men ziet dat deze letters aan het begin der woorden staan, omgekeerd gespeld staan, gezegd worden door een heiden en dat zij in verband staan met een koningin en een feestmaal.

HET TWEEDE NAAMVERS. Esther 5: 4.

Hamans complot is gemaakt: hij heeft een decreet uitgevaardigd de Joden uit te roeien. Mordechai roept met een groot en bitter geweene, 4: 1; er is grote rouw onder de Joden met vasten en geweene. Esther is zeer ontsteld. Zij zendt Hatach om meer bijzonderheden te vernemen. Mordechai zendt haar een afschrift met het bevel tot de koning te gaan en voor haar volk gunst te verzoeken. Zij moet het tegenovergestelde van Vasthi doen: aan deze was verzocht te komen maar zij weigerde; gene moest komen zonder ontboden te zijn. Maar de Perzische wet strafte ieder met de dood die ongevraagd tot de koning ging tenzij deze de staf toestak. Mordechai schijnt de moeilijkheden van Esthers positie niet ten volle te begrijpen en meent dat zij onverschillig is t.o.v. haar volk. Had zij toen gehoorzaamd, dan was alles verloren geweest. Eerst na vasten en bidden waagt zij de stap en verkrijgt 's Konings gunst. Zij doet een klein verzoek. En nu wordt Gods leiding gezien want er wordt een begin gemaakt voor de oplossing door de uitnodiging die Esther de Koning en Haman doet. Zij spreekt vier woorden die vertaald luiden:

„Zo kome de koning met Haman heden tot de maaltijd.”

Het Hebr. luidt:

4 3 2 1
moojja**H** namahe**V** kelemma**H** ooba**J**

gelezen:

1 2 3 4
Jaboo Hammèlek Vehaman Hajjoom

vertaald:

Laat komen de Koning en Haman deze dag,

In het Nederlands vrij weergegeven met **HERE** wordt dit:

Heer koning, kom gij En de Regent Eens (aan mijn dis).

De naam JHVH wordt gezien in de beginletters, hij wordt vooruit gespeld, gezegd door een Israëliet (ische), een koningin en is een uitnodiging tot een dis.

Wordt Vasthi's weigering beheerst door God, hier wordt Esthers aanneming geleid tot bevrijding van het volk. Toch schijnt dit feestmaal niets op te leveren. De Koning doet Esther zijn vraag maar alles wordt uitgesteld tot morgen. Men zij gerust. JHVH, de HERE is als Vierde, of nee, als Eerste hier tegenwoordig en zal niet rusten tot Hij verlost zal hebben.

HET DERDE NAAMVERS. Esther 5:13.

Het uitstel geeft gelegenheid om het derde naamvers neer te schrijven. Dit toont aan dat de HERE Hamans plan beheerst.

Hij is blij naar huis gegaan, de Onderkoning. Het is voor het laatst. Thuis wordt alles uitvoerig verteld, 5:12. Hij en de Koning zijn alleen uitgenodigd. En morgen gaan zij weer. „*Maar dit alles baat mij niet zo lange tijd ik de Jood Mordechai zie zitten in de poort des Konings*”.

Hij voelde dat hij geen tegenstander meer had dan die éne. Diens houding is voor hem onuitstaanbaar. Er is een ongeziene Hand tegen hem die hem beheerst, hem neerdrukt en onvoldaan maakt. Deze Verborgene Hand is te zien in het naamvers.

De tegenstand van Haman tegen Mordechai was een godsdienstige en niet alleen een persoonlijke. Haman de Agagiet was een geestelijke en wellicht ook een werkelijke afstammeling van Agag en Amalek waartegen God een eed gezworen had. Ex. 17: 16. Het was een oorlog des Heren tegen dat volk, mede gevoerd door Ehud, Richt. 3: 13-15, Barak, 5: 14, Gideon 6: 3; 7 12-14; Saul 1 Sam. 15, David, 1 Sam, 27: 8; 30: 17; 2 Sam. 8: 12, de Simeonieten, 1Kron. 4: 32, 43 en hier door Esther.

Het is de eindstrijd. 's HEREN naam verschijnt hier, symbool van Zijn tegenwoordigheid.

Het Hebr. luidt:

4 3 2 1
Jl(i) Hevohs (oe)Vnennyè' Hez

gelezen:

1 2 3 4
zeH 'eynnennV(oe) shoveH IJ (i)

vertaald:

dit baat mij niets.

Omgezet met HERE: dE eeR en dE macht, ocH ze baten niets

Het derde naamvers vormt de naam met de slotletters; het spelt de naam achteruit, omgekeerd dus. De woorden worden gesproken door een heiden, Haman.

HET VIERDE NAAMVERS. Esther 7: 7.

De nieuwe dag is gekomen. De Koning en Haman gaan tot de dis. Een Vierde is weer tegenwoordig, JHVH. Hijzelf legt Esther in de mond: „*Men geve mij het leven om mijner bede en mijn volk om mijns verzoeks wil.*” Nu komt alles er uit en Haman wordt aangewezen als de boze tegenstander. De Koning loopt in toorn weg en Haman wil genade vragen want hij zag „*dat het kwaad van de Koning over hem ten volle besloten was*”.

Het Hebr. luidt:

4 3 2 1
Hangarah Vialè, Hathelak (i)Jk

gelezen:

1 2 3 4
k(i)J kalethaH 'elajV karangaH

vertaald:

het kwaad was besloten tegen hem.

Omgezet met HERE: acH vorstinnE, schenk mijneR genadE.

Hier vormen de slotletters der woorden de naam Gods. Deze wordt vooruit gespeld en is neergeschreven door een Israëliet, de schrijver van het Boek. Ze betreffen Haman, worden van hem gezegd. God leidt de omstandigheden en voert tot de oplossing.

SLOT.

Waarom is de naam JaHVeH nu zo verborgen in dit Boek. Omdat Hij Zich ook voor Zijn volk verborg. In Deut. 31: 18 zegt Hij: „*Ik dan zal Mijn aangezicht te dien dage ganselijk verbergen*”. Vs. 16-18. God zou niet in hun midden zijn. Vs. 17. Als symbool daarvan komt Zijn Naam nu ook niet in het boek Esther voor. De uitwendige vorm der Heilige Schrift correspondeert met de geestelijke toestand. Gods naam wordt uiterlijk verborgen, God verbergt ook Zijn aangezicht. In de boeken van die tijd, Ezra, Nehemia, Daniël, wordt Hij dan ook de **God des hemels genoemd**. Niet de God van Israël, die woonde in het Heilige der heiligen. Hij heeft Zijn plaats verlaten en verbergt Zijn Verbondsnaam. Het is dus van diepe zin dat Zijn Naam niet voorkomt in het boek Esther. Toch gedenkt God hun, Hij beheerst de omstandigheden en leidt alles ten goede. Hij is wel verborgen maar Hij weeft Zijn naam zo wonderlijk in dat geen vijand die er ooit uit zal kunnen wegwissen. Dit is het bewijs dat Hij hen ook in het land der vijanden niet verwerpt noch van hen walgt om een einde aan hen te maken en Zijn verbond te vernietigen. Hij blijft de JaHVeH, de grote Verbondsgod, de HE-RE.

AANHANGSEL.

De Companion Bible wijst nog op een vijfde naamvers. We zullen dit ook bespreken.

HET VIJFDE NAAMVERS. Esther 7: 5.

Het vijfde naamvers vormt niet het woord JHVH maar XHIH (uitgesproken èhjàh). Dit betekent „**Ik zal zijn**”. In sommige handschriften is dit door grote letters weergegeven. Het wordt gevormd door de slotletters en de naam wordt van achteren uit gespeld.

De Koning vraagt: „**Wie is die en waar is hij**, die zijn hart vervuld heeft om alzo te doen?”, n.1. om koningin Esther en haar volk te verkopen tot verderving. Door dit te vragen geeft hij onbewust de naam van Hem, die ingreep om Zijn volk te verlossen uit de hand van Haman, der Joden vijand, die evenals Farao het gehele volk verderven wilde. (Ex. 2: 23-25 vergeleken met Esther 3: 14, 15). Aan Ahasveros werd slechts het menselijk werktuig aangewezen, maar achter dit was de Satanische macht verborgen. Het naamvers zit in de slotletters van zijn vraag: „Wie is hij en waar is hij?” Alleen de grote „**Ik zal zijn, die Ik zijn zal**” wist dit en kon die vraag ten volle beantwoorden. Esther en Mordechai kenden alleen het menselijk instrument, maar niemand kon aanwijzen, wie het bestuurde dan alleen de „**Ik ben**”.

De woorden, die het naamvers vormen, zijn deze:

4 3 2 1
Hèz Ixève Hèz Eoeh

gelezen:

1 2 3 4
hoeE zèH vèI zèH

vertaald:

(wie is) hij, deze (man) en waar (is) deze (man).

In het Nederlands weergegeven naar de uitspraak EJEH:

wiE is hiJ, en waar houdt deZE man zicH op.

Zo was de naam van de grote „Ik zal zijn” (of „Ik ben”) van Ex. 3: 14 geopenbaard voor het oog om het feit te openbaren, dat Hij die gezegd heeft: EHIH, dat is Mijn naam eeuwiglijk, en dat is Mijn gedachtenis van geslacht tot geslacht”, Ex. 3: 14, 15 daar was om dit Zijn volk te herinneren. Hier was een geslacht in Perzië, dat deze waarheid en de macht van Zijn Naam ervoer zoals een vroeger geslacht dat in Egypte had gedaan. Dezelfde „Ik zal zijn” had ingegrepen om van Haman te verlossen zoals Hij dit vroeger van Farao had gedaan en daarmee had Hij de listen en het oogmerk van Satan te niet gedaan. Israël kan niet onder gaan, ook niet in het land der vijanden. JaHVeH waakt en blijft getrouw.

Wezen, werking en gevolgen der zonde.

De eerste aanzet tot zonde.

We willen nu nog wat nader de vraag onder het oog zien: Hoe is de zonde te verklaren, althans enigermate. Hoe is het mogelijk dat uit de wil van een goed geschapen wezen iets opkomt dat zulke ontzettende gevolgen met zich mee brengt.

Als een bron een stroom van onrein water voort kan brengen, bewijst ze dan niet dat zij zelf innerlijk onrein is?

Laat ons opmerken dat dit laatste beeld niet juist is. De zonde is geen substantie die ook in het schepsel is ingelegd en zich al of niet ontwikkelen kon. Ze is geen bacil die onontwikkeld blijvende het schepsel niet besmet maar tot ontwikkeling gekomen het tot zondaar maakt. Ze is geen aparte zelfstandigheid, maar deforming, ontaarding. Maar dan blijft toch de vraag te beantwoorden: Vanwaar komt deze dan.

We antwoorden hierop het volgende.

Ten eerste.

Het schepsel is in wezen vergankelijk geschapen. God alleen is onsterfelijk. Het schepsel is dit in wezen niet. Zo was Gods bedoeling. Hij wilde het zo tot Zich leiden om van Hem hoger, blijvend leven te begeren. Hij wilde het in Zichzelf plaatsen opdat het in de Levensbron staande er vrijelijk uit zou kunnen putten. Ook buiten de zonde om was de sterfelijkheid in de schepping. Niet omwille van de zonde maar als scheppingsinzet, als behorend bij de vergankelijke staat, als passend bij de beweeglijke dingen. Evenals de hemelen en de aarde verouderen, had ook “het schepsel, **als geen leven hebbend in zichzelf** dit gedaan. Eenmaal was ook zijn kracht uitgewerkt geweest. Satan had, als overdekkende cherub, wel enorme levenskracht maar was geen krachtbron in zichzelf. Adam was als levende ziel geschapen maar had de boom des levens nodig om zijn leven een bepaalde tijd

te onderhouden. Geen enkel redelijk wezen, hetzij Satan, overheid, macht, engel of mens heeft **leven in zichzelf.**

Ze hebben toestromend leven, zoals wij stroom krijgen in onze elektrische lampen en machines maar waren en zijn geen centrales om het zelf op te wekken noch bronnen die het zelf voortbrengen. Dit verstaan we onder vergankelijkheid.

Het schepsel was dus aangewezen op toestromend leven. Welke weg zou het inslaan om in het Leven zelf gesteld te worden, om te komen tot die staat waarin het in de Bron stond en naarmate zijn aanleg was daaruit altijd die beschikking te hebben dat het rechtstreeks het leven in zich voelde opborrelen? Zou het zich tot God wenden om levend gemaakt te worden (men lette er op dat dit geschieden kan buiten opwekken en opstaan om) of zou het zich zelf daarvan meester maken. Satan koos de laatste weg. Hij wilde de Allerhoogste gelijk worden. Hierin ligt zijn doelmissing, zijn afwijking. Noch afgezien van Zijn hoogmoed om God gelijk te worden, wilde hij geen leven van God ontvangen maar meende hij uit eigen wezen in staat te zijn dit te nemen buiten God om. De mogelijkheid dat het schepsel op zichzelf zou betrouwen, of gaan betrouwen kan de oorzaak tot zonde worden en is dit ook geworden. Het schepsel is wel in het goede gesteld maar aangezien het een weg tot volmaking moest afleggen, lag daarbij de mogelijkheid van doelmissing, van zonde voor. God heeft die ontwikkelingsgang gewild. Niet de doelmissing er van. Van volkomenheid moest het schepsel komen tot volmaaktheid. Niet tot zonde, d.w.z. afdwaling van die ontwikkelingsgang. De groei is naar Gods bestel, het scheef of kromgroeien is de ontaarding die het schepsel veroorzaakt. Het kan de krachten ten verkeerde ombuigen. Het water, een bootje, een roer zijn in wezen benutte scheppingskrachten. Maar de richting die de stuurman er aan geeft, ligt in zijn wil. En zo ook bij de zonde. De krachten waarmee gewerkt wordt, zijn allen Gods krachten, Gods gaven, Gods wetten. De al of niet ombuiging ervan tegen God, tegen de naaste, tegen zichzelf in zijn uit het schepsel. Die mogelijkheid heeft het door zijn wilskeuze.

Vraagt men waarom God het schepsel niet ineens volmaakt geschapen heeft, dan zij hierop tweërlei geantwoord. Ten eerste scheidt God niet het volmaakte naast Zich. Dit is in strijd met het begrip en het werk der schepping. Scheppen is uitdragen uit God en stellen in het vergankelijke waarbij een weg moet worden doorlopen om weer ten volle in God op te gaan.

Alles is geworden. Ten tweede wilde God in die weg tot volmaking de Middelaar zijn. Ook zonder zonde had het schepsel Hem nodig gehad om hoger leven te verkrijgen.

Ten tweede.

Bij de vraag naar de oorsprong der zonde komen de vermogens en de werkzaamheid van gevoel en verbeelding in aanmerking. Waar het schepsel ook hiermee begiftigd was, lag ook hier een mogelijkheid om af te wijken. En het is op dit terrein dat feitelijk de eerste afwijking heeft plaats gehad. De van buiten inkomende indrukken van de schepping hebben te weeg gebracht dat het zich een bekoorlijk ideaal voorgesteld heeft. De gevoelens zijn aangewakkerd d.i. de begeerte heeft zich met een golf drift voortgeplant, is niet opgevangen door de ikheid en uitgedreven maar heeft deze overspeeld, is ingezonken in de kern van het wezen; de wil, dieper nog de ikheid, heeft er zich achter gesteld of beter: ze in zich ontvangen en toen is de afwijking willens en wetens gevolgd. Hier lag de verantwoordelijkheid en deswege kan God het schepsel straffen. En bij Satan en bij de mens is de verbeelding het misbruikte vermogen geweest de zonde te verwerklijken.

God heeft alles overdacht. Hij heeft een voornemen en een raad gemaakt. Het voornemen betreft de eeuwen, heet daarom het voornemen der eeuwen (Ef. 3: 15). Zijn raad betreft de gang der eeuwen waarin ook de zonde is voorzien en op genomen.

God wist dat Hij overwinnaar zou zijn. Hij heeft de weg der vrijheid verkozen en heeft de vrije wilskeuze niet gevreesd. Hij weet dat het schepsel eenmaal toch tot Hem moest komen. Hij durft het

op te nemen met het zondige schepsel. Satans zondemacht, 's mensen ongerechtigheid mogen golven zijn die geweldig bruisen en hun schuim opwerpen, zij raken Hem zelfs niet aan. En God kende ook het middel om haar ten volle te overwinnen, uit te delgen, in een zee van vergetelheid te werpen. En hierin betoont Hij Zich in al Zijn luister als God.

Uit de Schriften

DEEL XXI

No. 5

SEPTEMBER 1948

De biddende Zoon Gods

5.

Christus' gemeenschap met God is er een geweest als die van Vader tot Zoon. Ook zij die gerechtvaardigd zijn door het geloof, mogen met de Vader naam op de lippen tot Hem naderen. Maar hoe vaak zullen zij zich nog te verootmoedigen hebben en moeten zeggen: „**Vader, ik heb gezondigd en ben eigenlijk niet waardig Uw kind genaamd te worden**” Slechts één enige mensenzoon heeft nooit dat gevoel van zonde en schuld gekend. Op Zijn lippen paste het „**Heilige Vader**” bij uitnemendheid. De Geest des Vaders was in Hem. Daarom staat Hij aan het hoofd der ganse schare biddende zonen Gods als de Eerstgeborene onder de broederen, als de Geliefde des Vaders, als volkomen Beelddrager Gods.

Ook Adam zou, indien hij tot de volmaaktheid zou zijn voortgevaren, een heilige gemeenschap met God gehad en God als Vader ontmoet hebben. Maar wat van Adam in scheppingszin staat, n.l. dat hij de zoon Gods is (Lk. 3: 38), staat van Christus een geheel andere en unieke zin. Hij is Gods eniggeboren Zoon. Deze naam is niet slechts een eretitel, die een hoogverheven volkomen mens zou aanduiden, hij verkondigt een geheel enige rang onder al het schepsel. De Vader naam was in Zijn mond van geheel bijzondere aard. Wie toch kon God zijn Vader noemen in die zin als Hij?

Geen aardse vader heeft de eer aan deze Zoon het leven te hebben geschonken. Hij had het natuurlijke aardse menselijke leven onmiddellijk van God ontvangen. Op Hem was niet enkel van Zijn jonkheid af de Geest Gods zonder mate neergedaald, Hij ontving niet pas bij Zijn komst in het vlees de kiem van het leven Gods in Zich. Hij had een voorbestaan, was van God uitgegaan ja is, volgens de betere grondtekst van Joh. 1: 18: de eniggeboren God. Hij is het vleesgeworden Woord, de Logos waarvan Joh. 1: 1 zegt: „**Het Woord (de Logos) was God**”, of volgens Heb. 1: 3: „**de afdruk of uitbeelding van Gods Wezen**”.

Het is hier niet de plaats om nader over deze dingen te handelen. Dit hopen we te gelegener tijd te doen. We willen hier alleen opmerken dat het een, de Goddelijkheid van de Persoon van de Heiland, nog niet Zijn ware menselijkheid in de dagen van Zijn vlees uitsluit. Veel dispuut kan echter de gangbare leer der twee naturen in Christus brengen zoals die vanaf de vierde en vijfde eeuw geleerd wordt en waarbij Christus tegelijk als God en als mens gezien wordt; als God in die zin dat Hij alles wist en alle macht in Zich droeg. We moeten deze als naïef verwerpen. Zo immers is o.m. nooit de biddende Zoon Gods te verklaren en is Zijn bidden zelfs zonder zin. Hoe kan een God die alle macht heeft nog iets verzoeken van een God die dezelfde macht heeft. We komen hierop in de volgende paragraaf terug. Hier kan alleen gezegd worden dat Christus' mensheid en Zijn bidden waarachtig zijn geweest, geen schijn of schijnvertoning. De Zoon Gods is tot God als mens en als bidder genaderd. Hij heeft God liefgehad en Hem als Vader Zijn behoeften en wensen, Zijn blijdschap en smart, Zijn gehele hart meegedeeld en Zich zo boven Zijn vreemdelingschap verheven en bij de Vader thuis gevoeld.

Wezen, werking en gevolgen der zonde.

“Hij dwingt ze niet, Hij stuit ze niet met geweld, Hij verplettert ze niet door Zijn mogendheid, maar Hij laat haar tot haar volle krachtontwikkeling komen. Hij blijft koning en laat haar toch vrij spel in Zijn rijk. Hij gunt haar alles, Zijn wereld, Zijn schepselen, Zijn Christus zelfs Hij staat haar toe om gebruik te maken van al wat het Zijne is. Hij schenkt haar gelegenheid om te tonen wat ze vermag; om dan toch aan het einde als koning der koningen uit het strijdperk te treden. Want de zonde is van dien aard, dat ze omkomt door de haar geschonken vrijheid, dat ze sterft aan eigen ziekte, dat zij zich aan zichzelf de dood eet. Op het toppunt van haar macht wordt ze, alleen door het kruis, in haar machteloosheid in het openbaar tentoongesteld. Col 2: 15.”

(Citaat uit Bavinch's Geref. Dogm. II blz. 42. Bavink heeft deze gedachten ontleend aan Von Oestingen, Lutherse Dogm. II blz. 469 e.v.)

We wijzen er nogmaals op dat de zonde in haar diepste wezen een conflict in God scheidt dat Hij Zelf moet oplossen. Door haar wordt God Zelf in het geding betrokken en wordt Hij de lijdende en duldende God die weliswaar God blijft maar tevens het wereldlijden torst. Dat conflict moet echter opgelost worden. Dit kan alleen geschieden door de Godheid Zelf. Daarom kan Christus nooit in wezen een schepsel zijn. De Godheid brengt door het voorgeschiede Lam rust aan in Zichzelf en maakt dat recht en genade elkaar kunnen kussen.

Zonde is wetteloosheid, zegt de grondtekst van 1 Joh, 3: 4. Dit is: hét omslaan van wetmatigheid in onwetmatigheid. Hiertoe kan alleen het redelijk-zedelijk schepsel komen. Het verlaagt zich hierdoor van vrije tot slaaf, van hét vrij in de baan der wetten Gods lopend wezen tot hulpeloos ontspoorde, van schepsel Gods tot zondig wezen.

SAMENVATTING.

Vatten we het bovenstaande nog eens samen.

De Schrift leert dat de zonde niet uit God is maar uit het schepsel. Ze toont ons meerdere sferen, waarin de zonde binnengedrongen is. Begonnen bij Satan, zich voortzettend in de engelenwereld, is zij daarna ingekomen in de wereld der mensen.

De mogelijkheid tot zondigen lag in het schepsel zelf. Echter niet opdat het daartoe zou overgaan. Alleen omdat het met vrijheid van wil was begiftigd. Deze kon zich dus ook tegen de Schepper keren. Dit is geschied maar het diepere waarom blijft een mysterie dat thans voor ons niet oplosbaar is, althans niet ten volle. We kunnen het benaderen.

De zonde is geboren uit de begeerlijkheid, verkeerd gerichte en gestuwde begeerte. Ze is in wezen wetteloosheid en dus een ongerijmde afwijking van de wet van het zedelijke leven. Ze heeft niets substantieels in zich, is alleen tegen God en de naaste en zichzelf in gerichte kracht en talent Gods. Het zondige schepsel misbruikt Gods gaven.

In diepste wezen is de zonde een aantasten van Gods Wezen in die zin dat ze eigenlijk het evenwicht in Gods deugden dreigt te verstoren. Want de vraag rijst: Wat moet God nu doen: het schepsel vernietigen, dus Zijn recht laten heersen ten koste van Zijn liefde of het schepsel sparen, dus Zijn liefde laten heersen ten koste van Zijn recht. Hij heeft deze uitdaging aanvaard en is God gebleven door èn recht èn liefde beide tot hun recht te laten komen. Zo is Hij boven de zonde blijven staan. Zijn troon is vast gebleven, Zijn zetel is onwrikbaar, moge de scheur in het heelal tot vlakbij die troon zijn doorgeslagen tot in de sfeer der hoogste wezens, God duldt de zonde om ze op te lossen door Zichzelf.

De leer dat God de zonde gewild heeft om Zijn genade te kunnen openbaren, is, hoe zeer ze Gods liefde wil uiteenzetten, in wezen een aantasten van Gods heiligheid. En nog dieper: een stellen van de zondemacht boven God in die zin dat God de zonde noodzakelijk nodig heeft om Zijn genade te kunnen openbaren, omdat deze anders onder Zijn deugden was schuil gebleven. Genade is niets anders dan vrije gunst. Dit hoeft niet noodzakelijkerwijze tot het zondige te wezen. Genade is Gods welgevallen niet op grond van verdienste maar zuiver omdat Hij nu Zijn gunst wil betonen.

Ze is vrije gave. T.o.v. zondaars is ze onverdiende gave, maar dat is de eerste betekenis niet. Die is: welgevallen hebben, in het bijzonder in het nederige of lager gestelde. Dit welgevallen lag al in God en had zich ook zonder zonde geopenbaard. Het was er omdat het schepsel er was. Niet omdat het zondigde. Indien Gods genade er alleen door de zonde is en Zijn liefde het grootst was t.o.v. zondaren, hoe kan Christus dan in genade bij God toegenomen zijn en hoe kan Hij heten de Zoon Zijner liefde. Hij de Zondeloze. Men moet ook hierin tot zuiverder Schriftuurlijk begrip komen en de dingen niet onjuist stellen. De zonde verscherpt wel al Gods deugden maar ze is niet nodig om ze tot openbaring te brengen.

Schrijft het O.T. ook al alle dingen aan God toe, dan is dit niet in pantheïstische zin, alsof Hij nu alles Zelf doet, alsof Hij ons het ene ogenblik doet zondigen en het andere ons in Hem doet zingen, alsof wij alleen maar marionetten, lege poppen, zijn. Het O.T. is in oosterse geest geschreven. Het noemt de gevolgen vaak oorzaken. Of liever, laat die in een begrip samenvallen. En dat om Gods opperhoogheid boven alles te openbaren. Niets gaat buiten Zijn wil om. Maar dit is nog niet hetzelfde als te zeggen dat alles naar Zijn wil gaat. Echter, ook het ingaan tegen Zijn wil is in Zijn raad opgenomen.

Er zijn in de schepping niet twee beginselen die lijnrecht en eeuwig tegenover elkaar staan: het goed en het kwaad.

IV TITUS EN I TIMOTHEUS EN DE NIEUWE BEDELINGEN.

God opent de bedeling des geloofs.

In Hand. 28: 28 wordt de Pinksterbedeling, die van het Nieuwe Verbond, afgesloten. De „Zaligheid Gods” wordt aan de Heidenen, de Volken, gezonden. Paulus sluit de deur van het Koninkrijk die door Petrus in Hand. 2 geopend was. Israël had Gods nieuwe aanbod van het Koninkrijk afgeslagen. Allerwegen verhardde het zich. Moest Paulus in de Romeinen brief al schrijven, dat de verharding ten dele over het volk gekomen was, ze had zich verder doorgezet. En God sneed nu de zaak af. Israël wordt als Gods volk uitgeschakeld. Het zal vanaf Paulus’ woord te Rome geen kanaal van zegening voor de Volken meer kunnen zijn.

De verhouding waarin gelovigen uit de Volken tot Israël stonden, wordt door Paulus in de Romeinenbrief, d.w.z. in de tijd toen Israël nog niet verworpen was, getekend in de figuur van de olijfbom. De gelovigen uit de Heidenen worden Israëls vettigheid, Israëls geestelijke zegeningen **deel**achtig. Maar hoe nu als Israël wegvalt? Dan is het kanaal tot zegening, de stam door welke de takken gevoed worden, weggenomen. Hoe moeten de Volken dan nu gezegend worden? Het is hier dat God de bedeling verandert. Hij leidt deze over van het Nieuwe Verbond met Israëls hoop tot kern **in de bedeling des geloofs**. En voor deze bedeling stelt Hij Christus niet als Israëls Koning en Hogepriester, maar als **Middelaar Gods en der mensen**, als de **Mens** Jezus Christus. Hij doet de wondergaven ophouden en leidt over tot het: geloof alleen. Hij heft de verbondsbetrekking op, de verbonden zijn immers voor Israël en met Israël als instrument en leidt over tot de **verbondloze bedeling** die niettemin hetzelfde heil, dezelfde weg der verlossing, dezelfde hoop geeft voor de Volken maar nu **geheel zonder Israël**. dus buiten Israël om.

Een en ander zullen we nu nog nader uitwerken.

We lezen in 1 Tim. 1: 3b en 4 in de St. Vert.: „**opdat gij sommigen leert geen andere leer te leren, noch zich te begeven tot fabelen en oneindige geslachtsrekeningen, welke meer twistvragen voortbrengen dan stichting Gods die in het geloof is.**”

Maar zo luidt de grondtekst niet. Voor „stichting Gods” staat „**bedeling Gods**”. Het is hetzelfde woord van Ef. 3: 2: „bedeling” (der genade). We moeten 1 Tim. 1: 4 dan ook anders vertalen en wel aldus:

„opdat gij sommigen leert geen andere leer te leren, noch zich bezig te houden met fabels en eindelozes geslachtslijsten die zich beter lenen voor twistvragen dan voor de geloofs bedeling Gods”.

1 Tim. 1: 4 spreekt van „**de bedeling Gods die in geloof is**”. Hiermee wordt het zichtbare, de gaven en krachten en tekenen van de Pinksterbedeling geheel opgeheven. Waartoe Hebreëen Israël al opwekte, in het geloof te wandelen, zoals O.T. gelovigen voor en na Abram gedaan hebben, dat treedt nu in. Indien men dan wil spreken van een „Wereldkerk”, dan late men die in geen geval met Pinksteren beginnen; ze komt eerst nu door de bedeling Gods in geloof die voor de Volken en voor de mensen uit de Volken geopend wordt.

Hiermee begint God een tijd als er was van Abel tot Abram, wat betreft de uiterlijke vorm: geen verbond. De eis is, zoals er voor de hogere groep steeds geweest is: wandelen door geloof en niet door aanschouwen: opgaan in God zonder zichtbare tekenen, ceremoniën of symbolen. Die bedeling opent God nu voor de Volken zoals ze er van Abel tot Abram was voor de mensheid. Het is de bedeling „**naar het (al)gemeen geloof**”, waarvan Paulus spreekt in Tit. 1: 2.

Het Middelaarschap.

Voor deze bedeling stelt God Christus nu als Middelaar. Niet Middelaar van het nieuwe Verbond, zoals in Hebreëen, maar Middelaar der mensen.

1 Tim. 2: 3-5 “**.....God, Welke wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis der waarheid komen. Want daar is één God, daar is ook één Middelaar Gods en der mensen, de mens Christus Jezus**”.

Hier wordt de centrale Persoon van Israël, die voor het Nieuwe Verbond Abrahams Zaad was, nu de centrale Persoon voor alle Volken. Hier wordt een nieuw ambt ingesteld: Middelaar Gods en der mensen. Was Hij Israëls Profeet, Priester en Koning, dit valt nu tijdelijk uit. Nu stelt God Hem ten middelaar der mensheid.

Dit middelaarschap houdt niet in het profeetschap voor de mensheid noch ook het priesterschap voor die mensheid, noch ook Zijn koningschap over die mensheid. Het is iets anders. Het is een algemeen verlosserschap.

„Die Zichzelven gegeven heeft tot een rantsoen voor allen”. vs. 6.

Het rantsoen is: de losprijs voor allen. In Mt. 20: 28 en Mk. 10: 45 lezen we: “**de Zoon des mensen gekomen om Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen**”. Hier staat voor rantsoen het woord „lutron”, losprijs; deze geldt voor „velen”.

Maar in 1 Tim. 2: 6 wordt het sterkere woord antilutron gebruikt: dit betekent de volle, volwaardige, volkomene losprijs. Christus Zelf is de prijs ter vrijkoping en vrijmaking van allen.

Deze woorden zijn bedoeld alle grenzen op te heffen t.o.v. de bedeling. Tot op Hand. 28: 28 had God alles eerst gedaan om Israël tot het heil te brengen. In Hand. 3: 26 wordt dit al duidelijk aangegeven en tot in Romeinen horen we: „eerst de Jood”. Zelfs de zegening der Heidenen was er mede om Israël tot jaloersheid te verwekken. Dit wordt nu in de nieuwe geloofsbedeling opgeheven.

Naar het wezen, de geest, had Paulus die grenzen al eerder overschreden. In 2 Kor. 5 leert hij al dat Christus voor allen gestorven is, in Rom. 5 loopt hij terug op Adam en ziet allen tot rechtvaardigen gesteld. Nu wordt dit ook naar de bedeling uitgewerkt en wordt Christus niet meer gesteld als Zoon Davids, als Zoon Abrahams, maar als Zoon des mensen, zoon Adams, ja meer, als voleindigde laatste Adam t.o.v. de gehele mensheid. Van nu af kan de Jood niet meer tot God naderen op grond van de oude beloften; nu wordt hij gelijkgesteld met alle andere mensen. Van nu af is Christus niet meer zijn Messias, maar is Hij de Middelaar Gods en der mensen. De Jood verliest ook naar de bedeling alle voorrang die hij eerst bezat, gelijk hij die in Romeinen, waar Abraham een vader van Jood en Heiden is, al naar de geest had verloren.

In het Nieuwe Verbond gaat de zegening door Abraham en zijn Zaad. D.w.z. als het verbond ten volle werkt. Dit is nog niet geschied. Abraham in wie, dat is in wiens persoon, alle volken gezegend zullen worden, was in de Handelingentijd nog niet opgestaan. Toen geschiedde de zegening alleen door zijn Zaad, Christus. Nu het Nieuwe Verbond voorlopig ophoudt te werken, kan Christus niet meer als Zaad Abrahams gesteld blijven, want het Nieuwe Verbond is niet los te maken van Israël. Welk een brede roeping Abraham ook heeft, hij staat centraal voor Israël. Dit nu moest veranderd worden. Dit geschiedt door Christus als Middelaar Gods en der mensen te stellen.

Dit middelaarschap is geen profeet-, priester- en koningschap voor een volk, het is het ook niet voor alle volken; het is meer. Al deze ambten vallen weg en God stelt een ander: het hoofd-voor-hoofd-verlosser zijn van Christus zonder massale volksbekering. Vanzelf ligt daar ook in dat Christus leert, verzoent, regeert door Woord en Geest, maar op zichzelf gaat dat ambt daar niet in op. Heel de rijke menselijke natuur wordt door Hem ten volle vrijgekocht en vrijgemaakt en vindt in Hem haar volle beantwoording. Allen kunnen nu door Hem tot God komen op grond van hun mens-zijn. Christus is voor Israël de Profeet, de grote Hogepriester, de Koning. Maar buiten Israël om is er de verhouding tussen God en mens. Dit is de oorspronkelijke verhouding. En hiervoor wordt Christus nu als de Middelaar gesteld. Zo is dit een ambt voor het individu, hoofd voor hoofd. Hiermee wordt terug gegaan tot de oorspronkelijke verhouding tussen God en mens.

Het middelaarschap van Christus houdt veel in. Ten eerste ligt er in besloten, dat Christus niet het profeetschap voor de wereld bekleedt. Hij wijst haar nu nog niet aan wat goed en recht is en beheerst haar nog niet door Zijn beslissend woord. Ten tweede bedient Hij niet het priesterschap. Priester is Hij in het verbond en voor een volk. Maar nu staat Hij in geen verbondsbetrekking tot de wereld en zelfs niet tot enig volk. Ten derde bekleedt Christus thans niet het koningschap over de Volken. Dit menen Rooms en Calvinisten wel, maar dit is een grote dwaling. Al de genoemde ambten rusten. God stelt Christus vanaf Israëls terzijdezetting in Hand. 28: 28 tot aan de wederaan-neming als Middelaar.

Misschien zegt de lezer: maar als Christus geen priester is, hoe dan met de verzoening? We antwoorden: Het verzoenend werk van Christus is niet gebonden aan Zijn priesterschap maar ligt in Zijn middelaarschap. M.a.w. het priesterschap van Christus is maar de verschijning van het middelaarschap in zekere vorm. Omdat Christus middelaar is, kan Hij priester zijn, omdat dit een vorm en soort van middelaarschap is. **Een priester is een tussenpersoon tussen God en een groep. Een middelaar is het tussen God en de enkeling.**

Een beeld: Een huisvrouw wast, strijkt, werkt, kookt, onderwijst, enz. Is zij nu wasvrouw, strijkster, werkvrouw, keukenmeid, onderwijzeres? Immers neen. Toch kan zij al deze dingen verrichten in

haar kwaliteit als huisvrouw. In het huisvrouw-zijn werden al deze dingen in andere in hogere positie samengevat. Zo is het ook met Christus. In Zijn middelaarschap ligt vervat dat Hij voor de enkeling de leraar of profeet is, dat Hij de enkeling met God verzoent, dat Hij voor de enkeling gezaghebber is en Zijn wil wet is. Maar daarmee staat Hij toch tot die enkeling in een geheel andere positie. Een kind ziet in zijn moeder niet de wasvrouw of werkster of strijkster of onderwijzeres als zij voor hem wast of werkt of strijkt of hem onderwijst. Het is zijn moeder. Zo is Christus nu middelaar voor de wereld. Maar geen profeet, priester of koning in ambtelijke zin.

Dit evangelie kon eerst na Israëls terzijdezetting gepredikt worden. Het is dan ook „het getuigenis te Zijner tijd”. Eerst, moest Israël wegvallen.

Het Katholicisme en ook het Calvinisme dromen van een heerschappij van Christus over de wereld in deze tijd. Beide zien in Hem de Koning. Ze stellen, omdat zij de dingen verkeerd leren, dat de gelovigen geestelijk Israël zijn. De grondverhouding waarin Christus nu tot de mens staat, is die van middelaar. Hij is de middelaar Gods en der mensen. Dit is het getuigenis vanaf het schrijven van 1 Tim. Het gaat door tot Israël Christus aanneemt. Dit is nog niet geschied. Daarom geldt het ook nog voor onze tijd.

De hoop van de bedeling des geloofs.

De hoop van de nieuwe bedeling is dezelfde als die van het Nieuwe Verbond: Christus' wederkomst en aionisch leven. Dat blijkt uit de volgende teksten:

Titus 2: 13 „***verwachtende de zalige hoop en verschijning van de groten God en Zaligmaker.***”

1 Tim. 1: 14 „***dat gij dit gebod houdt tot op de verschijning onzes Heren Jezus Christus***”.

1 Tim. 1: 16 „***.....gelooven ten eeuwigen (aionischen) leven***”.

1 Tim. 6:12 „***Grijp naar het eeuwige leven.***”

Tit. 1: 2 “***.....in de hoop des eeuwigen levens***”.

Tit. 3: 7 “***.....naar de hoop des eeuwigen levens.***”

Paulus spreekt ook over de wederkomst des Heren in 1Thess. 1: 10; 2: 19; 3: 13; 4: 13-18; 2 Thess. 1: 7 en over het aionische leven in Rom. 2: 7; 5: 21; 6: 22, 23 en Gal. 6: 8. Men ziet dat deze dingen parallel lopen. Ook in de bedeling des geloofs is Gods genadegift het aionische leven en is de hoop die van Christus' wederkomst. Daarin is niets veranderd.

Hoedanig is de overgang.

Sommige Schriftonderzoekers stemmen toe dat de Pinksterbedeling in een andere is overgegaan, maar zij zien deze overgang anders dan wij. Volgens hen is de Pinksterbedeling overgegaan in die der Verborgenschap. Voor ons is dit niet het geval maar is er een overgang in die van het algemeen geloof, in de geloofsbedeling. De hoop is dezelfde gebleven: de wederkomst des Heren en aionisch leven, maar de omstandigheden zijn dusdanig veranderd dat er een loop buiten Israël om mogelijk is. Alle: nationale voorrechten zijn weggefallen, er is een heel nieuwe verhouding geopenbaard: het algemene Middelaarschap van Christus.

Men meent echter dat de dingen anders liggen en wel zo: het Lichaam van 1 Cor. (12) is vervolmaakt tot het Lichaam ons in Efeze geopenbaard. Jood en Heiden zijn op een lijn gesteld. De Heiden had eerst een mindere rang in het Lichaam maar wordt nu op één lijn gesteld met de Jood. Dat

is het wezen der verborgenheid van Ef. 3, zegt men. Nu zullen we hierover nog nader handelen. Hier merken we alleen dit op: Indien het Lichaam van Corinthe overgegaan is in dat van Efeze, waar is het dan? De Corinthische gemeente openbaarde een organische eenheid door een schakeling van velerlei wondergaven. Deze verdwenen, maar waar is dan nu het Lichaam van Efeze? De Roomse Kerk beweert het Lichaam van Christus te zijn, omdat ze, naar ze zegt, een zichtbare zich voortplantende eenheid is. Waar is echter het Lichaam dat de voorstanders van bovengenoemde overgang leren. We zien het niet. Men zegt echter: allen die in Christus geloven, behoren tot dat Lichaam. Maar dit leert de Schrift niet want ten eerste hadden dan Petrus en Johannes en Jakobus bijv. er toe behoord, wat niet het geval is en ten tweede ziet Paulus in 2 Tim. de Christenheid als een groot Huis met allerlei vaten. **Niet als** een Lichaam. Daarom aanvaardden wij die stelling niet en geloven we dat de voorstanders ervan zich hierin vergissen. Wij stellen de zaak aldus: De bedeling van het Nieuwe Verbond is overgegaan in die van het algemeen geloof.

De hoop blijft dezelfde, maar de voorrang van de Jood valt weg. Niet echter zo dat de Heiden op één, lijn gesteld wordt met de Jood, dan zou in wezen de hoop van de Jood maatstaf zijn, maar zo, dat aan de Jood alle voorrang ontnomen wordt en het dus omgekeerd is: **Niet de Heiden wordt gelijk gesteld met de Jood, maar de Jood met de Heiden**, Al zijn voorrechten als Jood vallen weg en hij wordt nu niet meer door God als Jood aangemerkt maar slechts als mens die een Middelaar behoeft.

Het bewijs vindt men in Titus. Titus een Heiden die niet door Paulus besneden is geworden, heet Paulus' oprechte zoon naar het (al)gemeen geloof. Aan hem en anderen is het aionische leven beloofd voor de tijden der eeuwen, Tit. 1: 2. Hoe? Door hen met Israël gelijk te schakelen? Neen, maar door het Paulinische Evangelie. „**Zijn woord door de prediking die mij toevertrouwd is naar het bevel Gods, onze Zaligmaker**”. Het algemeen geloof loopt dus in de Paulinische lijn. Niet in de Israëlitische. Paulus leert geen gelijkschakeling met Israël, niet in Efeze, en zelfs niet in Romeinen. In Rom. 4 heet **Abraham een vader van allen in de voorhuid** aan wie de rechtvaardigheid wordt toegerekend en **een vader der besnijdenis indien deze wandelt in de voetstappen des geloofs van Abraham dat in de voorhuid was**. Hieruit blijkt dat er toen al gelijkschakeling was maar **niet van de Heiden met de Jood** maar **van de Jood met de Heiden**. Beiden worden verwezen naar het geloof van **Abraham als Heiden** (d.i. onbesnedene). Er blijft zo van de leer der gelijkschakeling, die pas in Efeze zou plaats hebben, niets over. Evenmin als van een gelijkschakelen, een gelijkstellen van de Heiden met de Jood. De gelijkstelling geschiedt al in Romeinen en is dan niet die van de Heiden met de Jood maar van de Jood met de Heiden, want beiden worden verwezen naar Abrahams geloof toen hij nog Heiden, d.i. onbesnedene was.

In de Handelingentijd had Israël vanwege zijn voorrechten de voorrang. Tot de Jood eerst ging de boodschap uit. Hij was kind des verbonds met Abraham opgericht, Hand. 3, aangewezen tot medearbeider Gods. Dit vervalt in Hand. 28. Nu neemt God de bevoorrechtiging openlijk weg en wordt Paulus' evangelie, dat hij eerst priesterlijk als Israëliet bediende, van nu af zonder dusdanige bediening door de Heiden gelovigen verbreid als evangelie voor de mensheid.

De groep Heiden en Jodengelovigen, die Paulus' evangelie aannamen, heten in 1 Cor. 10: 32 de Gemeente Gods. Eerst waren de Heidengelovigen ingeplant in de Olijfboom en werden allen volgens Galaten, gezegend met de gelovige Abraham. Nu vindt er een verandering plaats. De Gemeente Gods blijft, maar heet in 1 Tim. 3: 15 de Gemeente van de levende God. De Jood wordt op één lijn gesteld met de Heiden. Wat naar de geest al in de Handelingentijd geschiedde, geschiedt nu ook naar de buitenzijde der bedeling.

Er wordt een nieuw ambt geopenbaard, het Middelaarschap van Christus, De gelovigen delen nu in de zegeningen van dit ambt. Dit is niet de verborgenheid van Ef. 3 maar de **verzwegen verborgenheid** van Rom. 16: 25. Er staat daar dan ook niet. „**de openbaring der verborgenheid**” maar: „**de**

openbaring ener verborgenheid”. Hierbij wordt Christus geopenbaard als laatste Adam (Rom. 5), wat voor ons dan is de Middelaar Gods en der mensen.

Hiermee blijft de weg open voor de bedeling der Verborgenschap, een aparte openbaring met een geheel nieuwe hoop. De bedeling van het Nieuwe Verbond gaat zo bezien over in die van het algemeen geloof en er worden ons twee nieuwe ambten geopenbaard, dat van Middelaar Gods en van Hoofd. Dit laatste in de bedeling der verborgenheid.

Wat over gaat.

Waar nu de ene bedeling in de andere is overgegaan en de Pinksterbedeling voorbij is, is het zaak na te gaan welke veranderingen dit meegebracht heeft.

De grenslijn is spoedig getrokken. Of beter: ze is door **God vastgesteld**. Alleen wat Paulus in Titus en 1 Timotheus **betreffende** bedeling onderricht herhaalt van wat hij vroeger, al geleerd had, gaat over in de nieuwe bedeling. Het andere blijft achter.

Deze lijn is eenvoudig, duidelijk en zeker. Men moet daarom geen dingen meevoeren over de grenslijn die getroffen kunnen worden door het: wat God gescheiden heeft, voege niemand samen.

Er blijven ouderlingen en diakenen. We vinden die al in Hand. 15 en 6 en elders. Ze gaan over in de geloofs- bedeling zoals blijkt in Titus en 1 Tim.

Volgens 1 Cor. 14: 35 mochten de vrouwen in de gemeente niet spreken. In de bedeling des geloofs mogen ze in de gemeente niet leren, 1 Tim. 2: 12.

Het overleveren aan Satan van 1 Cor. 5: 5 vinden we ook in deze bedeling. Zie 1 Tim. 1: 20.

Over het om des tijds wille ongetrouwd blijven; 1 Cor. 7, wordt in Titus en 1 Tim. niet gesproken. Integendeel, de jonge weduwen moeten huwen, 1 Tim. 5: 14.

Had Paulus in 1 Cor. 13 al aangekondigd, dat de “profetieën, de talen en de kennis (als gave) te niet zou worden gedaan, in Titus en 1 Tim. Zien we dit geschieden: er is nu geheel geen sprake meer van. Er is lering, 1 Tim. 2: 11 en 3: 2 maar geen enkele aanwijzing dat er nog talen en wondergeven, profetie en gezond makingen zijn. Veeleer wijst alles op een gewoon verloop van het gemeentelijke leven.

Van doop en avondmaal is geen enkele aanwijzing. Dit is voor ons bewijs, dat zij niet overgegaan zijn. De waterdoop gaat niet over omdat hij tot ingang in het Koninkrijk behoort en waar dit uitgesteld is, is deze doop dit ook. Het avondmaal gaat niet over omdat het het teken van het Nieuwe Verbond is. Waar dit niet werkt, omdat de kern ervan, Israël, allereerst als drager ervan uitgeschakeld is, is er voor het avondmaal in deze bedeling geen plaats. Waar Israël wegvalt, valt ook het avondmaal weg. Waar het Nieuwe Verbond niet werkt, werkt ook het teken daarvan niet. Er wordt van beide geen woord gerept in Tit. En 1 Tim. Paulus geeft allerlei aanwijzingen van wat in de gemeenten moet plaats hebben. Er moeten gedaan worden smekingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen, de mannen moeten bidden in alle plaatsen; met opheffing van heilige handen, de vrouwen moeten eerbaar en stemmig gekleed gaan, ze moeten zich laten leren in stilheid; 1 Tim. 2, de opzieners moeten onberispelijk zijn en goede getuigenis hebben; de diakenen moeten eerbaar zijn en geen vuil gewin zoekers, 1 Tim. 3; oude vrouwen moeten leraressen zijn van het goede, Tit. 2. Maar waar is er een aanwijzing om de „sacramenten” te bedienen? Men vindt er in deze Brieven ook maar de minste aanwijzing van.

Wie avondmaal wil houden, moet in het Nieuwe Verbond staan. Dan moet ook Israël er zijn. Zonder dat werkt het nieuwe verbond niet. **Omdat** Israël **niet aanwezig** is aan wie het gegeven is, omdat de bedeling veranderd is, is er **voor deze tijd geen avondmaal Ook geen waterdoop. Ook geen geestesdoop.** Alleen de doopsdoop in Christus.

Waar de Christenheid meent dat zij geestelijk Israël zijn, onderhouden zij het avondmaal, of het verminkte en magische avondmaal, (mis).

Wie Israëls positie ziet, kan dit niet doen. Niet uit onverschilligheid of verachting van het door Christus ingestelde teken, maar om Zijn wandel in overeenstemming te doen zijn met zijn roeping. D.i. om wille der openbaring Gods, die tot Hem gekomen is, omdat men Gode meer wil gehoorzamen dan de mens. Dat het avondmaal niet voor deze tijd is, bewijst het feit dat het onwaardig eten ervan niet gestraft wordt door ziekte of dood. Zie 1 Cor. 11: 30 en lees voor: „velen slapen”: „velen zijn ontslapen”, dus gestorven. Toen volgde er oordeel op het onwaardig eten. Kan men nu in deze tijd een of meer aanwijzen die ziek worden of sterven na het onwaardig eten? Of gelooft men dat dit niet meer geschiedt? Eet de Roomse dan niet onwaardig als hij ten eerste leert dat de ouwel verandert in Christus' lichaam? En ten tweede als hij geen wijn gebruikt? Ook dit is onwaardig eten. Maar geen hunner sterft er aan. De straf is opgeschort. Dus ook het houden van het Avondmaal zelf.

Uit de Schriften

DEEL XXII

No. 6

DECEMBER 1948

De biddende Zoon Gods

Het licht dat zijn bidden over Zijn betrekking tot God verspreidt.

We gaan nu in op het punt, in het slot van de eerste paragraaf aangeroerd.

Christus' gemeenschapsoefening met God is een onschatbare bijdrage tot de kennis van Hemzelf en tot die van Zijn verhouding tot God.

De Godheid van Christus. Wat is er al eeuwen lang over dit onderwerp getwist en gestreden en nog altijd valt het antwoord op de vraag: „*Wat dunkt u van de Christus?*” verschillend uit. Het beschouwen van de **biddende** Zoon Gods draagt mede het zijne bij tot de beantwoording van deze kardinale vraag.

In het zoeken naar het antwoord op de vragen des geloofs heeft men vaak de eerste en zuivere bronnen over geslagen en de kennis van Christus geput uit de vaak zo troebele wateren van menselijke filosofie, aan van de vaders overgeërfde leer, die men met hand en tand als de ware verdedigt. Men durft zich niet te ontworstelen aan de heerschappij der overlevering om zich onverdeeld op de Schrift te werpen, onverschillig of de uitkomsten van het onderzoek ervan al of niet in overeenstemming zijn met de van de vaders overgeërfde kerkelijke geloofsleer. Nog is de tijd niet voorbij dat men de Schriften onderzoekt minder om er zijn kennis en zijn geloofsleer uit te putten dan om er bewijzen in op te sporen voor wat men liefst als waarheid aanneemt. Als men met zulk een doel de Schrift gebruikt, klemt men zich vast aan die uitspraken, van welke men zich meent te kunnen bedienen en gaat men min of meer opzettelijk voorbij aan die, welke van andere dingen schijnen te getuigen. Of men knutselt hieraan tot men ze met het geliefkoosde stelsel in overeenstemming meent gebracht te hebben. Zo is men dikwijls zeer tevreden als men letters en klanken vindt, die op zichzelf en uit hun verband genomen als bewijzen voor een verdedigd leerstuk klinken.

Zo is het ook met het leerbegrip der „waarachtige Godheid” des Heren gegaan. Had men onbevooroordeeld de uitspraken van Christus en Zijn apostelen onderzocht, had men vooral Zijn leven op aarde, zoals het in de spiegel van het Evangelie aanschouwd kan worden en de enkele verspreide trekken uit het beeld Zijner hemelse heerlijkheid met open en heldere ogen beschouwd, hoe zou men bewaard gebleven zijn voor de onevangelische dwaling om de Zoon als God en mens tegelijk te zien en te spreken van de twee naturen in Christus.

Het is de vraag wat men daaronder verstaat. De meeste voorstanders van die leer weten eigenlijk niet wat zij met dat denkbeeld aan moeten. Laten wij het eens bekijken.

Geloof u dat Christus, toen Hij in de kribbe lag, wist wie Jozef en Maria waren? Geloof u dat, toen Hij als kindje huilde, wist, hoeveel sterren er b.v. waren? Of hoeveel engelen? Enz. Geloof u dat Hij, volwassen geworden zijnde, terwijl Hij op zee in het schip lag en sliep, wist dat Zijn discipelen in nood waren? Geloof u dat Hij van het geloof van de hoofdman wist, waar Hij zich later over verwonderde? Geloof u dat Hij van die dag en die ure wist terwijl Hij zegt er niet van te weten? Geloof u dat Hij bad om dingen die Hij bezat? We zouden deze vragen met vele kunnen vermeerderen; we geven er slechts enkele ter typering. De voorstanders van de leer der twee naturen in Christus zullen op alle „ja” antwoorden, of zeggen: Naar Zijn Goddelijke natuur „ja”, naar Zijn mense-

lijke „neen”. Maar als we zo over Christus moeten denken, krijgen we een gedeeldheid in Zijn persoon, die Hem tot iets onwezenlijks, ja iets onmogelijks maakt. Zo krijgen we een dubbele persoon, de Goddelijke en de menselijke. Zo ontstaat de God, de Here Jezus Christus, en de mens Jezus. Zo is er in dit begrip een alomtegenwoordige Heer en een beperkte mens, een onzienlijke Geest en een zienlijke mensen zoon, een geen lichaam en vorm hebbend geestelijk Wezen, en een lichaam en gestalte hebbende Joodse man. Wie het zo wil voorstellen, mag dat doen. Maar dan vragen wij: Hoe is dan Zijn bidden te verklaren?

1 Timotheus en Titus.

Aantekeningen bij de Geloofsbedeling.

Voor we de tweede bedeling bespreken, die na Hand. 28 is geopend, nog enkele aantekeningen over die van het geloof.

1. Over de ambten.

1 Tim. en Titus spreken van opzieners, ouderlingen en diakenen.

Opzieners, Gr, episkopos, waarvan het woord bisschop gevormd is, komt 5 maal voor in het N.T. Het is steeds door: opzieners vertaald. Zie Hand, 20: 28; Fil, 1: 1; 1 Tim, 3: 2; Tit. 1: 7 en 1 Petr, 2: 25,

De opziener moest aan verschillende eisen voldoen. Behalve een onberispelijk zedelijk leven moest hij bekwaam zijn om te leren. Zie 1 Tim, 3: 2 en Tit. 1: 7. Tevens moest hij in staat zijn geestelijke leiding te geven.

Ouderling, Gr, Presbuteros, Dit woord komt vaak in het N.T, voor.

Het is verschillend vertaald, n.1. door oude man, oude (vrouw), oudste, ouderling. In de Timotheus en Titusbrieven komt het 5 maal voor, n.1. in 1 Tim. 5: 1, 2, 17, 19 en Tit. 1: 5. Hiervan is het 3 maal door ouderling vertaald; in 1 Tim. 5: 1 door oude man en in vs. 2 door oude (vrouw). In beide had men ook ouderling moeten zetten. vs. 2 leert dus dat er vrouwelijke ouderlingen waren. Zij vormden met de opziener een raad, die op- en toezicht hield over de jonge en jongere gelovigen.

De woorden „presbutès” en „presbutis” betekenen oude mannen en oude vrouwen in het algemeen, naar de leeftijd. Zij duiden geen ambt aan, al moesten zij een voorbeeld zijn. Zie Tit. 2: 2 en 3. In Filemon: 9 noemt Paulus zich een oud man, naar de rekening van die tijd: ouder dan 45 jaar.

Diaken, Gr. Diakonos. Dit woord is vertaald door „dienaar” en „diaken”.

Het eerste b.v. in Gal. 2: 17; Ef. 3: 7; 6: 21; Col. 1: 7, 23, 25; 4: 7. In 1 Tim. 3: 8 en 12 is het vertaald door „diaken”, in 4: 7 door „dienaar”,

„Diakenen” waren personen, die verschillende diensten konden bewijzen. Een koning had dienaars, Mt, 22: 13, De hofmeester had dienaars, Joh, 2: 5, 9, De overheid is Gods dienaars, Rom. 13: 4, 4. Christus was een dienaar der Besnijdenis, Rom. 15: 8. Paulus en Apollos waren het in de evangelieverkondiging. 1 Cor. 3: 5; 2 Kor. 3: 6; 6: 4. Satan heeft dienaars, 2 Kor. 11: 15, 15. Paulus is een dienaar der verborgenheid, Ef. 3: 7, Col. 1: 25, 27. Zo ook Tychicus, Ef. 6: 21, Col. 4: 7. Timotheus heet ook een dienaar. 1 Thess. 3: 2, 1 Tim. 4: 6. En die naam komt toe aan allen, die werkelijk wil-

len dienen. Mt. 20: 26; 23: 11, Mk. 9: 35; 10: 43. Met Joh. 12: 26; Rom. 16: 1; 2 Kor. 11: 23; Gal. 2: 17; Col. 1: 7; Fil. 1: 1 zijn dit buiten 1 Tim. 3: 8 en 12 al de teksten, waarin het woord „diakonos” voorkomt. Wie ze nagaat zal zien, dat dit woord slechts 3 maal door „diaken” is vertaald, n.l. Fil. 1: 1 en 1 Tim. 3: 8 en 12.

Men ziet dat het in het N.T. een heel andere betekenis heeft dan tegenwoordig, De vertaling van Fil 1: 1, 1Tim, 3: 8 en 12 had ook „dienaar” kunnen zijn.

Wat kunnen deze „diakenen” nu in 1 Tim. geweest zijn? in Rom. 16: 1 heet Febe een dienaar (diakonos) der gemeente van Kenchrea, de voorhaven van Corinthe, Zij was een voorstandster van velen en ook van Paulus, vs. 2. Als vrouw kreeg zij toegang tot de deugdzame vrouwen, die, buiten mannelijke familieleden om, met geen andere mannen in aanraking kwamen. Door privé onderwijs verbreidde zij Paulus' evangelie onder hen, die of (nog) niet in de gemeente samen kwamen, of nader onderricht verlangden. Zo was zij een dienaar der gemeente.

Waarom in Fil 1: 1 en 1 Tim, 3: 8 en 12 niet dergelijke dienaars gezien, dus uitdelers des evangelies en geen uitdelers van stoffelijke gaven, zoals we nu kennen? In 1 Tim. 3: 8 worden diakenen genoemd, in vs. 11 vrouwen, in vs. 12 weer diakenen. Mogen we in vs. 11 nu niet vrouwelijke diakenen zien, diakonessen en vinden we beide dan niet terug in Tit. 2: 2 en 3? In vs. 2 worden oude mannen genoemd, in vs. 3 is sprake van oude vrouwen, die de jonge de praktijk der godzaligheid moeten leren. Zo opgevat, verkrijgt het woord diaken de betekenis van dienaar in het evangelie in intiemere kring, meer naar de buitenzijde, terwijl de ouderlingen dit meer naar de binnenzijde, het leiden der gemeente, waren en de opziener het verdere onderwijs gaf aan hen, die toegelaten wilden worden.

2. Over het aan Satan overgeven.

1 Cor, 5: 5 en 1 Tim, 2: 20 spreken beide over het aan Satan overgeven. Toch is er o.i. verschil en ook dit wijst weer de verandering van bedeling aan, In 1 Cor, 5: 5 is het „tot verderf des vlezes” d.i. ten dode, opdat de geest, o.i. het zaaien in de geest (zie Gal, 5: 8) behouden moge worden, opdat eeuwig leven moge gemaaid worden en men de opstanding moge verkrijgen ten laatsten dage, Joh, 6: 40, 44, Mk, 10: 30; 18: 30, wanneer de dag van de Here Jezus begint. In 1 Tim, 1: 20 vinden we een overgeven aan Satan van Hymenëus en Filetus, opdat zij zouden leren niet meer te lasteren. Hierin is geen sprake van „tot verderf des vlezes”. Evenmin als er in de geloofsbedeling onmiddellijk oordeel volgt op het onwaardig eten van het avondmaal, zoals in 1 Cor. 11, is er nu een overgeven aan Satan vanwege het schipbreuk lijden in (aangaande) het geloof, vs. 19. Alle oordeel is opgeschort, omdat in het Nieuwe Verbond met zijn onmiddellijk oordeel (Hand. 6 Annanias en Saffira, 1 Cor. 11: 30) thans is opgeschort. Het oordeel over Hymeneus en Filetus zal wel bestaan hebben in een innerlijke dodigheid en geestelijke verblinding, die hen zo in het nauw moest drijven, dat zij zouden leren niet meer te lasteren. 1 Tim. 2: 20 is zo, geplaatst naast 1 Cor. 5: 5, mede een bewijs van verandering der bedeling.

De bedeling der verborgenheid.

God heeft meer gedaan dan alleen de bedeling van het Nieuwe Verbond, waarvan Israël de kern is, waarin de Volken gezegend worden door Abraham en zijn Zaad, en verder door Israël als instrument, te leiden in de bedeling van het geloof, die verbondloos is. Hij heeft een nog rijkere bedeling geopend, die der genade Gods of der verborgenheid, Ef. 3: 2, 9. Dit is een geheel nieuwe en tot dan toe geheel onbekende bedeling, waarover we al veel hebben mogen zeggen. Hiervoor laat Hij een nieuwe roeping uitgaan. In Efeze geeft Hij een nader onderwijzende Brief over het Hoofd in Colosse, en herordent Hij de heiligen, die Hij hiervoor verordineert heeft.

We wijzen na al wat we vroeger daar al over schreven slechts op enkele dingen:

1. De bedeling der genade Gods is geen gelijkschakeling van de Heiden met de Jood. Dit blijkt al uit Ef. 2: 16 „*opdat Hij die beiden (dus Jood en Heiden) met God in één Lichaam zou verzoenen*”. Beiden worden verzoend in een Lichaam. Niet de Heiden kreeg nu gelijke rang met de Jood, maar èn Jood èn Heiden worden in een nieuwe en tevens hogere eenheid ingezet. Het blijkt verder uit Ef. 3: 6.

Er staat niet dat de Heidenen eerst niet tot het Lichaam behoorden en dat ze dit nu werden of daarin een ondergeschikte plaats hadden en dat ze in zekere zin van de Jood gescheiden waren. Er werd nu niet een verenigd, maar een samen-Lichaam gevormd, zij werden nu samen erfgenamen en samen deelgenoten.

Men zegt dat de verborgenheid ligt in het voorzetsel dat de S.V. hier tweemaal door „mede” en één maal door „van hetzelfde” vertaalt. In het Grieks is dit sun of sus. Als we echter andere woorden met dit voorzetsel sun nagaan, b.v. medediscipel, Joh. 11: 16, medegenoten, Ef. 5: 7, medenavolger, Fil. 3: 17, mede-ouderling, 1 Petr. 5:1, medeburger, Ef. 2:19, medegevangene, Col. 4: 6, medestrijder, Fil. 2: 25, mededienstknecht, Col. 1: 7, om deze te noemen, dan blijkt dat men hier nergens kan lezen: verenigde discipel, verenigde genoot, verenigde ouderling enz. Het verschil is makkelijk aan te geven. Verenigd staat tegenover gescheiden, mede tegenover geen. Men is al of niet discipel met anderen, al of niet ouderling met anderen, al of niet gevangene met anderen, al of niet dienstknecht met anderen, maar men is niet al of niet verenigde discipel, al of niet verenigde ouderling, al of niet verenigde dienstknecht, enz.

We willen met dit voor ogen nog het woord mede-erfgenaam bespreken. In Rom. 8: 14 heten de gelovigen van die sfeer mede-erfgenamen van Christus. Zijn dit nu verenigde erfgenamen met Christus? Zo ja, dan had Paulus hier moeten spreken van de openbaring der verborgenheid, In Rom. 8 worden immers Joden en Heidenen op één lijn gesteld en valt door dit sun alle verschil tussen hen weg. Als dit dus de verborgenheid is, vinden we voor de tweede maal in Romeinen, dat Jood en Heiden op een lijn staan, n.l. in Rom. 4 en in Rom. 8. Maar dan komen we voor het vreemde feit te staan, dat in Rom. 4 de Jood gelijkgeschakeld werd met de Heiden, zie vorig hoofdstuk, en in Rom. 8 de Heiden met de Jood op één lijn getrokken, want er staat mede-erfgenamen en men zegt dat in dit mede, dit sun, de verborgenheid ligt. En tevens dat de verborgenheid, die men in Ef. 2 geopenbaard vindt, in Rom. 8 al terloops wordt genoemd. Maar zo is het niet. Sun betekent niet verenigd, maar mede en het duidt in Ef. 3 aan dat èn Jood èn Heiden beide tot een nieuwe groep gevormd worden en dat ze daarom mededeelgenoten heten.

Er is nog iets. Er staat in Ef. 3 niet dat de Heiden mede-lichaam, mede-erfgenaam, mede-deelgenoot wordt met de Jood, maar van de belofte in Christus. Welke is die belofte in Christus? Deze: Zit aan mijn Rechterhand, Ps. 110: 1. Zie slechts Ef. 1: 20 „*en heeft Hem gezet aan Zijn rechterhand*” (in de overhemelen). Was in de Handelingentijd de hoop: een huis aionisch in de hemelen, in Efeze is het een plaats boven de al in O. en N.T. geopenbaarde drie hemelen. Er wordt iets geheel nieuws ingevoerd, iets wat nog niet geopenbaard was.

En bij dit nieuwe behoort nog iets. Ter verwezenlijking van de hoop van deze groep, d.w.z. opdat het Lichaam van Christus met Hem geopenbaard kan worden is er geen opname Hem tegemoet in de lucht in de toekomst des Heren van 1 Thess. 4: 15, dezelfde toekomst van Jak. 5: 7 en 8, d.i. die aan het einde van de aioon, maar is er een voorhoop. Deze is dat dezelfde geweldige kracht die God in Christus heeft doen inwerken toen Hij Hem uit de doden deed opstaan, ook na de dood der tot het Lichaam geroepen inwerkt. Ef. 1: 19 en 20. Dit leidt tot een uitopstanding van tussen de doden uit, zodat de dood voor de betrokkenen al voor Christus' wederkomst teniet gedaan wordt. Dit is de voorhoop. Daarheen strekte Paulus zich uit, daar jaagde hij naar, Fil. 3, dat heeft hij verkregen, 2

Tim. 4.

Dit is juist het bijzondere van de bedeling der verborgenheid. Eerst medegezet in de geest, wordt men door het ontbonden worden en bij Christus zijn mede gezet in de bovenhemelen. Dit geschiedt vóór Christus' wederkomst voor de opname Hem tegemoet in de lucht „*opdat nu door de Gemeente bekend gemaakt worde aan de overheden en machten in de overhemelen de veelvuldige wijsheid Gods*”, Ef 3: 10. Dat is de verborgenheid. En niet de gelijkschakeling van Jood en Heiden, die in vergelijking tot de ware een armelijke moet geheten worden. Zij, die dit mogen zien, houden vast aan deze voorhoop en jagen naar de prijs der roeping Gods, die boven is en die in deze bedeling kan behaald worden.

2. Hiertoe moesten de heiligen, d.w.z. òn de heiligen uit de Joden òn die uit de Heidenen herordend worden. Ef., 4: 12 (volmaking = herordening). Daartoe geeft God apostelen, profeten, evangelisten én herders en leraars. We lezen hier niet van opzieners, ouderlingen en diakenen.

Het ambt van apostel en profeet was voorbijgaand; Paulus spreekt er niet meer van in 2 Tim., zijn laatste brief. Dat van evangelist en herder-leraar is naar de bedeling van blijvende aard.

Onder Evangelisten zullen verstaan moeten worden verbreiders van de verborgenheid, die een zekere algemene betekenis hebben, een breder arbeidsveld, terwijl herders-leraar meer plaatselijk of althans op kleinere schaal werkend zijn. Timotheus heet een evangelist (2 Tim. 4:5). Hij moest het werk van de Apostel voort zetten. Tevens kunnen we hem ook als herder-leraar zien; dit wordt zijdelings uitgedrukt door het beeld van de landman; 2: 5. Het karakter van evangelist vindt men dan mogelijk weer in het beeld van de krijgsknecht, 2: 4. Beiden hebben atleten, strijders te zijn, 2: 5 om de kroon te verwerven.

Ook het ambt van evangelist en van herder-leraar is tijdelijk. D.w.z. niet naar de bedeling, maar naar de onderwezenen. Dit leert ons Ef. 4: 13: *“totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis (boven- of volle kennis) van de Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de maat der grootte (leeftijd) der volheid van Christus, opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden door alle wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listig tot dwaling te brengen”*. Om dit met zijn hoorders te bereiken, was Paulus *„vermanende een iegelijk mens en lerende een iegelijk mens in alle wijsheid, opdat wij een iegelijk mens volmaakt zouden stellen in Christus”*, Col. 1: 28. Of volgens Ef. 4: 16, 17 *„de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem die het Hoofd is, Christus, uit Wien het gehele Lichaam, bekwamelijk tezamen gevoegd en tezamen vastgemaakt zijnde door alle voegselen der toebrenghing (d.i. door toevoerende organen) naar de werking van elk deel in zijn maat, de wasdom des Lichaams bekomt tot zijn zelfs opbouw in de liefde”*. Het einddoel is dat elk lid als volkomen man in Christus staat en er onderlinge opbouw in de liefde is.

De Hoop des Lichaams.

Vinden we in de bedeling van het (algemene) geloof dat er, de hoop is van Christus' verschijning en het aionische leven, voor de Leden van het Lichaam van Christus is er een andere, een die verwezenlijkt wordt voor de andere. Deze is de verwachting van het komen van de Behouder uit dat Centrum in de hemelen, dat Paulus in Fil. 3: 20 op het oog heeft en dat hij het politeuma noemt (S.V. „wandel”). Er staat daar niet dat we nu al in de hemel wandelen, ook niet dat we de Zaligmaker uit de hemelen verwachten, zoals de S.V. schijnt te zeggen; het „waaruit” heeft in het Grieks geen betrekking op „hemelen”, maar op het voorafgaande woord, politeuma, dat moeilijk te vertalen is. Sommigen zetten burgerrecht, anderen burgerschap. Het heeft echter een dubbele betekenis: n.l. van burgerrecht en burgercentrum. Rome was het politeuma voor Filippi; wat voor Rome's burgers gold, gold ook voor hen. Filippi was als het ware een wijk van Rome met dezelfde voorrechten. We

zullen het vertalen door „burgercentrum”, wat o.i. het dichtst de gedachte van een plaats en een voorrecht benadert. „*Maar ons burgercentrum behoort tot de hemelen, uit welk burgercentrum we ook de Behouder verwachten, die het lichaam onzer vernedering zal veranderen, opdat het gelijkvormig worde aan het lichaam Zijner heerlijkheid, naar de werking waardoor Hij ook alle dingen Zichzelven kan onderwerpen*”. Fil. 3: 20 en²¹. Deze verwachting heeft plaats, voordat Christus wederkomt, voor Zijn verschijning als grote God en Zaligmaker in Titus 2, want de Geloofsgroep ontvangt aionisch leven, wat aanvangt met de toekomstige eeuw (Mk. 10: 30, Lk. 18: 30), maar de Lichaamsgroep heeft meer dan dat: een leven dat al in deze eeuw aanvangt bij het komen uit het Burgercentrum.

En dan zijn er in deze groep nog prijswinnaars voor wie het leven nog eerder aanvangt, doordat zij komen tot de uit- opstanding uit de doden, Fil. 3: 10, 11. In de Gevangenschapsbrieven van Paulus is daarom geen sprake van aionisch leven. Dat kan niet, omdat het leven voor de Leden van het Lichaams al eerder begint, hetzij kort na hun dood, hetzij door opstanding op een later tijdstip, maar voor 's Heren wederkomst.

De twee groepen.

Zo zien we dan in onze tijd minstens twee bedelingen lopen, de geloofs- en de verborgenheidsbedeling. Wie tot de ene, wie tot de andere behoort, beslist God. Dat is een zaak van verkiezing, waarover wij niets hebben te zeggen en waarvan we af moeten blijven. De Geloofsgroep ziet uit naar de wederkomst, de Lichaamsgroep naar de voorhoop. (Zie onze uiteenzettingen in vroegere brochures, o.m. in die over De grote Verborgenheid.) Vandaar uit is ten dele het verschil in gelovigen te verklaren. Evenmin als Petrus en Johannes Paulus' hogere visie hadden, evenmin hebben alle gelovigen van nu dezelfde verwachting. Er zijn verschillende sferen van zegening.

Satan heeft ook hier de dingen vertroebeld. Door de leer van geestelijk Israël, die over de na de dood bewust voortlevende ziel, het doorenmengen van wat gescheiden is, enz., heeft hij het klaargespeeld, dat het perspectief wazig is geworden en de ernstige doorsnee gelovige alleen er op hoopt „naar de hemel te gaan”, als hij sterft. De achtergrond der dingen wordt geheel gemist. Gelukkig dat God weet, wie de Zijnen zijn en dat Hij dwars door onjuiste en heidense leer heen Zijn voornemen uitwerkt. Onzerzijds zijn wij echter verplicht Zijn Woord in deze na te gaan en de dingen te onderscheiden.

Mogelijk zal men vragen: Indien de dingen zo staan, hoe dan met de toepassing van Titus en 1 Timotheus in onze dagen t.o.v. ouderlingen en diakenen? Kunnen die nu nog aangesteld worden en kunnen we de aangestelden in de verschillende Protestantse groepen naar de Schrift achten. We antwoorden hierop dit:

Het grote Huis van 2 Tim. Is de tegenwoordige Christenheid. Profetisch heeft Paulus dit al vooruitgezien. In dit grote Huis nu zijn ook vaten ter ere. Gelukkig. Al gaat de Christenheid aan meerdere dingen mank, waar men in oprechtheid God meent te dienen, zal Hij het hart aanzien en niet de van de vaders overgeërfde leer. Waar men oprecht meent de gelovigen te moeten leiden door ervaren en betrouwbare mannen, kunnen we dit plaatsen. Het is beter gemeenten te hebben met ouderlingen en diakenen, die nog aan Gods Woord vasthouden, al leggen zij het in vele dingen verkeerd uit, dan alles te laten verlopen en in het geestelijke helemaal geen leiding meer te geven. Wie echter verder komt dan de leer der Protestantse en Roomse groepen en wiens oog voor Gods Woord geopend wordt, kan zeer waarschijnlijk die leiding spoedig ontberen. Hij moet dan echter wellicht een prijs bepalen: die van het alleen staan. Zo goed als zeker zal die betaald moeten worden door hen, die tot Het Lichaam geroepen worden. Het aantal van deze is naar verhouding zo klein dat er in weinig plaatsen een dusdanig getal is, dat zij een kleine groep kunnen vormen om met elkaar te vergaderen. En ook dan nog gaat men geestelijk nog niet dusdanig samen, dat er de eenheid van Filippi is, al

achten we die niet geheel uitgesloten.

Meestal komt men in de isolatie. Dat is de prijs, die betaald moet worden. Hierop ziet ook 2 Tim.

Groepen, die vergaderen op grond van de visie der Verborgenheid kennen geen ouderlingen en diakenen. Zij hebben of evangelisten of herders-leraars voor een tijd, totdat zij tot de staat van het volkomen-man-zijn zijn gekomen. Zo althans moet het zijn. Veelal ziet men dat zij in de regel nog veel onderricht nodig hebben en dat er mannen moeten zijn om anderen te leren. Des te meer men echter naar het geestelijk inzicht en de vastheid groeit wat betreft het volkomen-man-zijn, des te meer is er opbouw. Deze opbouw heeft plaats door „*voegselen der toebrenging*”, Ef. 4: 16, d.i. door toevoerende kanalen en organen en wel zo, dat elk deel van het Lichaam, al naar het werken moet, zijn aandeel aan kracht verkrijgt. God zal zorgen voor die „voegselen der toebrenging”. Zij zijn de schakels en voeders, die de leden de nodige spijs toevoeren, zodat er steeds meer zelfstandig kunnen gaan werken. Men lette niet op het uiterlijke, maar op het innerlijke, wasse op in Hem, die het Hoofd is en worde tot alle goed werk volmaakt toegerust. Het einddoel is niet een zichtbare gemeente te vormen, maar persoonlijk als mens Gods te staan, persoonlijk een arbeider te zijn, die niet beschaamd wordt, persoonlijk te arbeiden, te strijden, te dienen, te komen tot het behalen van de prijs der roeping Gods.

Van Filippensen naar 2 Timotheus.

De bedeling der Verborgenheid heeft haar eerste fase verloren. Paulus schreef in Filippensen aan „*de heiligen in Christus Jezus die te Filippe zijn met de opzieners en diakenen*”. Fil. 1:1. Men lette hier op twee dingen:

1° Paulus zet de leden der gemeente voorop en noemt dan eerst de opzieners en diakenen;
2° hij spreekt niet van een gemeente, maar van de heiligen, hiermee de Brief meer persoonlijk, hoofd voor hoofd, makend. Dan wijst hij op het hem volgen in zijn onderricht. De hele gemeente is vanaf de eerste dag tot dan toe met hem meegegaan. Ze heeft de overgangen geheel meegemaakt, Eerst tot God bekeerd, in Christus' dood gedoopt, heeft ze daarna het evangelie aangaande de Verborgenheid ontvangen (vs. 3-6). Paulus hoopt, dat ze nog verder zal komen. Hij hoopt dat ze van één gemoed en één gevoelen zal blijven, 2: 2. Uit deze Brief blijkt dat er een overgang van velen samen van het een tot het ander kon en ook nu nog wel kan plaats hebben. Maar men rekene niet te sterk daarop. Veeleer, en dat is de fase van 2 Tim., zal de geroepene alleen staan. In 2 Tim. ontbreekt het gemeenschappelijke. Hierin is geen sprake van een gemeente met opzieners en diakenen. De waarheid gaat nu van persoon tot persoon over. Bekwame mannen moeten anderen leren. Dit wijst niet op onderricht in gemeenten, maar meer persoonlijk. Hoogstens van kleinere groepen.

Wat is nu van de twee bedelingen, die Paulus na Hand. 23: 28 heeft geopend, geworden? We kunnen dat het best uit 2 Tim. leren.

Wordt in 1 Tim. 3 de Geloofsgemeente een Huis Gods genoemd, een pilaar der waarheid, de Verborgenheimgemeente in Ef. 4 als een aan het Hoofd verbonden Lichaam gezien, in 2 Tim. ziet Paulus al veel afval komen en voorzegt hij, dat deze in het laatst der dagen nog zeer zal toenemen. Het Huis Gods is een groot Huis geworden, het Lichaam is geen samenhangend geheel meer. Alles wordt nu persoonlijk gezien. De afval in de Geloofsbedeling al met Hymeneus en Alexander begonnen, die door Paulus aan Satan werden overgegeven en zich openbarend in anderen, die zich achter Satan wendden, 1 Tim. 1: 20 en 5: 15, vinden we ook in de Lichaamsbedeling. „*Allen in Azië*” hadden zich toen van Paulus afgewend onder wie *Fygellus en Hermogenes*”, 2 Tim. 1: 15. De Apostel weet geen ander redmiddel dan te blijven in wat de Schrift leert; hij laat nu de anderen over aan het oordeel Gods. Niet nu, maar in Christus' verschijning en koninkrijk, 2 Tim. 4:1. Hij schetst nu de arbeid onder drieërlei beeld: als landman, als strijder, als wedloper.

imotheus moet zijn leer overdragen aan bekwame mannen, die in staat zijn anderen te leren, 2 Tim. 2: 2.

Bijna alles in 2 Tim. staat in mineur. Een lichtpunt is dat de waarheid door zal gaan, overgedragen van de ene bekwame man aan de andere. Een ander is dat de persoonlijkheid de gemeenschap vervangt, althans door het wegvallen van het gemeenschappelijke sterker kan worden en staande kan blijven in de boze dag. Het verval brengt de persoonlijkheid, gesterkt door Gods Geest, meer naar voren. Hierdoor wordt het einddoel ondanks alles bereikt en zien we de mens Gods volmaakt worden, tot alle goed werk volmaakt toegerust. Kleine groepen zullen aan de waarheid vasthouden en opgekweekt worden (landman). Om zich heen zullen ze het grote Huis zien, waarin zich gelukkig ook nog vaten ter ere bevinden, maar waarvan niet gezegd kan worden, dat het een pilaar en vastigheid der waarheid is. Profetisch wordt hiermee de versplitsing van het Christendom voorzien.

Vooraf in de laatste tijden zal er afval zijn, 1 Tim. 4: 1—3 en zullen er zware tijden ontstaan, 2 Tim. 3: 1-5, en zal de tijd komen, dat allen, die godzalig willen leven, vervolgd zullen worden, vs. 12. Dan zal men de gezonde leer niet meer kunnen verdragen en zich leraars vergaren naar eigen begeerlijkheid, 4: 3.

Het gemeentelijke valt weg, het persoonlijke is op de voorgrond getreden. Dit blijkt ook uit de beelden, die Paulus gebruikt: dat van landman, krijger, strijder. De afloop van deze bedeling zal deze zijn: eenmaal zal men de Paulinische waarheid niet meer aanvaarden en sterft het laatste lid dat groepen is. Dan heeft de bedeling haar einde gevonden. De Geloofsbedeling zal doorgaan, al zullen er ook hier weinigen zijn. Of zij blijft als geheel zelfstandige lijn voortbestaan, of zij gaat over in de lijn van het Nieuwe Verbond, die God weer zal aanknopen.

Besluit.

Hiermee besluiten we onze uiteenzetting over Titus en 1 Timotheus en hun verhouding t.o.v. de Verborgenschap. Het zou te ver voeren deze Brieven meer in onderdelen te bespreken en in verdere bijzonderheden af te dalen. Het was ons slechts te doen enig inzicht te geven; hoe wij ons de dingen, aan de hand der Schrift, voorstellen en hoe wij de moeilijkheden t.o.v. de N.T.-openbaring trachten op te lossen. We geven daarvan als korte samenvatting dit:

1°. Er is een dubbele gevangenschap van Paulus.

2°. De bedeling van het Nieuwe Verbond met Israël als centrum en bedoeld heilsorgaan is door God overgeleid in de bedeling des geloofs. Hiervoor zijn 1 Tim. en Titus geschreven.

3°. De hoop, Christus' komst, en de verwachting: aionisch leven is dezelfde als die van het Nieuwe Verbond, maar de Pinkstergaven ontbreken. Tevens doop en avondmaal en de verbondsbetrekking.

4°. Buiten deze Geloofsbedeling heeft God nog een andere geopend, die der Verborgenschap. Deze heeft een andere hoop: de roeping Gods voor Boven en tot verwachting van met Christus geopenbaard te worden in heerlijkheid. Col. 3. De prijs dier roeping is de uitopstanding, die Paulus volgens 2 Tim. 4: 6-8 verkregen heeft.

5°. Voor de Geloofsbedeling zijn ondanks haar verval t.o.v. de zuivere leer opzieners en diakenen ook thans nog voor die groepen die op het ware Fundament bouwen, mogelijk. Voor de sfeer des Lichaams ontbreken ze; de Leden worden verzorgd door Evangelisten en Herders-Leraars; later door „voegselen der toebrenging” en onderlinge mededeling der elkaar ontmoetende Leden.